

ปีศาจแห่งท้องทะเล

“หา! ไม่มีเรือไปฮาซานน่า”

ครูซร้องลั่นขณะยืนเจรจากับลูกเรือกลุ่มหนึ่ง เพื่อหาเรือโดยสารไปฮาซานน่า

“ก็ใช่นะสิ ช่วงนี้หน้าพายุเข้า ลู่มีลู่มีทำออกเรือไปก็ได้เป็นผีฟ้าทะเลนะสิ” ลูกเรือคนหนึ่งตอบก่อนจะพากันชนของลงจากเรือเพื่อกลับบ้าน

“ไม่มีเรือ” ครูซหันกลับมาชักโหลให้คนอื่นๆ ที่ยืนรออยู่

“งั้นก็ต้องไปทางบก ผ่านเมืองแกรนด์ยาร์ด” เซโร่มองไปทางตัวเมือง พลังคิดว่าพอจะหารถได้บ้างไหม

“แกรนด์ยาร์ดเหรอ” ทุกคนเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

เซโรหันกลับมามองอย่างสงสัย “แกรนด์ยาร์ดทำไมเหรอ”

“เปล่า ไม่ทำไมหรอก เมืองนั้นเป็นเมืองท่าหลักของภาคกลางนะ แล้วก็ เป็นศูนย์กลางด้วย การตรวจคนเข้าเมืองเลยยุ่งยากมาก ขึ้นเดินดูๆ เข้าไป ยังไม่ทันพ้นประตูเมืองคงถูกเจาะชมองด้วยลูกตะกั่วชะกอนนะสิ” ครูซหันไปมองที่โอบกับเรย์แล้วคิดว่าทั้งคู่ไม่มีใบผ่านเข้าเมืองเหมือนกันแน่

“ถ้าจะขอใบผ่านเข้าเมืองต้องใช้เวลาเท่าไรล่ะ” เซโรถาม

“ต่อให้พ่อฉันใช้เส้นริบเดินเรื่องให้ ยังไงก็เป็นอาทิตย์อยู่ดี” ครูซส่ายหน้า อย่างเหนื่อยหน่าย

“จะลอบเข้าเมืองก็ใช่ที่ เมืองใหญ่แบบนี้ขึ้นก่อนเรื่องวุ่นวายขึ้นคงไม่จบง่ายๆ แน่” เซโรคิด

“เอ่อ...ถ้ายังไปหาที่พักและหาอะไรกินกันก่อนดีไหม” ทิโอเสนอ ท่องร้องดังจนทุกคนได้ยินชัด

“นั่นสิ วันนี้ก็หาที่พักกันก่อนเถอะ ตั้งแต่จับตึกบนเกาะพวกเรายังไม่ได้พักเลยนะ” ครูซพยักหน้าเห็นด้วย

“ฉันก็อยากทำแบบนั้น แต่พวกเราไม่มีเงินเลยนะ ลืมไปแล้วหรอ”

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว เซโรก็คอตกตันที่

“อ้อ! ฉันว่าแล้ว นายต้องลืมเรื่องเงินๆ ทองๆ แน่ คราวนี้นั้นไม่พลาดอีกแล้วเพ้ย” ครูซบอกอย่างภาคภูมิใจก่อนจะชูบัตรเบิกเงินซึ่งเป็นของคาเรนออกมาให้ทุกคนเห็น

“กล้าใช้หรือครูซ นั่นมันของพี่คาเรนไม่ใช่หรอ” เซโรถามอย่างหวาดๆ

“ไหนๆ ถ้าเจอตัวกันอีกหน ฉันก็โดนฆ่าอยู่แล้ว มีข้อหาเพิ่มอีกกระมังจะเป็นไรไป ฮ่าๆ” ครูซหัวเราะเหมือนเสียดสีไปแล้ว ถึงจะทำไมไม่เกรงกลัวแต่ใจจริงแล้วเขากลับเป็นคนที่ยากออกจากเมืองให้เร็วที่สุด

“อีฟ จะไปไหนหรอ” เซโรเห็นอีฟเดินแยกออกจากกลุ่มจึงรีบถาม

“ไปหาของมาซ่อม” อีฟตอบหัวนๆ

“ซ่อม?” เซโรกับครูซมองหน้ากัน

“หรือจะให้เดินไปในเมืองทั้งแบบนี้ล่ะคะ”

อีฟหันกลับมา เซโรเพิ่งเห็นว่าผลจากการต่อสู้ทำให้ชุดของอีฟขาดวิน โดยเฉพาะบริเวณท้อง เห็นรอยฉีกขาดของหนังสังเคราะห์ ทำให้เห็นภายในที่มีเครื่องจักรยัดอยู่ เขาหน้าตาตื่นรีบพุ่งเข้าไปยืนบังตัวอีฟไว้ไม่ให้คนอื่นเห็น

“เรย์!” เซโรคว้ามือเรียก “ยืมก่อน”

เขาจับชายผ้าพันแผลก่อนจะดึงออกมาจนตัวของเรย์หมุนตัว แล้วเอาผ้าพันมาพันบริเวณท้องของอีฟไว้ก่อน

“โหดร้าย...” เรย์ทรุดลงนั่งพับเพียบ สะอึกสะอื้นทั้งๆ ที่ไม่เป็นอะไรเลย

“จะทำอะไรก็รีบๆ ทำ หิวข้าวแล้ว!” ทิโอแหกปากร้องลั่น

“ฮ่าๆ มีเงินแล้วเพ้ย! ไม่ต้องนอนกลางดินอีกแล้ว” ส่วนครูซก็สนใจ

แต่เรื่องจะใช้เงินจนไม่สนใจคนรอบข้าง

“หนักกว่าเดิม แบบนี้จะไปรอดกันไหมนะ” ไทโรมองพฤติกรรมแต่ละคน แล้วก็คอตกด้วยความเหนื่อยใจ

หลังจากแบ่งหน้าที่กันเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจึงแยกกันไปเพื่อจัดการธุระ อีฟกับเรย์ไปด้วยกันเพื่อไปหาซื้ออะไหล่และเสื้อผ้าสำหรับผู้หญิง ส่วนครูซก็แยกไปคนเดียวเพื่อดูของใช้และเสื้อผ้าที่ต้องเตรียมไว้เปลี่ยนระหว่างการเดินทาง ที่โอเสนอตัวจัดการเรื่องเสบียงให้ เหลือแต่เซโรที่ไปติดต่อขอห้องพักที่โรงแรมในตัวเมืองซึ่งครูซแนะนำมา

“ขอทราบชื่อผู้จองห้องพักด้วยครับ” พนักงานต้อนรับถามขณะก้มหน้าเตรียมจดลงสมุดบนโต๊ะ

‘ใช้ชื่อจริงคงไม่เหมาะ’ เซโรคิดก่อนจะบึ่งชื่อหนึ่งขึ้นมา

“โซเลม”

ถ้าเป็นโซเลมที่เป็นพี่น้องและหน้าตาคล้ายกับเขา ถึงคนของชินฮะมาเจอ ก็คงไม่ผิดสังเกต

หลังจากได้ห้องพักแล้ว เซโรก็เดินกลับไปนั่งรอคนอื่นๆ ที่ห้องรับรองแขกซึ่งอยู่ข้างล่าง เขาเอนตัวพิงพนักโซฟาที่แสนนุ่มสบาย ความเหนื่อยที่สะสมมาเป็นเวลาหลายวันพาให้เคลิ้มแทบจะหลับในทันที ถ้าไม่เปลวไปสบตาใครบางคนที่ยืนเสยะยืมอยู่ที่ปากตรังกันข้ามกับโรงแรม

“เอิร์ส!” เซโรติดตัวลูกพรอดขึ้นมาइनจนคนข้างๆ ตกใจหันมามองเขากันหมด แต่เขาไม่ใส่ใจ เพราะสิ่งที่น่าสนใจกว่านั้นคือ เอิร์สมาทำอะไรที่นี่

‘หมายความว่ายังไง ทำไมเอิร์สถึงมาอยู่ที่นี่ได้ หรือว่า!’

เซโรห้วนใจ เขาริบวิ่งออกจากโรงแรมทันเห็นหลังของเอิร์สที่สวมชุดกระโปรงสีดำยาวกรอมเท้าเดินหายเข้าไปในซอกตึกด้านตรังกันข้ามกับโรงแรม

เซโรไม่รอช้า วิ่งข้ามถนนไปโดยไม่สนสายตาของใครอีกเพื่อตามเอิร์สไปจนบางครั้งต้องกระโดดขึ้นไปบนหลังคาเพื่อหลีกเลี่ยงเส้นทางที่มีคนหนาแน่น และอีกฝ่ายก็เหมือนกับต้องการให้เขาตามไปจึงโผล่มาให้เห็นเป็นระยะจนพามาถึงหอนาฬิกาของเมือง

“ไม่ละ อย่าทำอะไรพวกเขา พวกนั้นไม่เกี่ยวข้องด้วย” เซโรร้องในใจขณะวิ่งขึ้นบันไดหอนาฬิกา

“เอิร์ส!” เซโรตะโกนสุดเสียง เปิดประตูห้องด้านบนสุดออก เขาเห็นเอิร์สยืนรับลมอยู่ตรงระเบียงที่อยู่เหนือหอนาฬิกา

“วันนี้อากาศดีเหมาะแก่การฆ่าคน เห็นด้วยไหม”

หญิงสาวหันมายิ้มให้จนเซโรสั่นไปทั้งตัว ช่างๆ เอิร์สมีเพื่อนๆ ของเขาถูกจับมัดไว้ ทั้งครูซ อีฟ เรย์ และทีโอ ทุกคนถูกจับตัวมามากหมด

“ปล่อยพวกเขาไป” เซโรกัดฟันพูด ความโกรธพุ่งขึ้นมาจนความลังเลก่อนหน้านี้หายไป

“ได้สิ เพื่อเจ้าแล้ว ข้าจะปลดปล่อยพวกมันเดี๋ยวนี้ละ” เอิร์สพูดจบก็หายตัวไปยืนอยู่ข้างหลังครูซแล้วยื่นมือออกมาบีบหัวจนแหลกคามือ

พริบตาตัวเอง ความอดกลั้นของเซโรก็ขาดสะบั้น เขาปล่อยไอมารออกมาพร้อมกับพุ่งเข้าหาเอิร์สอย่างไร้สติ ถึงแม้จะรู้ว่าเข้าไปก็ตายไม่ต่างจากแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

“รนาที่ตายแท้ๆ” เอิร์สขยับตัวหลบแขนสองข้างของเซโรที่ตั้งใจจะใช้ไต่รื้อออกมา ก่อนจะตบหน้าจนเซโรหัวทิ่มพื้นอย่างไม่เป็นท่า

“คิดว่าไอมารจะเอาชนะข้าได้หรือ มันก็แค่ทำให้เจ้าแข็งแรงและเร็วขึ้นนิดหน่อยเท่านั้นเอง” เอิร์สหันหลังให้โดยไม่สนใจใยดี เดินไปหยุดอยู่ข้างๆ ทีโอและทำแบบเดียวกับที่ทำกับครูซ

“อย่า!” เซโรร้องห้าม แต่ก็ไร้ประโยชน์

“ว่าไง คิดออกหรือยังว่าจะจัดการกับข้ายังไง หรือต้องให้มาใครอีกสักคนเพื่อให้สมองแล่น” เอิร์สชูด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

“ฉันไม่ยอมให้ทำแบบนั้นหรอก จงออกมา เอ็มจี”

และแล้วเซโรก็ตัดสินใจใช้ไม้สุดท้ายออกมาก็คือฮาเดส ทว่ากลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ดูรอบๆ ซะก่อน ตามศัตรูมาโดยไม่ระวังตัวแบบนี้ สงสัยไม่ยอมให้มีชีวิตแล้วละมัง”

เซโรรีบหันไปมองรอบตัว เขาเพิ่งเห็นวงแหวนเวทขนาดใหญ่ที่ถูกสร้าง

ขึ้นรอไว้ก่อนแล้ว พอจะเดาได้ไม่ยากเลยว่ามันเป็นเซตวงแหวนเวทที่ใช้สัปดาห์
การเรียกอสูรมาออกมา

“มีแค่นี้ใช่ไหม ข้าจะได้ไม่มาเสียเวลากับเจ้าอีก” เอริสเห็นเซโรรีบไปจึง
เดินตรงไปที่ออฟและเตรียมจะขี้นหัวให้และไปอีกคน

“แกไม่ใช่เอริส” เซโรเอ่ยเบาๆ

“ว่าไงนะ” หญิงสาวหันไปมองเซโรด้วยแวตตาเป็นประกาย

“เอริสไม่ใช่คนที่จะวางกับดักให้มากเรื่องแบบนี้หรอก...ใช่แล้ว ถ้าเป็น
เอริสคงเดินลอยหน้าลอยตาไปมาฉันทเองโดยไม่แคร์สายตาของคนอื่น ไม่ต้องพา
มาในที่ลับตาคนแบบนี้...หรือไม่กี่ทำลายเมืองทิ้งไปด้วยพร้อมกันซะเลย และ
คนอย่างครูซก็ไมยอมให้ใครจับตัวมาง่ายๆ แบบนี้หรอก และที่สำคัญที่สุด
ไอมารของแกไม่มีความรู้สึกเย็นเยือกแผงอยู่เลย แกเป็นใครกันแน่...โฟนอน
แฟลเซอร์!” เซโรพูดจบก็ชิบเปอร์กับไทโรที่เตรียมตัวพร้อมแต่แรกแล้ว ลำแสง
จากโฟนอนแฟลเซอร์กระแทกเต็มหน้าเอริสจนสลบไปติดๆ

“อูย...เจ็บเป็นบ้า” เสียงคันทูของผู้ชายดังขึ้นแทนที่จะเป็นเสียงของเอริส

“ก็บอกแล้วไง ถึงจะป้องกันได้ แต่มันก็เจ็บแน่ๆ” คราวนี้เป็นเสียงผู้หญิง

เซโรเริ่มสับสน นึกว่าเจอคนแบบเบรทริกกับ B เข้าอีกแล้ว

“นั่นแหละอะ ความแตกแล้วด้วย” เสียงผู้ชายดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เซโร
จำได้แล้วว่าเป็นเสียงของใคร

“คุณพ่อก!” เซโรตะโกนออกมาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“ปึงปอง ทายถูกเพลงเลย” พ่อกดิ่งสิ่งที่คล้ายๆ กับหน้ากากกับชุดยางที่ใช้
ปลอมเป็นเอริสออก และข้างหลังของเขามีกำแพงยางใสๆ แบบเดียวกันปรากฏ
ขึ้นมา มันค่อยๆ มีสีเข้มขึ้นจนมองเห็นได้ชัดขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นหญิงสาวคนหนึ่ง
ก็เดินผ่านมันออกมา

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อนาเดีย ขอโทษด้วยที่ต้องทำแบบนี้”

นาเดียยิ้มแย้มยื่นมือออกมาทักทาย ก่อนจะชี้ให้ดูร่างของตัวเองที่
จับมาซึ่งตอนนี้กลายเป็นยางใสๆ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วก็คือพลังร่างจิตของเธอเอง

“การวิเคราะห์สถานการณ์ของนายยังเฉียบขาดเหมือนเดิมเลยนะ ถึงแม้
จะอยู่ในสภาพที่ถูกบีบคั้น” พ่อกพูดอย่างจริงจัง แต่พอเซโรเห็นรอยแดงเต็ม

หน้าตอนโดนไฟนอลแฟลชเซอร์เข้าไปเมื่อครู่ก็อดเข้าไปไม่ได้ พ็อกที่พยายามยื่นแก็กอยู่ น้ำตาก็ค่อยๆ ไหลออกมาเพราะเจ็บแสบไปหมดทั้งหน้า

“เลิกเข้าได้แล้ว รู้จุดบกพร่องของตัวเองแล้วยังมีหน้ามาหัวเราะอีก”

พ็อกว่าจนเซโรชะงัก แต่เมื่อหันมาสบตาที่ตอนนี้มีน้ำตาไหลออกมาอีกแล้ว เขาก็ต้องหันกลับไปหัวเราะอีกครั้ง

“นาเดียพูดแทนที่เธออะ ขึ้นพูดกับมันต่อ ฉันได้อัดมันจริงๆ แน่” พ็อกหันไปรักษาอาการบาดเจ็บบนใบหน้าตัวเอง

“พวกฉันมาที่นี่ก็เพื่อมาเตือนเธอ” นาเดียเดินเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยเบาๆ

เซโรเพิ่งพบหญิงสาวเป็นครั้งแรกแต่ก็อดประทับใจไม่ได้ เธอเป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น แครอยยิ้มของเธอก็รู้สึกถึงความอบอุ่นจริงใจที่แฝงอยู่ กิริยาท่าทางที่เรียบง่ายและดูเป็นคนใจเย็นเป็นผู้ใหญ่ก็ทำให้คนรอบข้างเกิดความเกรงใจขึ้นมาทันที

“เตือนผม...เรื่องโอมารสินะครับ” เซโรดักคอ

“ใช่ เราทั้งสองคนกลัวว่าเธอจะถูกด้านมืดชักนำไปในทางที่ผิด เลยอยากจะมาเตือนเธอเรื่องนี้”

เซโรหลบตาอีกฝ่าย เวลาถูกนาเดียมองเข้ามาในดวงตา เขารู้สึกเหมือนอีกฝ่ายอ่านความรู้สึกนึกคิดของเขาได้

“บนเส้นทางแห่งการล้างแค้น มันไม่มีจุดลงเอยที่ดีหรอกนะ ดูพ็อกเป็นตัวอย่างสิ” หญิงสาวเดินไปจับมือกับพ็อกที่รักษารอยแดงบนหน้าหายแล้ว

“หมายความว่ายังไงครับ เพราะคุณพ็อกยึดมั่นในความแค้นเลยต่อสู้จนเก่งขึ้นมาได้ขนาดนี้ไม่ใช่หรือ”

“แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถสู้กับเฮอร์สได้” พ็อกตอบจนเซโรเงยบลงทันที “โอมารที่เกิดจากจิตด้านมืดของมนุษย์จะไปเทียบเท่ากับของแท้อย่างพวกปีศาจได้ยังไง...เซโร ยิ่งถ้านายคิดแต่จะล้างแค้น แล้วสุดท้ายจะเหลืออะไรอีกหรือ คิดเหวอว่าทุกคนจะรอดชีวิตมาได้หลังจากที่สู้กับเฮอร์สแล้ว ตอนล้างแค้นมันก็สะใจคืออยู่เหวอ แต่หลังจากนั้นแหละคือบทสรุปที่จะทำให้นายยิ่งเจ็บปวดมากขึ้น”

“แล้วจะห้ามผมสู้กับเฮอร์ส ให้อยู่เฉยๆ ปล่อยให้คนที่ตายไปตายอย่าง

เปล่าประโยชน์นั้นหรือ!” เซโรตะคอกถาม

“เปล่า ฉันไม่ได้พูดแบบนั้น ฉันอยากให้นายชนะเอริส แต่ไม่ใช่ให้นายฆ่าเธอ ก็รู้แล้วไม่ใช่หรอว่าอลิสยังคงอยู่ในตัวของเอริส นั่นละสิ่งที่นายต้องทำ...เอาชนะเอริสแล้วดึงเอาจิตใจของอลิสกลับมาให้ได้ เพราะคนที่ตายไปไม่อาจอยู่กับนายได้ แต่คนที่ยังอยู่ถึงจะก้าวเดินไปด้วยกันได้” ฟ็อกอธิบายด้วยน้ำเสียงปกติ แต่แววตากลับเศร้าสร้อย

“แต่คนที่เลือกอยู่กับความแค้นก็มีชีวิตที่สมหวังได้ไม่ใช่หรอ อย่างคุณไง”

ฟ็อกกับนาเดียหันไปสบตากัน

“เปล่าเลยเซโร ฉันกับนาเดีย...พวกเรากำลังจะตาย” ฟ็อกยิ้มบางๆ แผลงไปด้วยความรู้สึกที่ไม่มีใครเข้าใจ

“ว่าไงนะ!?”

“ลืมไปแล้วหรอว่าฉันทำสัญญากับปีศาจจนครึ่งหนึ่งของฉันเป็นปีศาจไปแล้ว และคงรู้สินะว่าปีศาจกินอะไรเป็นอาหาร ครึ่งหนึ่งของฉันกำลังถูกกัดกินตามสัญญาที่ทำไว้ ส่วนนาเดีย...ทันทีที่ฉันเห็นก็รู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติ การสร้างร่างโดยการเร่งการเจริญเติบโตทำให้เซลล์เสื่อมถอยเร็วกว่าปกติ จากที่ฉันกะเวลาดูแล้ว ฉันกับนาเดียคงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่ถึงปี” สีหน้าของชายหนุ่มสงบนิ่งราวกับทำได้แล้ว

“บ้าที่สุด! ถ้ารู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้แล้วทำไมต้องทำด้วย” เซโรถามอย่างไม่เข้าใจ

“ไม่ ถ้าเป็นนายตอนนี้ น่าจะเข้าใจฉันมากที่สุด เพราะฉันตัดสินใจแบบเดียวกับที่นายคิดอยู่ตอนนี้”

“ผมคิดอะไร”

“คิดว่ายอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ล้างแค้น แล้วหลังจากนั้นตัวเองก็ตายๆ ไปซะ ถูกต้องไหม”

ฟ็อกพูดแทงใจดำจนเซโรไม่อาจเถียงออกมาได้แม้แต่คำเดียว

“ฉันก็คิดแบบนั้นตอนที่ทำสัญญากับปีศาจ ขอพลังที่จะใช้ล้างแค้น ถึงตัวเองจะอายุสั้นลงก็ช่างมัน ใครจะไปสนใจจริงไหม เพราะยังไงพอแก้แค้นเสร็จ

ก็จะตายตามเพื่อนๆ ไปอยู่แล้ว...แต่รู้อะไรไหม ชีวิตวันที่ที่ฉันตัดสินใจเลือกนาเดียจนยอมทรยศทุกคน ตอนนั้นแหละที่ฉันรู้ว่าเลือกเส้นทางเดินผิดและเข้าใจสิ่งที่ตัวเองต้องการมากที่สุด”

ฟ็อกสบตากับนาเดียอย่างหวานซึ่ง

“สำหรับฉัน...การล้างแค้นมันก็เท่านั้น ถ้าเทียบกับช่วงเวลาที่เรามีคน ที่รักอยู่เคียงข้างละก็...” ฟ็อกหันไปมองเซโร “นายเข้าใจไหมเซโร ฉันเลือกใช้ช่วงเวลาที่เหลืออยู่กับคนที่รัก ดีกว่าให้มันหมดไปกับวันเวลาที่มุ่งแต่จะล้างแค้น”

“คุณก็พูดได้นี้ ก็คุณมีเธออยู่ตรงนี้แล้ว แต่ผมล่ะ ใครจะทำให้มาย กลับคืนมาหามาได้บ้าง!” เซโรขึ้นเสียง เขาคิดว่าฟ็อกไม่เข้าใจความรู้สึกของเขา และไม่มีใครเข้าใจด้วย

“แต่นายยังมีคนที่คอยเป็นห่วงเป็นใยอยู่อย่างมีอา หรือแม้แต่เอลิสที่รอ นายไปช่วยปลดปล่อยจากเอริส มองคนที่ยังอยู่ลิเซโร เพราะถ้าเอาแต่แค้น คิดจะฆ่าคนอื่นเพื่ออีกคนหนึ่ง สุดท้ายนายก็ต้องอยู่คนเดียวไปตลอดกาล” ฟ็อกพูดจบก็หยิบของบางอย่างโยนให้

“นั่นมัน...!” เซโรตกใจทันทีที่รับของสิ่งนั้นมา เพราะมันคือแผ่นโลหะสีทอง สองชิ้น

“Rare สองชิ้นนี้ฉันตามข่าวแล้วไปขโมยมาจากคนที่ครอบครองมันอยู่ ส่วนข้อมูลของมันฉันกำลังแปลและหาบันทึกส่วนอื่นอยู่ ได้รับความยุ่งยากจะมากบอกทีหลัง”

ฟ็อกเดินถอยออกห่างพลางทำท่าจะเปิดมิติออก

“เออ...แล้วช่วยดูแอลฟ์ให้ดีๆ ละ เพราะเธอเป็นช่องทางเดียวที่ฉันจะ คอยดูการเคลื่อนไหวของนายได้ ส่วนข่าวต่างๆ ตอนนี้...ชินฮะกำลังรวบรวม กำลังเตรียมบุกกัสคาลแล้ว คาดว่าเดือนหน้าถึงจะเปิดฉากรบกัน ถ้ายังไงรีบไป ทำธุระที่ฮาซานน่าให้เสร็จแล้วไปดูเจ้าชินฮะมันรบหนอยก็ดีนะ”

“รู้ได้ยังไงครับว่าผมจะไปฮาซานน่ากัน” เซโรรับถาม

“บอกแล้วไง อีฟเป็นช่องทางที่ฉันจะใช้ติดตามดูพวกนาย และที่ฉันมาหา ที่นี้แทนที่จะเป็นฮาซานน่า ก็เพราะตอนนี้พ่อของนาย...เจ้าบุญฮาก็กำลังไปที่

ฮาซาน่าเหมือนกัน แต่มันไปทำอะไรฉันก็ไม่รู้หรอกนะ ตอนนี้นั้นคงเริ่มสงสัยว่าฉันเป็นสพายแล้วเรื่องสำคัญเลยไม่บอกให้รู้เลย” ฟ็อกเอ่ยจบก็เปิดประตูมิติแล้วโอบเอวนาเดียเตรียมเดินเข้าไปพร้อมกัน

“สพาย...หา!? ว่าในนะครับ คุณฟ็อกเป็นสพายหรือ!” เซโรร้องเสียงหลง

“ก็เออสิ บูนฮาไม่ใช่คนที่จัดการได้ง่ายๆ นะ แอ้มยังมีเจ้าน้องชายนาย...นาเบียสอยู่ข้างๆ ตลอดเวลาแบบนั้น ทางเดียวที่จะหาข้อมูลจากพวกมันได้ก็คือต้องมาเข้าพวกกับมันซะเอง” ฟ็อกยิ้มเจ้าเล่ห์

“อ้อ...เพราะแบบนั้นฉันถึงยอมยกโทษให้ต่าบ้านี้ไงล่ะ ถ้ายอมเสียสละชีวิตคนอื่นเพื่อฉันละก็ ฉันจะไม่ยอมให้อภัยไปชั่วชีวิตเลย” นาเดียเหล่ไปทางฟ็อกที่มีสีหน้าหัววันๆ

“แล้วทำไมถึงไม่บอกความจริงกับทุกคนล่ะ ทำไมปล่อยให้ทุกคนเข้าใจผิดกันหมด” เซโรบิ๊ววิ่งเข้าไปถาม เพราะกลัวฟ็อกจะหายไปเสียก่อน

“ฮ่าๆๆ จะหลอกศัตรูให้เชื่อได้ ก็ต้องหลอกพวกเดียวกันก่อนไง” ฟ็อกหัวเราะอย่างเร็งร่าก่อนจะหายเข้าไปในมิติ

“สุนัขจิ้งจอก เจ้าเล่ห์สมชื่อจริงๆ” เซโรยิ้ม ดีใจนิดหน่อยที่อย่างน้อยฟ็อกก็ไม่ใช่ศัตรู

“ไม่มีใครอยู่”

ฟ็อกแอบเปิดมิติดูภายในห้องของตัวเอง ซึ่งอยู่ในบ้านพักที่ฮาซาน่าซึ่ง บูนฮาซื้อเอาไว้เป็นที่หลบซ่อนตัว ภายในห้องมีร่างจิตของนาเดียที่ปลอมตัวเป็นพวกเขานั่งกอดกันอยู่ที่โซฟา หันหลังให้ประตู ถ้ามีใครมาตรวจดูว่าพวกเขายังอยู่หรือเปล่าจะได้ไม่มีใครจับได้ และเมื่อแน่ใจแล้วว่าในห้องไม่มีใคร ทั้งคู่จึงออกจากมิติ

“แต่ๆๆ” นาเดียโอบออกมาเป็นเลียดจนฟ็อกต้องรีบพุ่งเธอไปนอนบนเตียง

“ขอโทษนะที่ต้องให้ใช้พลังติดต่อกันนานๆ แบบนี้” ฟ็อกมีสีหน้าไม่สบายใจ

“ไม่เป็นไรหรอกฟ็อก สนุกดีออก ทำให้นึกถึงตอนที่เธอชวนฉันหนีเรียนแล้วให้ร่างจิตนั่งเรียนแทนขึ้นมาเลย” หญิงสาวนึกถึงเหตุการณ์ในสมัยก่อนแล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้

“ใช่ แต่ก็ถูกเรฟรายใช้ดาทพิพย์จับได้นั้นเป็นรางวัลจิต แล้วไปฟ้องพวกผู้คุมว่าพวกเราแอบหนีออกนอกเกรแฮม แต่สุดท้ายพวกเราก็กลับมาทันก่อนที่เจ้าพวกนั้นจะมาตรวจสอบเจอ ฮ่าๆๆ”

จู่ๆ นาเดียคว้ามือของฟ็อกมากำไว้แน่น

“ฟ็อก ฉันขออะไรเธออย่างหนึ่งได้ไหม”

“ได้สิ ต่อให้เป็นดวงดาวบนท้องฟ้า ฉันก็จะเอามาให้เธอ”

“ทำให้วอล็อดรับรู้ความผิดที่มันทำไว้กับพวกเราให้ได้นะ สัญญากับฉันนะ” นาเดียขอด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แน่นอน ฉันสัญญา คอยดูเถอะ มันจะต้องเจ็บปวดยิ่งกว่าตายซะอีก”

ฟ็อกบอกด้วยสีหน้ามั่นอกมั่นใจ ซึ่งทำให้หญิงสาวรู้แล้วว่าเขามีแผนอยู่แล้วจึงสบายใจขึ้น เธอลุกขึ้นไปกอดเขาไว้แน่น แสดงให้เห็นถึงความรักที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถแย่งมันไปได้

“แล้วไงต่อ”

ครูซที่นั่งอยู่ปลายเตียงในห้องพักถาม ทั้งๆ ที่มีอย่งคว่ำของกินเข้าปากไปด้วย

“แล้วก็หายไปตามสไตร์ลนั้นแหละ”

เซโรเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ครูซฟัง โดยมีทีโอนั่งอยู่ข้างๆ เล่นชิ้นส่วนของ Rare ทั้งสี่ชิ้นอยู่

“เป็นสบายเหรอนเีย โห...ฉันคิดไว้แล้ว” ครูซชิงพูดออกมาเพื่อให้ตัวเองดูฉลาด โดยที่เซโรก็รู้ว่าคนอย่างครูซต้องเป็นคนสุดท้ายที่นึกถึงเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน

“นี่...แล้วคนซื้อฟ็อกอะไรเเนีย หล่อหรือเปล่า”

เรย์กระแซะเข้ามาถามข้างๆ หูจถูกครูซตีบตกเตียง

เซโรสงสัยที่ฟ็อกพูดเกี่ยวกับอีฟที่ว่าเป็นช่องทางติดตามพวกเขา จึงลุกไปหาอีฟที่นั่นดูสภาพการณ์อากาศอยู่ และจับหัวของเธอเอียงไปเอียงมา

“มีอะไรเหรอคะ” อีฟถามทั้งที่ตามองโทรทัศน์

“เปล่า ก็แค่อยากรู้ว่าคุณฟ็อกซ่อนกล้องไว้ตรงไหน” เซโรเดินไปนั่งตรง

หน้าอีฟและแลบลิ่นลิ่นตาใส จนนกอีฟติดเม็ดถั่วที่วางอยู่บนโต๊ะเข้าปากจนติดคอ

“คนกำลังดูข่าว อย่ามากวน” อีฟดูจนเซโรต้องถอยออกมา ไม่งั้นไม่รู้ว่าจะดีอะไรใส่ปากอีก

“เอ้...มันต่อกันได้นี่” ทีโอที่นั่งเล่นชิ้นส่วนของ Rare อยู่ร้องออกมาเบาๆ เพราะสังเกตเห็นรอยหยักที่ต่อกันได้พอดี เลยหมุนไปหมุนมาจนประกอบชิ้นส่วนสองชิ้นเข้าด้วยกันได้

“โอ้!” ทีโอร้องอย่างตื่นเต้น เซโรหันมามองแล้วก็ต้องร้องออกมาแบบเดียวกัน

“เกิดอะไรขึ้นเธอ” ทุกคนในห้องรีบลุกขึ้นมามุงดู

“ทีโอไขปริศนา Rare ได้อีกชิ้นแล้ว” เซโรชี้ให้ดูชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าด้วยกัน

“นี่แสดงว่าต้องหาให้ครบแล้วเอามาประกอบกันสินะ ถึงจะรู้ว่ามันคืออะไร” เรย์มองอย่างสนใจ

“คงแบบนั้น แต่ถ้าเกิดมีเป็นสิบๆ ชิ้น พวกเราก็จะหาจนจนแก่ตายไปเลยมั้ง” ครูซพูดเล่นก่อนจะรีบกลับขึ้นเตียงไปนอนพัก

“ถ้าเป็นแบบนั้นจริงใครจะไปนั่งหาถั่ว...เซโร? มีอะไรเธอ” เรย์หันมาถามเซโรที่ยืนจ้องทีโอด้วยสีหน้าเหมือนกำลังสงสัยอะไรบางอย่าง

“อ้อ...เปล่าๆ ไม่มีอะไร” เซโรหันมาปฏิเสธ แต่ใจจริงกำลังสงสัยอะไรบางอย่างในตัวของทีโอ

“ครูซ ในเมืองมีบ่อนกาสิโนไหม” เซโรหันไปถาม

“คิดว่ามีนะ” ครูซตอบแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น

“ทีโอ ไปเดินเล่นข้างนอกกันหน่อยสิ”

เซโรไม่รอฟังคำตอบ แต่ลากทีโอตามไปด้วยทันที

“นี่เรากำลังจะไปไหนกันเธอ” ทีโออ้าปากหา

“อู๋...เงียบๆ ไว้ก่อน กาสิโนเขาห้ามเด็กเข้า พวกเราต้องแอบเข้าไปกัน” เซโรแอบดูตรงประตูหน้า รอจังหวะคนกลุ่มใหญ่ๆ เดินเข้าหรือออกแล้วจึงรีบ

เดินแทรกเข้าไป

“จะมาเล่นพนันหรือ มันไม่ดีนะ” ทีโอไม่ค่อยพอใจ

“เปล่า เราไม่ได้มาเล่นพนัน แต่เราจะมาทดสอบความสามารถของนายกัน” เซโรหันกลับมาบอกขณะที่ใช้เศษเงินที่มีแลกเหรียญที่ใช้เล่นมาได้เพียงแค่เหรียญเดียว

“พลังของฉัน” ทีโอตื่นเต้นขึ้นมาทันที เขาฟังวิธีควบคุมพลังจิตแบบคร่าวๆ มาจากครูแล้ว แต่ก็ยังหารูปแบบพลังของตัวเองไม่เจอ “แล้วเราจะทดสอบกันยังไงหรือ”

ทีโอวิ่งตามเซโรมาต้อยๆ เพราะความอยากรู้

“ไม่ยาก นั่งลงตรงนี้” เซโรหันไปเห็นโต๊ะพนันไฟที่คิดว่าเหมาะ เลยจับทีโอหนึ่งลง ซึ่งคนอื่นๆ ก็ดูไม่ค่อยสนใจทีโอที่เป็นเด็กนัก

“เล่นตามสบายเลยทีโอ เสียก็ไม่ใช่ไร” เซโรยิ้มบอกพลางยืนดูอยู่ข้างหลัง ทีโอพอรู้วิธีเล่นอยู่บ้าง หลังจากเวลาผ่านไป 30 นาที จากเดิมมีเหรียญเดียว ตอนนั้นก็กลับเพิ่มขึ้นจนกองท่วมหัว ตั้งแต่เล่นมานับสิบตา ไม่มีตาไหนที่เขาเล่นเสียเลย จำนวนเงินที่วางเดิมพันเซโรก็ให้ลงจนหมด ได้มาเท่าไรลงไปให้หมด จนกระทั่งนักพนันที่โต๊ะอื่นๆ ต้องลุกขึ้นมาดูด้วยความเหลือเชื่อ บางตาเซโรกระซิบบอกให้ทีโอไม่ต้องเปิดไฟขึ้นดูยังสามารถชนะได้

“แบบนี้มันทดสอบพลังตรงไหนเนี่ย นี่มันพนันชัดๆ เลย” ทีโอหันมาไวยทันทีเมื่อหลงกลเล่นไปตั้งนานแล้ว

“ใครบอก ตอนนี้นั่นรู้แล้วว่าพลังของนายคืออะไร โอ้...ได้เวลาไปกันแล้วด้วย” เซโรหันไปมองผู้คุมบ่อนพนันซึ่งยกพวกมา นอกจากพวกเขาจะโดนจับตัวเพราะทีโอยังเด็กแล้ว มีสิทธิ์โดนข้อหาเล่นโกงอีก แต่เขาก็คิดวิธีหนีไว้แล้ว

เซโรโกยกองเหรียญขึ้นมาและโยนแจกขึ้นไปบนฟ้าให้ผู้คนเข้ามาแย่งกันจนเกิดจลาจลขนาดย่อม

“เสียดายอะ” ทีโอทำท่าจะเข้าไปหยิบบ้าง แต่เซโรก็รีบลากตัวหนีออกมาทันก่อน

“ทำแบบนี้แล้วจะรู้ได้ไงหรือว่าพลังของฉันคืออะไร” ทีโอถามขณะที่หนีพ้นจากกาสิโนแล้ว

“ไม่รู้จริงหรือ ฉันจะบอกให้ พลังของนายก็คือ ‘ดวง’ ไงล่ะ”

ทีโออ้าปากค้างเพราะรู้สึกผิดหวัง

“ดวงเนี่ยละ ฉันอยากได้พลังที่ใช้ต่อสู้มากกว่า” ทีโอเดินคอตตามเซโร กลับที่พักโดยบ่นมาตลอดทาง

เซโรเองก็ไม่ว่าจะปลอดภัยอะไรดี เพราะต่างคนก็ต่างจิตต่างใจ แต่สำหรับเขาแล้ว พลังของทีโอก็ถือว่าเป็นพลังที่เปล่าประโยชน์

แต่ก่อนจะถึงโรงแรมจู่ๆ ก็มีชายกลุ่มหนึ่งโผล่มาล้อมทั้งคู่อ และใช้ปืนจี้ให้เดินตามเข้าไปในตรอกข้างทาง

“พวกไหนกันเนี่ย จัดการเลยไหม” ทีโอถามเบาๆ ถึงจะไม่ได้พานูมาด้วย แต่กับคนธรรมดาแค่มือเปล่าก็สบายอยู่แล้ว

“อย่าอวดดีไป ใ่วว่ามีพลังจิตแล้วจะเป็นอมตะนะ โดนยิงเข้าจิงๆ ก็ตายได้” เซโรยิ้ม หันไปสำรวจคนที่จับตัวพวกเขา

“ไม่มีสัญลักษณ์ของอาคินนาดิน ไม่ใช่คนของชินฮะเธอ” เซโรคิดพลางหาข้อสังเกตไปเรื่อย

“เอ๋? หรือว่าจะเป็นพวกกรีเกียร์ ตามมาถึงนี่เลยเธอ” คิดถึงตรงนี้เซโรก็อดยิ้มแห้งๆ ออกมาไม่ได้

“กัปตันครับ เราพาตัวพวกมันมาแล้ว” คนหนึ่งในกลุ่มที่จับตัวเซโรมานอกกับชายที่ยืนรออยู่ตรงสุดตรอกซึ่งเป็นทางตัน

“กัปตัน? พวกทหารเรือเธอ...ไม่ใช่สิ หรือว่าจะเป็นพวกโจรสลัด” เซโรคิดอย่างใจเย็น จนกระทั่งเห็นหน้าชายที่เป็นหัวหน้าเดินเข้ามาหาพวกเขา

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างดี สูงพอๆ กับเซโร ผมสีฟ้าเข้มเหมือนกับสีของท้องทะเล และหยักศกยาวลงมาถึงต้นคอ ใส่ต่างหูรูปหัวมังกรสีเงิน เลือหนัแขนกุดที่เขาสวมทำให้เห็นรอยสักรูปพระอาทิตย์ ส่วนอีกข้างก็ลายพร้อยไปด้วยรอยสักเหมือนฉากต่อสู้ระหว่างอัศวินกับมังกรในห้องทะเล ที่หัวเข็มขัดเป็นรูปหัวกะโหลกวางวับ และสวมเครื่องประดับตามตัวที่แสดงถึงความเป็นอันจะกิน

“พวกแกเป็นเซียนพนันมาจากเมืองไหนกัน” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“เซียนพนัน?” เซโรกับทีโอมองหน้ากันอย่างงงๆ ก่อนจะหันกลับไปสาย

หน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

“อย่ามาโกหก! เล่นมาห้าสิบตาโดยไม่เสียแม้แต่ตาเดียว คนธรรมดาที่ไหนเขาทำกันได้บ้าง...คันทัวพวกมัน!” ชายหนุ่มสั่งพรรคพวกให้คันทัวเพื่อหาอุปกรณ์ที่ใช้โกงพนัน แต่ขณะที่คันทัวเซโรอยู่นั้น มีชายหนุ่มอีกคนเดินผ่านเขาไปหากัปตัน ชายหนุ่มคนนี้มีท่าทางองอาจน่าเกรงขาม บุคลิกเป็นผู้นำเหมาะกับคำว่ากัปตันมากกว่าเสียอีก

“เรฟ ฉันไปตรวจสอบที่พักของพวกมันมาแล้ว” ชายหนุ่มที่มาใหม่บอกกับตัน

“สมกับเป็นรองกัปตันฟรีเซด ทำงานฉับไวดีจริงๆ แล้วตกลงพวกมันเป็นใครกัน”

เรฟถามพลางหันไปจ้องหน้าเซโร ซึ่งเซโรคิดว่าคนพวกนี้น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกาลีโนที่พวกเขาเข้าไปเล่นกันเมื่อกี้แน

“ท่าทางจะยุ่งยากนิดหน่อยซะแล้ว เจ้าคนนี่จองห้องพักในชื่อโซเลม” ฟรีเซดกระซิบ เรฟหน้าซีดเผือดและเหวี่ยงแวตพลักทันที

“พ่อค้าวิญญาณโซเลมนั้นนะเหรอ” เรฟทวนคำด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

“หน้าตาแบบนี้คิดว่าไม่ผิดตัวแน่” ฟรีเซดที่เคยเห็นตัวจริงของโซเลมมาแล้วบอกอย่างมั่นใจ ก่อนจะพยักหน้าให้สัญญาเป็นเชิงให้ปล่อยตัวเซโรกับทีโอทันที

“ขอโทษที่เสียมารยาท ถ้ารู้ว่าเป็นท่านตั้งแต่แรก พวกเราคงให้การต้อนรับดีกว่านี้” ฟรีเซดเดินมาขอโทษอย่างนอบน้อม พลางจัดเสื้อผ้าที่ยับของเซโรให้เรียบร้อยตามเดิม แต่เรฟยังไม่หายสงสัย เขากะซิบถามพวกลูกน้องว่าเจออุปกรณ์โกงการพนันหรือเปล่า ซึ่งทุกคนก็ส่ายหน้าเหมือนกันหมด

“ใครกันเหรอ โซเลม” ทีโอกระซิบถาม

“น้องชายฉันเอง ไว้จะเล่าให้ฟังทีหลัง ตอนนี้ตามน้ำไปก่อน”

“เชิญท่านไปนั่งดื่มกินด้วยกันเพื่อรับการขอมาจากพวกเราด้วย ท่านจะสะดวกหรือไม่” ฟรีเซดพูดจาสุภาพและให้เกียรติดูเป็นสุภาพบุรุษที่น่าคบหาเป็นอย่างยิ่ง ผมสีทองซอยสั้นดูเรียบร้อย ดวงตาสีน้ำตาลดูสงบนิ่ง เลื้อยเข็ดลีวตัดจากผ้าชั้นดีราคาแพงผูกเนกไทสีดำ สวมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำยาวลงมา

ถึงหัวเขา ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะเป็นรองกับตันของโจรสลัดพวกนี้ได้เลย

“พวกท่านคือ...” เซโรไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

“งานของท่านต้องพบปะผู้คนมากมาย เลยอาจจำโจรกระจอกที่ท่านเคยช่วยชีวิตไว้เช่นกระผมไม่ได้ ตอนนั้นผม...ฟรีเซด คือรองกับตันเรือโจรสลัดรีไวอัล ส่วนนี้กับตันเรือคนปัจจุบัน กับตันเรฟ” ฟรีเซดหันไปโค้งให้เรฟที่เดินตามมาด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“เรือมังกรทะเลรีไวอัล!” ที่โอตะโกนลั่นตรอกจนเซโรต้องรีบเอามือปิดปาก

“ไม่แปลกที่เด็กทุกคนในเมืองจะคุ้นเคยกับชื่อนี้” ฟรีเซดยิ้มให้และเดินนำทางต่อ

ระหว่างทาง ที่โอเล่าเรื่องของเรือรีไวอัลเป็นนิทานก่อนนอน ซึ่งเป็นเรื่องราวของกลุ่มโจรสลัดที่แสนโด่งดังให้เซโรฟัง จนมาถึงร้านอาหารที่ปิดไฟหมดแล้ว ฟรีเซดไขกุญแจเปิดเข้าไปหน้าตาเฉยจนเซโรไม่แน่ใจว่าเขาใช้กุญแจหรือเป็นเจ้าของร้านกันแน่

“ท่านเป็นพ่อค้าที่มีของทุกอย่างขายแม้แต่วิญญาณของคนตาย มันเป็นเรื่องจริงหรือ” เรฟกระซิบถามขณะที่ฟรีเซดเดินไปหาเครื่องดื่มให้เซโร

“ก็เหมือนกันกับนิทานโจรสลัดของท่านนั่นแหละ” เซโรไม่รู้เรื่องของโซเลมเลยจึงต้องตอบกลับไปแบบนี้ ซึ่งดูแล้วเรฟยิ่งสงสัยในตัวเขามากขึ้น

“แล้วนี่พวกท่านกำลังจะไปไหนกัน หรือว่าจะมาติดต่อการค้าที่เมืองวูมแพรง” ฟรีเซดกลับมาพร้อมกับแก้วและขวดเหล้านับโหลถาม ก่อนจะส่งขวดเหล้าไปให้เรฟที่คว้าไปดื่มอย่างไรมารยาท

“คือ...พวกเรากำลังจะไปหาซานน่ากัน แต่ตอนนี้ไม่มีเรือพาพวกเราไปเลย” เซโรตอบ

“เรือ!” ฟรีเซดทวนคำพลาถมองหน้าเซโรอย่างสงสัย

“มีอะไรหรือ” เซโรรู้ตัวว่าตอบพลาดไปจึงรีบถามกลับ

“อ้อ เปล่า เพียงแต่เคยได้ยินมาว่าท่านโซเลมไปไหนมาไหนดังโง่พราყปรากฏตัวได้ทุกที่ ถ้าใครลองเป็นหนี้ต่อให้เป็นนรกท่านก็ตามไปถูก เลยสงสัยว่าทำไมคนอย่างท่านถึงยังร้องหาเรือโดยสารอีก” ฟรีเซดถามด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ความหมายในคำพูดนั้นเต็มไปด้วยความสงสัย

“คนเดินดินมีสองเท้าเช่นเราทำแบบนี้ได้ด้วยหรอ ฮ่าๆๆ” เซโรรีบหัวเราะกลบเกลื่อนทันที

“นั่นสินะ คำเล่าลือมักเกินจริงเสมอ” ฟรีเซดรินเหล่าให้เซโร

“แต่ผมยังสงสัยอีกเรื่องหนึ่ง ทำไมคนที่ร่ำรวยติดหนึ่งในสิบของทวีปตะวันตก มีเงินขนาดซื้อประเทศของตัวเองได้ ถึงได้มาเข้าปอนกาลิโนของพวกเรา” ฟรีเซดถามต่อจนเรพเริ่มสนใจเข้ามาตั้งใจฟังด้วย

“เอ่อ คือ...เราแค่เล่นสนุกๆ แก่เปื้อระหว่างรอเรือโดยสารเท่านั้นเอง” เซโรตอบอย่างรักษามาตแบบที่คิดว่าไซเลมควรจะทำ

“เท่าที่ผมรู้ ท่านไม่ชอบการพนันไม่ใช่หรือครับ แล้วทำไมจู่ๆ ถึงอยากเล่นสนุกขึ้นมา”

“จะมากเกินไปแล้วนะ มาชักใช้น้ำรำคาญ แล้วคนที่เล่นก็ใช้เราซะทีไหน เป็นเจ้าหนูที่ต่างหาก” เซโรแก้มิ่งทำเป็นโกรธเพื่อสยบท่าทีของอีกฝ่าย

“โอ...อย่าเพิ่งโมโหเลยท่าน ผมแค่ถามสิ่งที่สงสัยก็เท่านั้นเอง แต่ตอนนี้เมื่อพวกเราหายข้องใจแล้ว ก็ขอตีमत้อนรับท่านสู่เมืองวูมแฟรง” ฟรีเซดสมกับเป็นคนที่มีคารมคมคาย เขาเบี่ยงประเด็นเอาตัวรอดไปได้อย่างน่าทึ่ง

หลังจากตีमतักกันจนเมามาย เหลือเพียงเรพกับฟรีเซดนั่งคุยกันอย่างปกติราวกับเหล่าที่กินไปเป็นน้ำเปล่า ส่วนที่ไอ้นั่นเซโรห้ามไม่ให้ดื่มเหล้าเพราะยังเด็ก จึงได้แต่นั่งเรียงขวดเหล้าเล่นอยู่คนเดียว

“บ่อนั้นเราเปิดเพราะในช่วงหน้าพายุเข้าแบบนี้ทำมาหากินในท้องทะเลไม่ได้” ฟรีเซดเล่าให้ฟัง เซโรอดคิดไม่ได้ว่าการทำมาหากินของพวกโจรสลัดนอกจากปล้นคนอื่นแล้วยังมีอย่างอื่นอีกหรือ

“ถ้าท่านกำลังคิดว่าการทำมาหากินของพวกเราคือการปล้นละก็คิดผิดแล้ว” เรพเอ่ยตรงๆ จนเซโรได้แต่ยิ้มแห้งๆ

“โจรสลัดที่ปล้นเขากินนะ ในปัจจุบันทำแบบนี้ไม่ได้แล้ว ขึ้นทำแบบนี้มีหวังถูกรัฐบาลตามล่าจนกลับมาเหยียบแผ่นดินไม่ได้อีกแน่” เรพเอ่ยต่อ

ฟรีเซดจึงเอ่ยเสริม “พวกเราเลยทำอย่างอื่นแทน เช่น เป็นบอดีการ์ดดูแลเรือสินค้า หรือไม่ก็เป็นคนส่งสินค้าให้เองเลยในกรณีที่คนส่งต้องการความปลอดภัย แต่งานหลักๆ ของพวกเราก็คือการโจมตีเรือคนอื่นอยู่ดีสินะ ทั้งเรือ

ผิดกฎหมายที่ลักลอบนำสินค้าเถื่อนเข้ามา หรือเรือสอดแนมของประเทศข้าศึก พวกเราโจรสลัดต่างจากสมัยก่อน เพราะตอนนี้เราอยู่กับรัฐบาลโดยการพึ่งพาอาศัยกันและกันแทน พวกเราลดงานพวกเขา พวกเขาก็ให้ของที่เราต้องการ แสบปีทั้งสองฝ่าย”

‘อยากให้เจ้าอิงโฮหรือติกมานั่งฟังด้วยจ้ะเลยเฮะ’ เซโรคิด การเดินทางครั้งนี้ทำให้เขาได้เรียนรู้และเข้าใจความเป็นไปของโลกในยุคปัจจุบันได้อย่างถ่องแท้มากขึ้น

“ว่าแต่ถ้าอยากไปที่นครฮาซานน่า พวกเราช่วยได้นะ” เรฟบอกเซโรพลางยิ้มแปลกๆ

“เรฟ อย่างนะ” ฟริเซตห้ามปรามไว้ แต่อีกฝ่ายไม่ฟัง ยื่นหน้าเข้าใกล้เซโร

“เรอร์ไวอัลของเราเดินทางผ่านพายุในมหาสมุทรได้ ว่ายังงั้น สนใจจะใช้เรือของเราหรือเปล่า” เรฟถาม เซโรรับพยักหน้ารับข้อเสนอทันที

“ดี ึ้นรามาพั่นกัน”

“ตกลง” เซโรรับคำอย่างไม่คิด “ว่าแต่จะพั่นอะไรกันดี ไฟหรืออย่างอื่น”

“ไม่ดีกว่า พั่นแบบนั้นทางเราเสียเปรียบ เพราะดูเหมือนว่าเทพริดาแห่งโซคลาจะชอบอยู่กับเจ้าหนูนั้น” เรฟหันไปมองที่โอทีไม่รู้เรื่องราวด้วยอย่างรู้ทันจนเซโรเจ็บใจ

“แล้วจะพั่นกันยังงั้น” เซโรถามอย่างเซ็งๆ

“ฮึๆ ไม่ยาก ตอนนี้ที่คุกในเมืองมีนักโทษคนหนึ่งถูกขังเอาไว้ นีรูบของเขา” เรฟร่อนรูปของชายแก่หน้าตาตุตันมีแผลเป็นเต็มหน้าลงบนโต๊ะให้เซโรดู “ถ้าภายในสามวันท่านช่วยคนนี้ออกมาจากคุกได้ เราจะยอมพาท่านไปที่เมืองฮาซานน่าด้วยเรอร์ไวอัลทันที”

“ขอลาก่อนว่าชายคนนี้จะทำผิดข้อหาอะไร และเกี่ยวข้องกับท่าน” เซโรไม่ใช่นักโง่ขนาดยอมรับปากทุกเรื่องโดยไม่สนใจความผิดชอบชั่วดี

“ก็ได้ ชายคนนี่คือกัปตันเรอร์ไวอัลรุ่นก่อน ผู้สร้างตำนานสุดยอดโจรสลัดขึ้นมา และเขาก็เป็นพ่อของนั่นเอง เขาถูกจับด้วยข้อหาปล้นเรือของรัฐบาล แต่นั่นเป็นข้ออ้างที่จะจับตัวเขาไปเพื่อทำลายแกนนำกองกำลังในคาบสมุทรที่รวมตัวกันภายใต้ชื่อวุตเลกของเขาลง...เออละ เมื่อรู้แล้ว ท่านจะรับพั่นกับเรา

หรือเปล่า ท่านโซเลม” เรฟสบตากับเซโร รอฟังคำตอบอย่างใจเย็น

“ตกลง เทียงคินในอีกสามวันข้างหน้า เราจะพาคนคนนี้มาหาท่านที่นี่”
เซโรรับปากแล้วลุกพรวดพราดกลับไปยังที่พักทันที

“ว่ายังไง ฟรีเซต คิดว่าเขาจะทำได้ไหม” เรฟหันมาถามคนที่นั่งมอง
รูปถ่ายบนโต๊ะ

“นั่นเป็นคนที่แน่นอนที่สุด ใช้ขังพวกนักโทษการเมืองหรืออาชญากร
ชั้นเยี่ยม เรื่องการรักษาความปลอดภัยคงไม่ต้องเอ่ยถึง เพราะอย่างนั้นพวกเรา
ถึงได้แต่นั่งดูอยู่แบบนี้...แต่ถ้าเป็นโซเลมตัวจริง เขาต้องทำได้อยู่แล้ว” ฟรีเซต
ดื่มเหล้าในแก้วจนหมด

“นั่นสินะ ถ้าเป็นตัวจริง”

เรฟหัวเราะและดื่มเหล้ากับฟรีเซตต่อ เพื่อรอการกลับมาของเซโร

“แล้วนายกิตกลงหรือ”

ครูชถามขณะนั่งกินอาหารกันอยู่ที่ร้านอาหารริมถนนติดกับเรือนจำ

“อือใช่ ยังไงก็ดีกว่าเดินทางผ่านแกรนด์ยาร์ดไม่ใช่หรือ” เซโรยิ้มแจ่ม

“นั่นก็ใช่ แต่นายรู้หรือว่าวุฒเลกเป็นคนยังไง” ครูชถาม เซโรรับสายหน้า
ทันที

“เจ้านั่นะเป็นโจรสลัดสุดโหด ปล้นฆ่าอย่างโหดเหี้ยมจนได้ฉายาว่า
ปีศาจแห่งท้องทะเลเขียวนะ ที่สำคัญ...เขาเป็นแกนนำกองเรือที่อยู่นอกสังกัด
ของรัฐบาล G-Tec เอ่อ...ถ้าให้เทียบอำนาจแล้ว ก็เหมือนกับเป็นราชาแห่ง
ท้องทะเลนั่นแหละ ชินป่อยให้หลุดออกมา เสถียรภาพทางทะเลของฝ่าย
รัฐบาลกับฝ่ายโจรสลัดซึ่งอาจรวมถึงพวกเรือพาณิชย์ด้วย มีหวังพังทลายทันที”
ครูชอธิบาย ขณะที่คนอื่นนั่งพยักหน้าเป็นระยะ

“นั่นก็เรื่องใหญ่ลิเดีย” เซโรร้องออกมาด้วยความตกใจ

“ก็ใช่นะสิ นายนี้ความรู้สึกข้าเป็นบ้า” ครูชด่ากลับ

“แต่ถึงจะอยากเข้าไปก็ทำไม่ได้หรอกค่ะ ระบบรักษาความปลอดภัยที่นี่
ทันสมัยและเข้มงวดมาก” อีฟบอกขณะวาดแผนผังภายในเรือนจำที่อยู่ในข้อมูล
ออกมาให้ดู

“อ้อ นั่นไม่มีปัญหาหรอก ฉันคิดไว้แล้วว่าจะให้พีพีใช้คาถาพรางตาแอบเข้าไป” เซโรบอก ครูซหันมาค้อนให้เพราะรู้ว่าเพื่อนยังไม่เลิกล้มความคิด

“ขั้นก็ยิ่งแย่ใหญ่ ขึ้นท่าแบบนั้นคงโดนจับตัวได้ตั้งแต่ประตูแรก” อีฟเหลือบมาสบตาเซโรแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้าลงไปวาดต่อ

“ทำไม่ล่ะ” เซโรสงสัย ที่โอกับเรย์ซึ่งไม่รู้เรื่องก็พยายามตั้งอกตั้งใจฟัง เพราะต่อไปนี่คงมีเรื่องทำนองนี้ให้เจออยู่ตลอด

“เริ่มจากกำแพงด้านนอกที่สูง 10 เมตร หนา 2 เมตร ตรงกลางเสริมเหล็กกล้าหนาเกือบสิบนิ้ว ต่อให้เอารถถังมายิงก็คงไม่พังลงมาย่างๆ รอบกำแพงมีทางออกแค่ทางเดียว ประตูเหล็กบานใหญ่ไว้สำหรับรถเข้าออก ประตูเล็กที่อยู่ติดกันไว้ให้คนเดินเข้าออก มียาม 20 คนรักษาการณ์ตลอด 24 ชั่วโมง บนกำแพงรอบๆ ก็มีป้อมรักษาการณ์ 10 แห่งพร้อมกับพลแม่นปืนซึ่งได้รับอนุญาตให้ยิงทุกอย่างที่คิดว่าเป็นผู้บุกรุกหรือนักโทษแหกคุกได้ทันที

“ข้างหลังกำแพงนั่นคือเรือนจำที่มีทั้งหมด 20 อาคาร ไม่รวมชั้นใต้ดินที่เป็นข้อมูลลับ ทางเดินไปสู่อาคารต่างๆ ต้องผ่านอาคารกลางที่อยู่ติดกับประตูหน้า ส่วนนี้มียามเฝ้าไม่ต่ำกว่าร้อยคนพร้อมอาวุธครบมือ ประตูเข้าอาคารติดเครื่องจับความร้อนซึ่งจะเตือนทุกครั้งที่มีคนเข้าออก อ้อ ตรงนี้ละค่ะที่คุณจะถูกจับตัว” อีฟบอกพลางยกหน้าขึ้นมองเซโรอีกรอบ

“ผ่านประตูนี้ไปได้ ก็เจอทางแยกไปอาคารต่างๆ ที่มีกล้องติดไว้ทุกซอกทุกมุม ตรงนี้ถึงจะไม่มียามรักษาการณ์ แต่มีอุปกรณ์ตรวจจับโลหะไปจนถึงเครื่องวัดแรงสั่นสะเทือนของเสียงติดตั้งไว้ และเมื่อพบสิ่งผิดปกติจะปิดล้อมบริเวณหลังกำแพงเหล็กอย่างอัตโนมัติ และถ้าคิดจะแฮ็กระบบคอมพิวเตอร์ของที่นี่ก็ยิ่งไม่มีทาง เพราะทันทีที่ทำ ทางเรือนจำจะโอนการควบคุมระบบทั้งหมดไปยังกรมตำรวจและหน่วยงานทหารที่รับผิดชอบแทน และหลังจากนั้นไม่ถึงสามนาที ที่นี่ก็จะเต็มไปด้วยทหารพร้อมอาวุธครบมือนับพันคน

“ส่วนไฟฟ้า...ถ้าถูกตัดจากภายนอกก็จะมีเครื่องปั่นไฟสำรองทำงานแทนห้องจ่ายไฟติดตั้งระบบแสงเลเซอร์ตรวจจับผู้บุกรุกอีกชั้นหนึ่ง แล้วยังมีขนาดหนูวิ่งเข้าไปสัญญาณยังดังเลย ถ้ารอดสิ่งทีพุดมาทั้งหมดนี้ไปได้ก็จะเจอประตู

ห้องซึ่งที่หนานขนาดระเบิดไม่ได้ และมีการสลับห้องซึ่งของนักโทษเพื่อไม่ให้รู้ว่าใครอยู่บริเวณไหนอีก ตลอดทางเดินภายในห้องซึ่งยังติดตั้งระบบไฟฟ้าไว้ที่พื้น ซึ่งจะทำงานเมื่อประตูห้องซึ่งเปิดออกโดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อให้ตัดไฟได้ แต่พื้นที่ติดตั้งไฟฟ้านี้ก็จะทำงานโดยแบตเตอรี่ที่สำรองไว้ เป็นโงะคะ แบบนี้ยังคิดว่าจะเดินเข้าไปข้างในนั้นได้อีกหรือเปล่า”

อีฟบรรยายจบ เซโรกับคนอื่น ๆ ก็นั่งหน้าซีด พลังคิดวามันมันคุกหรืออะไรกันแน่

“เอ่อ...อีฟยังลืมบอกอะไรไปอีกอย่าง” ครูซรีบเสริม

“ยังมีอีกเธอ” ทุกคนร้องด้วยความตกใจ

“คือ...พัศดีประจำเรือนจำเนี่ย เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับพีคาเรนด้วยนะ” ครูซโยนหนังสือพิมพ์ที่มีรูปพัศดีขึ้นหน้าหนึ่งให้ดู ซึ่งเป็นคนหน้าตาดี ใบหน้าหยากว้าง เป็นบุคลิกที่ไม่น่าคบหาหรือคุยด้วยเป็นอย่างยิ่ง

“รุ่นเดียวกัน...นายคงไม่ได้หมายความว่า...” เซโรชี้ไปที่รูปด้วยนิ้วมือที่สั่นระริก

“ซัวร์ เพื่อนร่วมรุ่นที่เกรแฮมเง” ครูซยกกาแฟขึ้นชดอย่างสบายใจ ก่อนเปิดหนังสือหน้าเกี่ยวกับที่มีรูปหญิงสาวสวมชุดว่ายน้ำโพสท่าอยู่บนหน้าปก

“เอาไงต่อดี หรือจะปักหลักปักฐานที่เมืองนี้กันเลย” ทีโอถาม เซโรรีบส่ายหน้าทันที

“ไม่ได้หรอก พวกเราไม่ได้ว่างกันขนาดนั้น ตอนนี้นะยังงี้ก็ต้องรีบหาทางไปหาซานน่าให้ได้” เซโรบอกด้วยน้ำเสียงหดหูเพราะเขามืดแปดด้านจริงๆ

“แล้วรู้หรือยัง เมืองนี้ยังใช้วิธีแขวนคอนักโทษอยู่เลยนะ” เรย์เอ่ยขึ้นลอยๆ ขณะมองยามหนุ่มๆ เดินไปเปลี่ยนเวรกันที่ประตูเรือนจำ

“แบบนี้ละ” อีฟตั้งแผ่นกระดาษที่วาดรูปทุกคนผูกแขวนคอขึ้นมาให้ดู

“ตัดใจเถอะ ตัวอันตรายแบบนั้นปล่อยไว้ในคุกนะดีแล้ว เดี่ยวฉันจะลองโทร. ไปคุยกับพ่อดู เผื่อจะหาทางให้พวกเราผ่านเข้าแกรนด์ยาร์ดได้โดยไม่ต้องใช้ใบผ่าน”

ครูซพูดจบก็แยกตัวไป ส่วนทีโอกับเรย์ก็พยายามขอให้อีฟวาดรูปให้ เพราะเธอมีความสามารถด้านวาดรูปในระดับโปรทีเดียว

เซโรนั่งมองแผนผังเรือนจำที่อืฟวาดไว้พลางคิดแผนเจียบๆ จนกระทั่งเสียงของโทรดังขึ้น

“ไม่เห็นต้องคิดมากเลย พังมันเข้าไปตรงๆ นั่นละ ลำพังนายคนเดียวก็ทำได้แล้ว”

เซโรหัวเราะหึๆ

“มันไม่ใช่ง่ายอย่างนั้นนะสิ ฝ่ายนั้นเป็นนครธรรมดานะ แถมยังไม่ใช่คนเลวด้วย เราไม่มีเหตุผลอะไรต้องไปทำร้ายพวกเขา ทางที่ดีคือแอบเข้าไปให้เจียบแล้วออกมาให้เจียบยิ่งกว่านั้นแหละดีที่สุด” เซโรบอกพลางคิดแผนที่จะแอบเข้าไปได้จนถึงประตูด้านในแล้ว

หลังจากนั่งอยู่ที่ร้านอาหารกันจนถึงเย็นแล้วก็ยังคิดหาทางไปสาขาน่ากันไม่ได้ ทั้งหมดจึงกลับโรงแรมเพื่อวางแผนต่อไป ครูชเองก็บอกข่าวร้ายคือไม่สามารถผ่านเข้าแกรนด์ยาร์ดได้ทันในสองสัปดาห์นี้แน่

“สรุปพวกเราจะต้องติดแหง็กกันอยู่นี่สักครึ่งเดือนได้มั้ง” ครูชทิ้งตัวลงนอนบนเตียง ทุกคนไม่มีแรงจะเถียงหรือโต้แย้งเพราะต่างก็คิดอะไรงันไม่ออก

“ถ้าเรารีไวอัลใช้ฝ่าพายูได้จริง ทำไมเราไม่ไปยึดมันมาซะเลยละ” ทีโอเอ่ยลอยๆ แต่เป็นไอเดียที่ทุกคนคาดไม่ถึงจนต้องร้องชมออกมา

“นั่นแหละ จะรอช้าอะไรงันอยู่ ไปกันเลย” ครูชติดตัวลุกขึ้นจากเตียงอย่างเร็วว่าทันที

“ถึงยึดได้ แต่ใครจะเป็นคนบังคับเรือละ หรือว่าในกลุ่มพวกเรามีใครบังคับเรือเดินสมุทรได้” เซโรถามพลางนั่งจ้องแผนผังเรือนจำต่อ

“อืฟไง ทำได้ใช่ไหมอืฟ” ครูชรีบชี้ไปที่อืฟซึ่งนั่งดูโทรทัศน์อยู่

“เรือเล็กกับเรือเดินสมุทรมันคนละเรื่องกันนะคะ” อืฟตอบด้วยน้ำเสียงเฉยเมย

“อีกอย่างเรือที่ใช้เดินทางฝ่าพายูได้ ฉันคิดว่ามันคงไม่ใช่เรือธรรมดาหรอก ยิ่งถ้าไม่ใช่คนที่คุ้นเคยเส้นทางฝ่าพายูแล้ว คงเป็นไปได้ที่จะบังคับมัน” เซโรเสริมจนทั้งห้องเจียบกริบ

“คิดออกแล้ว ก็จับตัวกัปตันเรือกับลูกเรือมันมาด้วยก็หมดเรื่อง” ครูช

ร้องลั่นห้อง

“แบบนี้ค่อยพอใช้ได้หน่อย” เซโรจึงนำ ครุฑรับควาดาบเตรียมตัวออกไปลุย

“แต่พวกเราจะสร้างศัตรูแบบนี้ไปทำไมกัน ในเมื่อฉันคิดหาวิธีอื่นได้แล้ว”

ครุฑหยุดก็อยู่หน้าประตู ก่อนจะค่อยๆ หันกลับมามองอย่างเสียวไส้กล่าวว่าแผนของเซโรจะเป็นอย่างที่เขาคิดไว้ และมันก็ใช่จริงๆ เมื่อหันมาเห็นเซโรยกแผนผังเรือนจำขึ้นมาบอกเบาๆ

“เราจะเข้าไปเอาตัวไปหาซานน่ากันจากข้างในนี่”

“นายคิดว่าที่พวกเราทำแบบนี้มันเหมือนอาชญากรไหม”

ครุฑถามเรย์ขณะเดินแบกของที่เซโรสั่งให้ซื้อกลับที่פקในเช้าวันต่อมา

“ไม่เหมือนหรอกยะ แต่ใช่เลยละ” เรย์ตอบอย่างกระตือรือร้น

“รู้สึกเหมือนก้าวขาข้างหนึ่งเข้าไปในคุกแล้วสิ” ครุฑพึมพำกับตัวเอง

ทางด้านเซโรก็พาอีฟกับทีโอมาสำรวจรอบๆ เรือนจำ และชี้ให้ดูจุดต่างๆ ที่จะต้องลงมือ ถึงขนาดหาตรอกซอยที่ไม่มีคนแล้วให้ทีโอลองวิ่งขึ้นกำแพงแล้วจับเวลา เมื่อลองทุกอย่างจนได้ผลเป็นที่น่าพอใจก็รีบพากันกลับโรงแรม

“ฉันว่ายังไงๆ มันก็ไม่เวิร์กวะ” ครุฑบ่นขณะช่วยเซโรเอากะดาบพอยล์มาเรียงกัน

“ถ้าไม่สำเร็จก็ฝ่าออกมาแล้วไปยึดเรือของพวกเรฟตามที่นายบอกก็ได้” ถึงเซโรจะพูดแบบนี้ แต่สีหน้าและท่าทางกลับมันอกมันใจในแผนของตัวเองมาก

เซโรใช้เวลาทั้งวันประดิษฐ์นู่นประดิษฐ์นี่จนตึกก็ยังไม่เสร็จที่ท่าว่าจะเสร็จ ส่วนทางด้านอีฟ ทีโอ กับเรย์ เซโรก็ยัดถุงกระดาบห่อใหญ่ให้และให้เข้าไปในห้องที่เปิดเพิ่มไว้ติดๆ กันจนหายไปด้วยกันทั้งวัน โผล่มาอีกทีตอนเช้า ซึ่งเซโรก็ทำทุกอย่างเสร็จแล้วและให้ทุกคนรีบนอนพักผ่อน เพราะจะเริ่มแผนตอนกลางคืน ซึ่งเป็นคืนสุดท้ายตามที่พนันกับเรย์ไว้

“ที่ซานน่าจะมีอะไรรอพวกเราอยู่นะ” เซโรนอนมองเพดานห้องจน

กระทั่งหลับไป

เมื่อตื่นขึ้นมาในเวลาค่ำ ทั้งหมดก็รีบออกจากโรงแรมไปชมอยู่ที่ตรอกเล็ก ๆ ข้างเรือนจำ ซึ่งถ้ามองจากเรือนจำแล้วจะไม่เห็นพวกเซโรเลย

“ทุกคนจำแผนได้แล้วนะ”

เซโรหันมาถามอีกรอบ ทุกคนพยักหน้ารับ

“แต่ฉันก็ว่ามันไม่เวิร์กอยู่ดี” ครูซยังบ่นไม่เลิก อีฟต้องหยิกต้นแขนถึงจะยอมเงียบ

“ตอนนี้สี่ทุ่มแล้ว พวกเรามีเวลาแค่สองชั่วโมงที่จะพาตัววุดเลกไปหาเรฟเพื่อเอาชนะพนัน จำไว้ว่าถ้าแผนแตกไม่ต้องห่วงคนอื่น รีบเอาตัวรอดแล้วไปเจอกันที่ท่าเรือ” เซโรพูดจบก็เดินนำไปที่กำแพงกับทีโอ โดยให้คนอื่นรออยู่ในตรอกก่อน

“อย่าให้ถึงตายนะทีโอ” เซโรกระซิบบอก

“จะพยายาม” ทีโอสวมหน้ากากแมวมและสั่งให้เปลี่ยนเป็นหอก ก่อนจะใช้กำลังและความเร็วเหนือมนุษย์วิ่งได้กำแพงขึ้นไปจนถึงบ่อนที่มีพลแม่นปืนประจำการอยู่สามคน

ทีโอเคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบแต่รวดเร็วจนพวกยามไม่รู้ตัวเลยว่าเขามาอยู่ใกล้ๆ แล้ว และเพียงพริบตาเดียว พวกยามก็ลงนอนกองกับพื้นเพราะถูกสันหอกกระแทกจุดสำคัญจนหมดสติไป ทีโอรีบทำตามแผนต่อโดยการปล่อยเชือกลงไปให้คนอื่น ๆ ไต่ขึ้นมา

“ขอเวลาฉันแป๊บ” เซโรรีบเอาก้อนยางเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าและบีบจนขยายตัว ซึ่งมันก็คือหน้ากากยางที่ใช้ปลอมตัว เขาจัดแต่งให้มีลักษณะใบหน้าเหมือนกับพวกยามที่นอนสลบอยู่ พร้อมกับเอาชุดเครื่องแบบมาสวมก่อนจะแจกให้ครูซกับเรย์รวมถึงตัวเองด้วย

“อีฟ เผาตรางนี้ไว้นะ ส่วนทีโอ ดูเวลาให้ดี อย่าให้พลาดไปแม้แตวินาทีเดียว” เซโรหันมาม้า ทีโอกระโดดลงจากกำแพงและวิ่งเข้าตรอกเดิม ไปประจำตำแหน่งอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องให้บอกซ้ำ

“ไป” เซโรหันไปบอกครูซกับเรย์ก่อนจะรีบปีนลงบันไดไป แล้วซ่อนตัว

อยู่ในเงามืดหลังต้นไม้

‘อีกห้านาทีพวกเราจะเปลี่ยนเวอร์กัน’ เซโรเรียกมือขึ้นมาชูห้านิ้วให้คนอื่น ๆ เห็นโดยไม่ออกเสียง ซึ่งทุกคนก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

และเมื่อถึงเวลา รถคันหนึ่งก็แล่นเข้ามาในเรือนจำพร้อมกับยามชุดใหม่ที่จะมาเปลี่ยนเวอร์กัน เซโรและคนอื่น ๆ รีบแยกเป็นสองกลุ่มทันที เซโรรีบวิ่งเรียดไปกับพื้นสนามหญ้า ไล่ตามไปจนถึงข้างหลังพวกยามที่กำลังเดินเรียงแถวกันอยู่แล้วทุบให้สลบ ก่อนจะรีบตัวไว้มิให้กระทบพื้นจนเกิดเสียง

ครูชกับเรย์ดักจัดการพวกยามที่จะมาเปลี่ยนเวอร์ที่ป้อมบนกำแพง เสร็จแล้วจึงรีบนำตัวพวกนี้กลับขึ้นไปไว้หลังรถและจัดที่นั่งให้เหมือนนั่งหลับ ที่ต้องทำแบบนี้เพื่อให้จำนวนยามที่เข้าและออกมีจำนวนครบ

เซโรรองครูชกับเรย์มาถึงจึงเดินเรียงแถวตามพวกข้างหน้าไปโดยไม่ทันมีใครสังเกตเห็น

“พวกนายสี่คนเผ่าตรงนี้ไว้ อีกสามสิบนาทีหน่วยใหม่จะมาสลับที่” หัวหน้ายามบอกพลางชี้ไปที่กลุ่มของเซโรที่เดินตามมาเป็นกลุ่มสุดท้าย

และเมื่อได้อยู่กันตามลำพังแล้ว ยามอีกคนที่หลงเข้ามาในกลุ่มก็ถูกเซโรจัดการให้สลบไปอีกราย หลังจากนั้นพวกเขา ก็รีบช่วยกันแบกสามคนที่สลบก่อนหน้านี้มาและจัดทำทางให้ยื่นพังกำแพงหรือนั่งของๆ ถือนุหรืออยู่ในมือ เพื่อมีคนผ่านไปผ่านมาจะได้ไม่สงสัย ก่อนจะพากันเดินยี้ดอกลงไปในตึกกอง่างหน้าตาเฉย

“เฮลละทีนี่ บอกมาได้แล้วว่าพวกเราจะผ่านเครื่องตรวจจับความร้อนนี้ไปได้ยังไงมิทราบ” ครูชชี้ไปที่แผ่นเหล็กขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ทั้งสองข้างตรงทางเดิน

“ใส่เนื้อแล้วก็จะรู้เอง” เซโรก้มลงรูตชิบกระเป๋าสะพายมาด้วยออก แล้วดึงกระดาดฟอยล์ที่เป็นชุดออกมาส่งให้ทุกคนสวม

“คิดว่าไง เหมือนปลาทูห่อกระดาดฟอยล์รอโยนเข้าเครื่องไมโครเวฟไหม” เรย์หันมาหยอกครูชซึ่งแยกเขี้ยวให้แทนคำตอบ

“เก็บหัวและมือให้อยู่ในชุดด้วย” เซโรรีบบอกก่อนจะเดินนำผ่านเครื่องตรวจจับความร้อนเข้าไปโดยสัญญาณไม่ดัง

“เป็นไปได้อย่างไรวะ” ครูชเดินผ่านเครื่องมาเป็นคนสุดท้ายหันกลับไปมอง

ด้วยความงุนงง แล้วทำท่าจะเดินกลับไปลองอีกรอบ

“หัดเข้าครัวซะบ้าง” เซโรโยนชุดฟอยล์ที่ถอดออกมาแล้วขยำเป็นก้อนโยนใส่หัวครูช

“กระดาศฟอยล์มันเก็บความร้อนได้”

เรย์เดินมากระซิบเยาะเย้ย ครูชเดินหน้าหงิกตามมา จนกระทั่งถึงห้องโถงกลางซึ่งเป็นทางแยกไปอาคารอื่นๆ แต่ตรงนี้ก็มียามเฝ้าอยู่นับร้อย

“เห็นแล้วใช่ไหม งั้นหันกลับละ”

ครูชเห็นยามจำนวนมากยืนรอรู้อยู่กึ่งหันหลังกลับทันที แต่เซโรคว้าตัวเอาไว้ก่อน

“พวกเราต้องทำได้นะ...พิฟี่”

ครูชสงสัย พิฟี่สามารถพรางตาได้ที่ละคนเท่านั้น จะพาพวกเขาทุกคนผ่านเข้าไปได้อย่างไร

“เรย์ หลังประตูนั้นเป็นห้องจ่ายไฟสำรอง นายต้องผ่านแสงเลเซอร์เข้าไปให้ได้ในสิบนาทีเพื่อสับสวิตช์ อย่าให้พลาดละ” เซโรบอกแล้วให้พิฟี่ใช้คาถาพรางตากับเรย์จนหลบพวกยามเข้าไปในห้องที่ทำได้สำเร็จ

“จะไหวเหอ ตัวใหญ่แบบนั้นจะหลบแสงเลเซอร์พ้นได้ไง” ครูชสงสัย

“พันลิ เมื่อคืนก็ให้ทดลองมาแล้ว” เซโรล้วงไฟฉายอันเล็กๆ ออกมามันปล่อยแสงที่มีขนาดเท่ากับแสงเลเซอร์

“อ้อ งั้นที่พวกนั้นหายไปทั้งคืนก็...” ครูชพอเข้าใจแล้ว

“อ้อ ก็ให้ติดพวกนี้ไว้ทั่วห้องแล้วให้เรย์ลองเดินหลบผ่านเข้าออก อีกอย่างก็ให้เรย์ทำเพราะในกลุ่มเขาเหมาะสมที่สุดแล้ว คงไม่ลืมนะว่าเรย์เล่นมวยปล้ำมาก่อน กีฬาคิดนั้นนอกจากจะเสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรงแล้วยังทำให้กล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม เคลื่อนไหวร่างกายได้ไม่แพ้นักยิมนาสติกหรือก” เซโรนั่งมองนาฬิกาเป็นระยะ

เรย์ไม่ทำให้เซโรผิดหวัง เขาก้าวผ่านแสงเลเซอร์ไปได้ทีละนิดๆ โดยบางครั้งต้องตีลังกาหรือเดินท่าสะพานโค้งเพื่อให้ตัวผ่านเข้าไปได้ บางครั้งต้องไปในจุดที่สูงๆ เขาก็ใช้อาวุธเคลือบแมงมุมออกไปเพื่อพาตัวให้ไปต่อได้ กระทั่งในที่สุดก็มาถึงแป้นไฟที่อยู่สุดผนังห้อง

“3...2...1” เซโรนั่งถอยหลัง และเมื่อถึงเวลาไฟในเรือนจำทั้งหมดก็ดับลง
“เฮ้ย! เกิดอะไรขึ้น” ยามคนหนึ่งร้องถามเสียงดังพร้อมกับเปิดไฟฉาย
“ไฟดับ สายไฟข้างนอกมันขาด” อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าเป็น
เสียงของเซโรที่กำลังเดินผ่านพวกยามไปอย่างหน้าตาเฉย

“แล้วไฟสำรองล่ะ ทำไมถึงไม่ทำงาน” ยามอีกคนถาม
“ลีวิตซ์ไฟเสีย รีบเข้าไปดูเร็ว” เซโรบอก จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งกรู
กันเข้าไปในห้องที่จ่ายไฟสำรอง

“สงสัยพวกช่างไฟลืมเปิดลีวิตซ์ไว้ แย่จริงๆ เจ้าพวกนี้”
พวกยามคุยกันขณะพยายามทำให้ไฟสำรองเริ่มใช้งานได้ แต่ในขณะนั้น
เซโรกับคนอื่นๆ ก็เดินทอดน่องผ่านระบบรักษาความปลอดภัยที่หยุดทำงานไป
แล้ว จนกระทั่งตอนนี้มาถึงอาคารด้านในที่เป็นเป้าหมาย

“เยี่ยมมากเลย” เซโรชมขณะที่เรย์ปรากฏตัวอยู่ข้างๆ เมื่อพิชิตสายการ
พรางตา

“เจ้าที่โอ๊กเหมือนกัน ตัดสายไฟข้างนอกได้ตรงเวลาพอดี” เรย์ชม แผนนี้
ถ้าลงมือไม่พร้อมกันก็จะไม่มีผล

“เอ่อ...เซโร ฉันก็อยากจะชมที่เข้ามากันได้หรอกนะ แต่คิดว่าหรือเปล่าว่า
จะกลับออกไปกันยังงี้” ครูซหันมาถาม ตอนนี้สัญญาณไฟกลับมาทำงาน
ได้ตามปกติแล้ว

“ฉันลืมไป” เซโรคิดแต่หาวิธีเข้ามาจนลืมคิดวิธีที่จะกลับออกไป
“แล้วนี่พวกเราจะไปหาตัววุดเล็กได้ยังไงกัน คุณมันกว้างออกขนาดนี้”
เรย์ถามขณะวิ่งมาตามทางโดยไร้จุดหมาย

“หาทางลงใต้ดิน มันต้องมีซ่อนอยู่แถวๆ นีละ” เซโรก็มองตามพื้น
หรือมองหาบันไดที่จะพาเขาลงไป

“ไม่อยากจะถามหรอกนะ แต่ทำไมถึงคิดว่าจะถูกขังไว้ใต้ดินล่ะ” ครูซ
กัดฟันอดกลั้นอยู่นานจนทนไม่ไหวเลยต้องถามออกมา

“เดาเอาลั่วนะ แค่คิดว่าถ้าเป็นตัวเอง จะขังใครสักคนที่ไม่อยากให้ออก
ออกไปคงไม่เอามาไว้ข้างบนที่สามารถเข้าออกได้ตามสะดวกหรอก”

คำตอบของเซโรทำให้เรย์หันมามองด้วยความสงสัยว่าชายคนนี้อาความ

มันใจขนาดนี้มาจากไหนกัน

“เอ่อ...ขอบใจ ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาซะเลย” ครูชยัมเหมือนจะร้องไห้

เซโรหาทางลงอยู่นานแต่ก็ไม่เจอจึงตัดสินใจเข้าไปในคุกซึ่งเป็นห้องๆ
เรียงติดกันอย่างแออัด ห้องขังเรียงเป็นชั้นๆ ไม่ต่ำกว่าสิบชั้น สกปรกเหม็น
เหลือจะทนออกมาจนเรย์ต้องเอากีบติดผมหนีบจมูกเอาไว้

“ใช่นั่นปะ” ครูชยัมให้ดูบันไดเหล็กที่พาลงไปชั้นล่าง

“น่าจะใช่! เดี่ยวก่อน” เซโรเห็นบางอย่างผิดปกติจึงรีบดึงแขนครูชยัม
ไม่ให้ก้าวต่อ พลังมองพื้นซึ่งเป็นตะแกรงเหล็กตลอดทาง

“เรย์ ยืมก่อน” เซโรดึงกีบที่เรย์ใช้หนีบจมูกออกก่อนจะโยนไปข้างหน้า
ซึ่งพอแตะพื้นก็เกิดประกายสายฟ้าแลบแปลบจนแต่ละคนต้องรีบถอยกลับมา

“เหอะๆ เกือบโดนอย่างสด” ครูชหันมาหัวเราะแห้งๆ ขณะที่เซโรมองขึ้นไปบนเพดานด้วยสีหน้าวิตก

“ช่วยละสิ”

“อะไรช่วย” ครูชไม่สบายใจ

“ก็อีฟไม่ได้บอกว่าในคุกติดกล้องวงจรปิดไว้ด้วยนะสิ”

ครูชรีบเงยหน้าขึ้นมองเพดานทันที แล้วเห็นกล้องอยู่ตามมุมแทบทุกมุม
เห็นทุกตารางนิ้วภายในคุกชัดเจน

“เจ้าพวกหนูสกปรก แอบเข้ามาในบ้านของฉันได้ยังไงกัน แบบนี้คง
ไม่เอามากมีชีวิตกันแล้วสินะ”

พัศดีเอ่ยขึ้นขณะมองเซโรและคนอื่นๆ ผ่านทางกล้องวงจรปิด

“เอ...สิมอะไรไปหรือเปล่านะ”

อีฟนั่งคิด แต่ก็คิดไม่ออกว่าสิมบอกเซโรเรื่องกล้องวงจรปิดในคุก
เพราะเธอไม่คิดว่าเซโรจะเข้าไปได้ไกลถึงขนาดนั้น

เรือนจำวิสตiconที่ตั้งอยู่ในเมืองวูมแฟรงเป็นหนึ่งในไม่กี่แห่งที่พวก
 อาชญากรไม่เอย่างกรายเข้าไป เนื่องจากเป็นที่รู้กันว่ามันคือสถานที่ปิดตาย
 เข้าได้แต่ออกไม่ได้ การเดินเข้าไปข้างในก็เหมือนกับทั้งชีวิตในฐานะมนุษย์ไว้
 เบื้องหลังแล้ว

เสียงสัญญาณเตือนภัยที่ตั้งแต่ติดตั้งไว้ไม่เคยดังสักครั้งในคุกที่ไม่เคย
 มีประวัตินักโทษหนีหรือการบุกเข้าชิงตัวนักโทษแห่งนี้ จนพนักงานบางคนลืมน
 เสียงมันไปแล้ว บัดนี้มันดังลั่นทั่วเรือนจำวิสตiconเป็นครั้งแรก

“เหอะๆ เป็นไงละที่นี่ แทนที่จะได้ตัวไปหาซานน่า สงสัยเราจะได้ตัวนอน
 คุกฟรีตลอดชีวิตแทนซะแล้ว” ครูชประชิดเซโรซึ่งกำลังยืนมองสัญญาณไฟ
 สีแดงสลับส้มกะพริบอยู่ทั่วคุก ประตูเหล็กปิดลงมาทับประตูลูกกรงหน้าต่างขัง
 อีกชั้น

“ไปกันต่อ”

เซโรบอกอย่างไม่ยี่หระ ล้วงแผ่นกระเบื้องในกระเป๋ากออกมาและโยนขึ้น
 ไปกลางอากาศเหนือพื้นที่มีไฟฟ้าแรงสูงไหลผ่าน ครูชใช้พลังจิตทำให้แผ่น
 กระเบื้องพวกนั้นลอยค้างอยู่กลางอากาศเป็นบันไดให้พวกเขาเดินข้ามไปได้

ทางลงใต้ดินที่ทั้งสามเจอไม่มีระบบรักษาความปลอดภัยหรือแม้แต่ทาง
 กลที่ปิดล็อกเอาไว้ คนที่สร้างอาจมั่นใจว่าไม่มีใครผ่านมาถึงตรงนี้ได้...เซโรคิด

ขณะก้าวลงไปอย่างระมัดระวังและเงยหูฟังเสียงต่างๆ

“ไม่เห็นมีใครเลย แล้วไหนละนักโทษที่พวกเราตามหา” เรย์เอ่ยขึ้นข้างหู
เซโรจนเขาตกใจผงะไปจนครุช

“เบาๆ สิเรย์” เซโรจุปาก แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจ

“ทำไมต้องเงียบอีก เขารู้กันทั่วเรือนจำแล้วว่าเรามาที่นี่” เรย์ยกไหล่ก่อน
จะเดินลงไป ชั้นใต้ดินมีทางแยก 3 ทางและมีห้องขังที่มีประตูเหล็กบานใหญ่
เรียงรายอยู่เต็มไปหมด เขาเดินไปเคาะถามที่ละห้องเลยว่า ‘วูดเลกใช้หรือเปล่า’

“เอาเถอะ ยังไงนายก็ไม่มีวิธีหาตัวอยู่แล้วนี่” ครุชตอบไหล่เซโรที่ยืน
อ้าปากค้างมองเรย์หาตัวนักโทษอย่างประเจิดประเจ้อแล้วจึงไปช่วยหาอีกคน
ซึ่งสุดท้ายเซโรก็ต้องใช้วิธีเดียวกัน

เมื่อหาจนสุดท้ายแล้วก็ยังไม่พบหรือมีใครรู้ว่าวูดเลกอยู่ที่ไหน ซึ่งเซโรเอง
ก็สนใจ เพราะป่านนี้ข้างบนคงมียามพร้อมกับปืนนับร้อยกระบอกรอพวกเขา
อยู่แน่ ทว่าเขาก็หันกลับไปมองทางเดินที่เพิ่งเดินผ่านมาเมื่อครู่แล้วรู้สึกตงใจ

“ฉันว่าฉันรู้แล้วว่าวูดเลกอยู่ที่ไหน” เซโรกระดิกนิ้วเรียกครุชกับเรย์ให้ลง
ไปนั่งยองๆ หน้าประตูห้องขังห้องหนึ่ง

“นับสามแล้วเข้าไปพร้อมกันนะ” เซโรกระซิบก่อนจะเริ่มนับสามเลยแล้ว
ถีบประตูเข้าไป ขณะที่ครุชกับเรย์นั่งเฝ้าอยู่ที่เดิมและนึกตำหนิว่าแล้วหนึ่งกับ
สองมันหายไปไหน

ภายในห้องขังแทนที่จะมีนักโทษอยู่ แต่กลับมีชายสวมชุดสีเทาคาดยิบ
ใส่พวกเขาทันที เซโรเบี่ยงตัวหลบไปข้างๆ ขณะที่ครุชกระโจนเข้าหาชายที่ยิงมา
ส่วนเรย์ที่เพิ่งลุกขึ้นยืนตั้งหลักได้ก็ต้องรีบหลบกระสุนกลับไปทางเดิมอย่าง
เฉียดฉิว

ยามหันปากกระบอกปืนตามครุชและทำท่าจะเหินยวไถยอีกชุดหนึ่ง
ทว่าดาบของครุชไวเกินกว่าจะให้ได้ใครมีโอกาสยิงเขาซ้ำสองในระยะเวลาใกล้ ดาบรุนเบล
ผ่าปืนนั้นแยกออกเป็นสองเสี่ยงทันที

ชายคนนั้นยังไม่ยอมแพ้ ถอยหลังไปจนติดกำแพงพลงหยิบปืนพก
ที่ซ่อนไว้ข้างหลังออกมา คราวนี้ถูกเซโรที่เข้ามาใกล้อย่างเงียบๆ เตะปืนหลุด
ออกจากระเค้นขึ้นไปฝังอยู่ในเพดานเหล็ก

“จุดเลกอยู่ที่ไหน” เซโรรับถามขณะกดคอของอีกฝ่ายติดกำแพง

“ไม่บอกพวกแกหรอก” ชายหนุ่มกัดฟันพูดทั้งๆ ที่ตัวสั่นเพราะความกลัว

“ครูช มัดเขาไว้ที่ นี่คงเป็นพวกผู้คุมในเรือนจำ” เซโรเห็นว่าถามไปคงไม่ยอมบอกจึงรีบมองหาลไกเปิดทางลับที่ซ่อนอยู่ในห้องนี้

“เอ่อ ไม่อยากจะแสดงความต้อยต่ำทางสติปัญญาให้ชายชื่อน้ำหрокนะ แต่ถามหน่อยเถอะ รู้ได้ไงว่าเป็นห้องนี้ และรู้ได้ไงว่าเจ้านี้เป็นผู้คุมเรือนจำ ไม่ใช่ นักโทษหรือจุดเลก” ครูชกระซิบถาม เรย์ที่เพิ่งเข้ามาในห้องก็หันมาฟังด้วยความอยากรู้

“ความสามารถเดียวของฉันที่ไม่หายไปพร้อมกับร่างออลดูล ก็คือจมูกนี่ไง” เซโรชี้จมูกของตัวเองแล้วยิ้มออกมา

“อ้อ เข้าใจละ” ครูชพยักหน้าก่อนจะช่วยเซโรหาทางลับ

“เฮ้ย อธิบายให้ฉันรู้เรื่องด้วยสิยะ” เรย์โวยเพราะรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นคนนอก

“จมูกของเจ้าเซโรมันไวกว่าพวกเรา เลยจับกลิ่นได้ว่าห้องนี้ไม่เหมือนกับห้องอื่น” ครูชขยายความ

“ยังไง” เรย์ขมวดคิ้ว

“ก็ห้องขังมันต้องเหม็นฉับกว่านี้นะสิ ที่นี้สะอาดเกินกว่าจะเป็นห้องขังนักโทษ ส่วนเจ้านั่นคงจะใช้น้ำหอมหรืออะไรสักอย่างทำให้มีกลิ่นแตกต่างไป ซึ่งนักโทษไม่มีของแบบนี้ใช้กันหรอก เถ้านี้ก็แบ่งได้แล้วว่าไหนนักโทษตัวจริง ไหนนักโทษตัวปลอม”

“อีกอย่าง...สถานที่ที่คนไม่อยากจะเข้ามาที่สุดก็คือที่เก็บซ่อนที่ดีที่สุด เช่นเดียวกัน” เซโรหันมาเสริมพลางบิดเส้าหัวเตียงจนกำแพงด้านหนึ่งเปิดออกแสดงให้เห็นทางลับที่พาลงไปอีกชั้น

“ระวัง ข้างหน้ามีคน แถมมีอาวุธครบมือชะด้วย” เซโรเตือนขณะเดินลงมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย ข้างหน้าคือประตูเหล็กขวางอยู่ มีเพียงซี่กรงเล็กๆ ให้มองลอดเข้าไปได้ เขาได้กลิ่นดินปืนมาจากหลังซี่กรงเหล่านั้น

“นับสามอีกไหม” เรย์กระเช้า เซโรยิ้มขึ้น

“ให้ครูชจัดการดีกว่า จะได้ไม่มีใครเจ็บตัว” เซโรบอก

ครูชรู้อยู่แล้วจึงเดินไปที่ประตูเหล็กและดันมันออก เสียงปิ่นดังที่รัวจนหูอื้อไปหมด

กระสุนปืนที่เกาะกลุ่มกันจนเห็นเป็นก้อนลอยค้างอยู่ตรงหน้าของครูช เพราะเขาใช้พลังจิตควบคุม แต่พวกผู้คุมเรือนจำทั้งหมดที่ยืนดักรออยู่ตรงสุดทางเดินหลังประตูเหล็กกลับไม่มีท่าที่ตกใจหรืออึ้งนรน ทุกคนทั้งปิ่นลงและชักมีดสั้นพุ่งเข้าหา การกระทำนั้นยิ่งเข้าทางของครูชที่ถนัดการต่อสู้ประชิดตัว เพียงแค่ขยับดาบเบาๆ ก็เกาะมือของคนที่พุ่งเข้ามาคนแรกจนมีดหลุดจากมือ ก่อนจะถีบจนคนถูกถีบกระเด็นไปติดกำแพงสุดทางเดิน มันเป็นการต่อสู้ที่เหมือนผู้ใหญ่เล่นกับเด็กไม่มีผิด พวกผู้คุมเรือนจำไม่อาจแตะต้องตัวครูชได้ แม้แต่ปลายนิ้ว แต่กลับถูกขัดหมอบลงอย่างง่ายดาย

“พวกนายเฝ้าอย่างกับยอดมนุษย์เลยนะ” เรย์หันมาเอ่ยกับเซโร เขาที่จัดเพราะเพิ่งเคยเห็นฝีมือระดับที่ผิดมนุษย์มนาของครูช

“นายเองก็ใช้อยู่ยชะที่ไหน” เซโรถอนหายใจ เดินเลี้ยวไปข้างๆ ปล่อยให้ครูชจัดการไปคนเดียว เขารู้แต่แรกว่าเรย์จัดการคนที่ยังพอขยับได้และเล็งปืนไปทางครูชด้วยใจคมกริบที่ตัดปิ่นนั้นไปก่อนที่จะใครๆ จะได้ทันรู้ตัวเสียอีก

“เรียบร้อย” ครูชบิดไม้บิดมือขณะหันไปมองผู้คุมเรือนจำที่นอนหมดสติกันหมด

เซโรหันไปมองด้วยนัยน์ตาขุ่นเคือง

“สุดท้ายก็ต้องใช้กำลัง” เซโรบ่นออกมาด้วยความไม่พอใจ การทำร้ายคนอื่นไม่อยู่ในแผนการของเขาเลย

“เอาน่า อย่าบ่นเลย ว่าแต่ที่เธอห้องขังที่พวกเราตามหาอยู่” ครูชเดินมายืนข้างๆ มองประตูเหล็กสีน้ำตาลเข้มที่มีสนิมเกาะเชรอะไปหมด

“ไม่เห็นมีทางไปต่อแล้วนี่ แถมมีผู้คุมเรือนจำอาวุธครบมือแบบนี้ ก็น่าจะเป็นที่นี้แหละ”

เซโรยักไหล่ ไม่ต้องรอให้บอกครูชก็ใช้ดาบรูนเบลผ่าประตูออกเป็นสองเสี่ยงเหมือนกับตัดกระดาษทันที

“ในโลกนี้ยังมีคนโง่ขนาดกล้าบุกเข้ามาในเรือนจำวิบัติคอนอีกเธอ” เสียงแหบพร่าดังขึ้นในความมืดที่มุมห้องขัง

“คุณใช้วูดเลกหรือเปล่า” เซโรไม่รอช้า เดินเข้าไปถามทันที

“ถ้าอยากรู้ก็ขยับเข้ามาใกล้ๆ สิ ข้าไม่ค่อยมีเสียง คอมันแห้ง”

เซโรหันไปมองเพื่อนทั้งสองที่ส่ายหน้ายกๆ ว่าอย่าเข้าไปเด็ดขาด แต่เขาไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงด้วยจึงเดินเข้าไปหานักโทษที่อยู่ตรงมุมห้อง

ภายในห้องไม่มีหลอดไฟหรือแม้แต่เทียนไขทำให้มืดจนมองอะไรไม่เห็น แต่พอเข้าไปใกล้ห่างกันเพียงแค่สองก้าว ร่างยักษ์ก็พุ่งพรวดออกมาราวกับสัตว์ร้ายตรงเข้าขย้ำเซโรทันทีจนล้มกลิ้งไปกับพื้นด้วยกัน เมื่อเซโรเงยหน้าขึ้นมาก็มีโซ่ตรวนพันอยู่รอบคอแล้ว

“ใครเป็นคนส่งพวกเกมมา” วูดเลกคำราม ผมหยักศกแบบเดียวกับเรฟ ยาวลงมาจนปิดหน้าปิดตา เหลือเพียงจมูกโด่งที่ยื่นออกมาให้เห็น หนวดเครายาวถึงแผ่นอก ร่างกายใหญ่กำยำแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อไม่เหมือนคนอายุมากมาย

“จัดการมันที่นี่เลยดีกว่าวะ กวนตีนจริงๆ อุตส่าห์เสี่ยงมาช่วยแล้วยัง...” ครุฑทำท่าจะจู่โจมวูดเลก แต่เรย์รีบคว้าตัวห้ามเอาไว้เสียก่อน

“เรฟเป็นคนบอกให้เรามาช่วยคุณออกไป” เซโรเอ่ยขึ้น วูดเลกมีท่าที่ตกใจ เขามองทั้งสามคนอยู่ชั่วครู่แล้วยิ่งกระชับโซ่ให้รัดคอของเซโรแน่นขึ้นกว่าเดิม

“อย่ามาหลอกเลย ลูกชายข้าไม่โง่ขนาดส่งเด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนมสองคนกับไอ้กะเทยควายลงมาช่วยข้าหรอก” วูดเลกหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“เอ่อ...ขอโทษนะที่เกิดมาตัวใหญ่ไม่สวยถูกใจ” เรย์ประจบประชันพลางปล่อยตัวครุฑเหมือนอยากให้เข้าไปกระต๊อบได้ตามใจ

“พวกเราไม่ได้โกหก ไม่งั้นพวกเราจะไม่ลงมาทำไมกัน” เซโรบอกอย่างไม่ยินดียินร้ายว่าอีกฝ่ายจะเชื่อหรือไม่ เพราะเขากำลังกระซอกโซ่ตรวนที่พันรอบคอกอยู่จนขาดเหมือนกับฉีกขนมปัง

“โอเคๆ ข้าเชื่อแล้ว ข้านี้ละวูดเลก รีบพาข้าออกไปสิ” วูดเลกตบขาข้างหนึ่งซึ่งเป็นขาเทียมทำด้วยไม้ซึ่งเป็นที่มาของชื่อวูดเลก

“เซโร แน่ใจนะ” ครุฑรีบถามย้ำด้วยความไม่สบายใจหากเซโรจะนำตัววูดเลกออกไป แต่เซโรกลับไม่ตอบ เพียงยิ้มมุมปากและเดินตรงเข้าไปหาวูดเลก

“ก่อนจะพาออกไป ผมขอถามอะไรคุณก่อน”

“ถามอะไร?” วุดเลกสงสัย

“ถ้าได้ออกไป คุณจะทำอะไร” เซโรถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ฮ่าๆๆ ถามอะไรโง่ๆ ข้าก็จะรวบรวมกองเรือโจรสลัดของข้ากลับมา และเมื่อนั้นยุคแห่งโจรสลัดวุดเลกก็จะกลับมาอีกครั้ง” วุดเลกบอกด้วยสีหน้าดีใจราวกับจะรอไม่ไหวอยู่แล้ว

เซโรยิ้มอยู่เช่นเดิมแถมยังหัวเราะประสานเสียงไปด้วยจนครุชชักสงสัยในพฤติกรรมของเพื่อนขึ้นมา

“ผมก็ว่าแล้ว แบบนี้ก็ยุ่งง่ายหน่อย” เซโรชกวุดเลกเต็มแรง ถ้าโดนหัวก็คงไม่ต่างกับเอาไม้ตีเตงโมแน่นอน เพียงแต่เขาตั้งใจให้มันเฉียดหัวของอีกฝ่ายไปกระทบกำแพงแตกเป็นรูเล็กไปจนถึงข้อมือ

“ก็อย่างที่เห็น ผมเป็นพวกผู้ใช้พลังจิต เพื่อนผมก็ใช่” เซโรชี้นิ้วหัวแม่มือข้ามไหล่ไปที่ครุช “คนดังอย่างคุณน่าจะรู้จักคนประเภทผมดีใช่ไหม”

เซโรก้มหน้าลงถามวุดเลกที่ตกใจกลัวจนหน้าซีดเป็นไก่ต้ม

“ระ...รู้” วุดเลกรีบพยักหน้า “ทำไมเขาจะไม่รู้จักล่ะ ในเมื่อคนที่จับเขามายัดไว้ที่นี่ก็คือผู้ใช้พลังจิตเหมือนกัน

“ที่นี่จึงฟังให้ดี พลังของผมคือ การทำสัญญาระเบิด” เซโรโกหกหน้าตาย

เรย์ทำท่าจะหัวงแต่ครุชรีบยกมือขึ้นห้ามเอาไว้ แถมยังยิ้มอย่างชอบอกชอบใจที่เห็นเซโรคิดหาวิธีจัดการเจ้ามหาโจรคนนี้ได้อย่างอยู่หมัด

เซโรอธิบายคุณสมบัติของพลังโดยลอกมาจาก B ทุกคำ และบังคับให้วุดเลกรับทำสัญญาด้วย เขาชี้ว่าถ้าไม่ยอมจะฆ่าทิ้งที่นี่แล้วไปจับพวกเรพมาเป็นลูกน้องทำงานให้แทน วุดเลกสนใจจึงต้องยอมรับชะตากรรมอย่างสลดโดยไม่รู้ว่าตัวเองถูกหลอก

“ให้ข้าสัญญาว่าจะไม่รวมกองเรือหรือแสดงตัวเพื่อระดมพล ไม่ให้ข้าก่อสงครามทะเลกับทางรัฐบาล แล้วจะให้ข้าออกไปจากที่นี่ทำไม” วุดเลกคอตกขณะก้าวผ่านประตูคุกออกมา

“ไปดูด้วยตาตัวเองเถอะว่าโลกมันเปลี่ยนไปถึงไหนแล้ว ตอนนี่ลูกชายของคุณสร้างเส้นทางใหม่ที่ทุกคนอยู่กันได้อย่างสันติ และผมก็หวังให้มันเป็น

แบบนี้ตลอดไป คุณซึ่งเป็นพ่อคงไม่ยากทำลายสิ่งที่ลูกชายสร้างขึ้นมาหรอกจริงไหม” เซโร่หวังไว้ลึกๆ ว่าถ้าทุกแห่งบนโลกเป็นเหมือนกับที่นี่ได้ สงครามก็คงไม่มี

“อยากจะชมว่าเก่งอยู่หรอคะ แต่ฉันยังคิดวิธีออกไปจากคุณนี้ไม่ได้เลย นายคงไม่คิดว่าพวกนั้นจะยืนเรียงแถวแล้วตบมือชมเชยขณะที่พวกเราเดินออกไปหรอคะ”

ครูซหันมาประชิดเซโร่ซึ่งเคยชินกับคำประชิดประชันแบบนี้แล้ว แต่ก็จริง เซโร่เองก็ยังคงคิดวิธีออกไปจากที่นี่ไม่ได้ นอกเสียจากต้องใช้กำลังฝ่าออกไป แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็ยากที่จะรับรองว่าเรย์กับวุตเลกจะปลอดภัย

“ครูซ ฉันคิดว่า...” เซโร่หยุดพูดขณะเหลือบไปมองผู้คุมเรือนจำซึ่งถูกครูซอัดจนลงไปนอนกองเต็มพื้น และแล้วแผนการใหม่ของเซโร่ก็สว่างวาบขึ้นมาในหัวทันที “ฉันว่าฉันคิดออกแล้วว่าจะออกไปกันได้ยังไง”

เซโร่บอกอย่างมั่นใจ ขณะที่ครูซกับเรย์หันไปมองหน้ากันอย่างหวาดๆ

“จะไม่ให้พวกเราลงมือจริงหรอครับ”

ผู้คุมเรือนจำคนหนึ่งร้องถามพัศดี ขณะที่ยื่นผ้าตรึงทางขึ้นมาจากชั้นใต้ดิน

“ไม่ต้อง อยู่ที่นี่แหละ ทางเข้าออกมีทางเดียว อยู่ข้างล่างพวกเราเสียเปรียบเปล่าๆ เท่าที่ดู เจ้าพวกโจรคราวนี้คงไม่ใช่คนธรรมดาซะด้วย” พศดีดูนาฬิกาบนข้อมือซึ่งเวลาผ่านไปนานมากแล้ว แต่ไม่เห็นพวกโจรออกมาสักที

“กล้องวงจรปิดชั้นล่างเสียหมดเลยหรอ” พศดีถามลูกน้องรับใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ครับ พวกมันทำลายกล้องข้างล่างทั้งหมดเลย”

‘ใต้ดินแบบนี้ มันจะขุดดินหนีไปก็ใช่เรื่อง’ พศดีคำรามออกมาเบาๆ ด้วยความไม่พอใจ ‘เอ? แต่ถ้าเจ้าพวกนี้เป็นผู้ใช้พลังจิต อาจจะมีพลังที่ทำให้หนีออกไปจากคุกได้โดยไม่ต้องผ่านทางนี้...แยละสิ’

คิดอย่างนั้น เขาจึงรีบสั่งให้ทุกคนลงไปดูข้างล่างอย่างเร่งด่วน

แต่พอลงมาถึง ก็พบแต่พวกผู้คุมเรือนจำนอนสลบเหมือดกันเต็มทางเดิน

สภาพแต่ละคนยับเยินเหมือนกับเดินผ่านพายุมาไม่มีผิด เลื้อยผ้าบางคนถูกฉีกขาด พัดสีสิ่งให้รับผิดชอบคนเจ็บ ส่วนตัวเองกับผู้คุมอีกส่วนก็รีบตรงไปยังคุกที่ขัง วูดเลกอยู่ ซึ่งพอเข้ามาเห็นสภาพห้องขังก็แทบร้องออกมาไม่เป็นภาษา

“นี่มันรอกอะไรกัน” พัดสีมองอุโมงค์ที่เจาะผ่านกำแพงห้องขัง “เหมือนกับถูกคว้านออกด้วยของมีคม”

เขาพยายามสงบใจลงและเดินไปดูที่ขอบอุโมงค์ ซึ่งมันเรียบกริบเหมือนถูกหั่นออกอย่างง่ายด้าย

“เอาใจต่อดีครับท่าน” ลูกน้องคนสนิทถาม

“รีบเตรียมหน่วยไล่ล่า เราจะตามไปจับมันกลับมา แล้วสั่งให้คนปิดอุโมงค์นี้ด้วย” พัดสีเดินออกไปจากห้องขัง

“แล้วจะไม่ตามพวกมันเข้าไปในอุโมงค์นี้หรือครับ” ผู้คุมคนหนึ่งร้องถามขณะทำท่าจะก้าวเข้าไป

“เจ้าโง่ มันเปิดทางให้พวกเราเห็นแบบนี้แปลว่าอยากให้ตามไปแน่ๆ และขึ้นตามไปก็ติดกับมัน ทางเล็กๆ แคบๆ แบบนี้ขึ้นใช้ปืนก็มีแต่ยิงโดนพวกเดียวกัน...เจ้าวูดเลกต้องออกทะเลอีกแน่ๆ รีบไปปิดท่าเรือทั้งหมด และไปตามหาตัวลูกชายมันด้วย เจ้านี้ต้องอยู่เบื้องหลังแน่ๆ” พัดสีสั่งอย่างทื่อเสีย แต่ก็อ่านสถานการณ์ได้ทะลุปรุโปร่ง

“แล้วคนเจ็บล่ะครับ บางคนบาดเจ็บหนักมากเลยครับท่านพัดสี” ผู้คุมคนหนึ่งวิ่งมาถาม

“ก็ส่งโรงพยาบาลสิเจ้าโง่ แค่นี้ก็ต้องให้บอกอีก” พัดสีตะคอก ก่อนจะเดินจ้อออกจากคุก รีบไปข้างนอกเพื่อตามล่าตัววูดเลกและกลุ่มโจรที่มาแหกคุกไป

“ดูท่าพัดสีจะโง่ธรมมากเลยนะนั่น” ผู้คุมคนหนึ่งเอ่ยขึ้นขณะช่วยกันแบกเปลหามคนเจ็บขึ้นรถพยาบาลที่จอดรออยู่

“ก็แน่ละ เรือนจำวิสตีดคอนไม่เคยถูกใครแหกคุกได้มาก่อน แถมมันเล่นมาพาตัวนักโทษหนีไปซึ่งๆ หน้าแบบนี้ เป็นใครก็โมโหเป็นธรรมดา” ผู้คุมอีกคนตอบและมองรถที่แล่นออกจากประตูเรือนจำไปเป็นแถวยาว

“แต่โจรพวกนี้ทำอะไรจริงจังๆ นั่นแหละ ดูสิ อัดพวกเราที่ถูกฝึกมาเป็น

อย่างดีซะหน้าตาแตกจนหมอมักรับเย็บแบบนี้” เขาเอ่ยต่อพลางก็มองหน้าเพื่อนผู้คุมที่พูดโปนเขียวช้ำและมีเลือดไหลเต็มหน้าขณะที่ถูกพาขึ้นรถพยาบาล

“ครบแล้วใช่ไหมครับ” เด็กหนุ่มที่สวมชุดอาสาศัมครถาม

“อ้อ หมดแล้ว ขอขอบคุณครับ” พวกผู้คุมตอบพลางโบกมือให้สัญญาณเปิดประตูเรือนจำเพื่อให้รถพยาบาลออกไป

“ແ່ມ แต่เดี๋ยวนี้พวกนี้ขยันทำงานกันจริงๆ เลยนะ” ผู้คุมเอ่ยต่อกับเพื่อนขณะที่กลับเข้ามาทำงานกันต่อ

“ใครเธอ”

“ก็รถพยาบาลนั่นไง เรียกปุ๊บมาปั๊บ เร็วทันใจดีจริงๆ” แล้วพวกผู้คุมก็หัวเราะ โดยหารู้ไม่ว่าพวกเขาเพิ่งส่งตัวนักโทษออกนอกเรือนจำไป

“ออกมาจากเรือนจำแล้ว รีบลูกแล้วเปลี่ยนชุดกันเถอะครับ” เด็กหนุ่มอาสาศัมครบอกพวกผู้คุมที่นอนเรียงรายจนแน่นหลังรถ

“ดินะที่นายไม่ให้ฉันชุดอุโมงค์นั้นจนไปทะเลออกทะเล ไม่จั้นฉันแห้งตายจนเป็นผีเฝ้าอุโมงค์แน่” ครุชไวยพลางติดตัวลูกขึ้นแล้วกระซอกหน้ากากที่ใช้ปลอมตัวออก ก่อนที่อีกหลายคนจะเสียงดังตามมา

“จริงๆ ก็น่าจะชุดไปออกข้างนอกได้นะ ถ้านายจะชุดจริงๆ แต่ก็ยังดีที่ใช้อุโมงค์นั้นหลอกดึงดูดความสนใจทุกคนไปได้” เซโรถอดหน้ากากออกมานั่งยิ้มอย่างสบายใจ

“แต่ฉันชอบแบบนี้แฮะ นอนเฉยๆ ก็มีคนพาออกมาจากเรือนจำให้ สบายดี” เรย์เอ่ยขึ้นขณะมองหน้ากากปลอมที่ทำได้เหมือนจริงแม้แต่แผลและรอยเลือด

“เปลี่ยนชุดก่อนเถอะ ผมเตรียมให้แล้ว” อาสาศัมครส่งถุงที่ใส่ชุดมาให้ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเด็กหนุ่มอาสาศัมครก็คือที่โอปลอมตัวมานั่นเอง

“นี่พวกนายทำได้ยังไงกัน” วูดเลกลูกขึ้นมามองพวกเซโรอย่างแปลกใจ

“ฮิๆ” เซโรและคนอื่นๆ หันไปจ้องหน้ากันก่อนจะหัวเราะอย่างนิกสนุก

“พิพิ” เซโรเรียกพิพิออกมาโชว์ตัว ซึ่งภูตน้อยทำหน้าที่ไม่พอใจเพราะช่วงนี้ถูกใช้งานบ่อย

“นี่คือภูตสื่อสาร ผมใช้เธอมาบอกพรรคพวกที่รออยู่ข้างนอกให้ไปหารถ

พยาบาลนี้มารอไว้ ส่วนพวกเราที่อยู่ในคุกก็ปลอมตัวเป็นคนเจ็บนอนอยู่กับพวกผู้คุมเรือนจำ แล้วก็ที่ผมฉีกเสื้อผ้าให้ขาดเป็นชิ้นๆ ก็เพราะจะได้ไม่ผิดสังเกตว่าทำไมผู้คุมบางคนเสื้อผ้าหรือกางเกงหายไป” เซโรพูดจบก็ขึ้นไปหาลูกค้าผู้คุมที่พวกเขาสวมอยู่

“และนั่นเป็นการสร้างภาพในสมองของคนที่เห็นให้เกิดความรู้สึกว่ามันเป็นการปะทะกันที่รุนแรง คนที่บาดเจ็บต้องเจ็บหนักจนต้องรีบส่งโรงพยาบาลแน่ๆ ส่วนอุโมงค์ที่ให้ครูซชุดหลอกๆ ก็เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของพวกนั้นไปที่อุโมงค์แทนที่จะมาเป็นพวกคนที่นอนเจ็บอยู่ เท่านั้นพวกเราก็ไม่ต้องเสียแรงมากและไม่ต้องทำร้ายใครเพิ่มเติมด้วย” เซโรอธิบายแล้วก็หันไปบอกให้อีฟรีบขับรถไปที่ร้านอาหารซึ่งนัดพวกเรफไว้ เพราะนี่ใกล้ถึงเวลาตามที่พนันกันไว้แล้ว

‘เจ้าเด็กพวกนี้ ทั้งนุกเข้าคุกวิสติดคอนแล้วยังพาตัวเราออกมาได้อย่างหน้าตาเฉย ช่างหลอกพวกฟัสติซซะห่วยหมุน พวกมันเป็นใครกันแน่นะ’ วูดเลกคิดอย่างหวาดระแวงในความสามารถและความคิดที่เกินตัวของพวกเซโร

“แล้วจะทำยังไงกับพวกนี้ดีล่ะ”

ที่ไอซีไปยังพวกผู้คุมเรือนจำที่ติดมาในรถด้วย ซึ่งแต่ละคนยังนอนหมดสติอยู่เลย

“ปล่อยไว้ฉันทละ ไม่ได้บาดเจ็บถึงตายนี่นา” ครูซบอก เขาเป็นคนลงมือย่อมรู้ว่าหนักเบาแค่ไหน ส่วนเซโรก็กำลังเครียด เพราะถนนฝั่งตรงข้ามกับที่พวกเขาแอบเฝ้ารถมาจอดอยู่เต็มไปด้วยตำรวจและผู้คุมจากเรือนจำ

“พวกเรฟโดนจับตัวไปแล้วเหอ แยะละสิแบบนี้” เซโรหันกลับมาพาลงคิดหาเส้นทางอื่น แต่ก็ขอย่ำให้ต้องเข้าไปช่วยเรฟจากในคุกอีกคนเลย

แต่แล้วจู่ๆ ก็มีกลุ่มคนสวมสูทสีดำโผล่พรวดมาจากทางด้านหลังเซโรกับเพื่อนๆ แล้วล้อมกรอบอย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันที่ใครจะได้ร้องถามก็ถูกคนกลุ่มนี้ลากไปยังรถตู้อีกคันที่มีรถเทรลเลอร์ขนาดใหญ่บังอยู่

“เรฟ” เซโรจำลักษณะลักพาตัวแบบเถื่อนๆ ของเรฟได้ดี

“ไม่น่าเชื่อ ทำได้จริงๆ เหอเนี่ย” เรฟที่นั่งอยู่ด้านในสุดของรถตู้เอ่ยขึ้นอย่างตกใจ เมื่อเห็นเซโรและคนอื่นๆ กลับออกมาได้โดยไร้ร่องรอยบาดเจ็บ

“เรฟ...” วูดเลกเดินเข้าไปหาลูกชาย ทั้งดีใจระคนเศร้าใจ ครั้งสุดท้ายที่เขาเห็น... ลูกชายเป็นเพียงแค่เด็กเล็กๆ ที่ยังวิ่งเล่นอยู่แถวท่าเรือ แต่บัดนี้เด็กชายคนนั้นเติบโตขึ้นและเหมือนเขาสมัยวัยรุ่นทุกกระเบียดนิ้ว

“พ่อ...” เรฟรีบลุกตรงไปสัมผัสใบหน้าที่ซูบโทรมเพราะการถูกกักขัง ดวงตาไร้ชีวิตชีวา ร่างกายสกปรกมอมแมม แต่ทุกอย่างก็คือพ่อแท้ๆ ของตัวเอง เขาจึงสวมกอดอย่างไม่รังเกียจ

“อะແမံ မိုယော့ຈະဆັດຈံးဟະရອကနဲ แต่พวกเราต้องรีบออกจากเมืองนี้กันแล้ว” พรืเซตเอ่ยขึ้น เขายืนแอบอยู่ตรงมุมเงียบๆ นานแล้ว

“นั่นสิ รีบไปที่รีไวอัลกันเถอะ” เรฟรีบหันไปเคาะกระจกหลังลูกกรง บอกให้คนขับออกรถได้

“แล้วพนักของเรา...” เซโรเห็นว่าได้จังหวะจึงรีบถาม

“แน่นอนท่านทำได้ เราแพ้พนักท่านแล้วท่านโซเลม เพราะแบบนี้ถึงพาขึ้นรถมาด้วยใจละ จะพาไปส่งให้ถึงเตียงนอนในโรงแรมหรูสุดในฮาซานน่าให้เลย” เรฟบอกอย่างดีใจจนเก็บอารมณ์ไม่อยู่

“รีไวอัลยังอยู่หรือ?” วูดเลกสงสัยเมื่อได้ยินเรฟพูดถึงมัน

“ใช่พ่อ ผมเอามันไปซ่อนและสร้างมันต่อจากแบบแปลนที่พ่อทิ้งไว้ให้จนตอนนี้มันเสร็จสมบูรณ์แล้ว เราจะไปตั้งหลักกระดมพลกันที่ฮาซานน่าแล้วค่อยกลับมาล้อมที่นี่ให้หายแค้น แล้วพวกเราก็จะกลับมาอยู่คู่ที่เป็นเจ้าแห่งท้องทะเลอีกครั้ง” เรฟบอก ปรายตามุ่งมั่น มันเป็นความฝันที่เขาอยากเป็นเหมือนพ่อมาตั้งแต่ยังเด็ก เพียงแต่ตอนนี้คนที่เขารักเป็นแรงบันดาลใจกลับมองเขาด้วยแววตาเศร้าหมอง

“มีอะไรหรือ ผมพูดอะไรผิดไป” เรฟหันมามองวูดเลกด้วยความแปลกใจ วูดเลกหันมามองเซโรเป็นเชิงถามว่าเล่าให้เรฟฟังได้ไหม เซโรอยากจะเป็นคนบอกแทนเหมือนกัน แต่เรื่องนี้ให้คนในครอบครัวคุยกันเองจะสะดวกกว่า

เมื่อเรฟได้ฟังเรื่องที่วูดเลกสัญญากับเซโรแล้วก็แทบคลั่ง กระโดดเข้าใส่พร้อมกับชักมีดออกมาทำท่าจะทำร้าย แต่ทุกคนก็พอรู้อยู่แล้ว ครุชรีบใช้ดาบยื่นออกไปขวางไว้ ขณะที่ที่โอใช้หุ้แปลงเป็นหอกและฟาดตัดใบมีดอย่างแม่นยำจนแตกกระจาย ส่วนเรย์ก็ใช้ใบเมฆมุ่มจัดการกับลูกน้องของเรฟที่ทำท่าจะ

ซักปิ่นออกมาจนปิ่นทุกระบอถูกหั่นเสียละเอียด

“หยุดเดี๋ยวนี้” วูดเลกตะโกนเสียงดังจนแม้แต่คนขับรถยังตกใจ หักพวงมาลัยจนเกือบชนกับรถเทรลเลอร์ที่แล่นติดกันมา

“คนพวกนี้มีพลังจิต พวกเราไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาหรอก เก็บอาวุธแล้วนั่งลงซะ” วูดเลกลั่งอย่างสงบ ทุกคนทำตาม

“เรฟ ฟังพ่อนะ โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว และพ่อก็ไม่อยากสูญเสียช่วงเวลาที่สำคัญไปอีก สิ่งที่คุณเสียไปมากกว่าอำนาจและชื่อเสียงที่มันก็คือ ช่วงเวลาที่ได้ดูเจ้าเต็บโตขึ้นมายังไงล่ะ” เขาพูดเหมือนปลงตกพาลงлубหัวลูกชายอย่างเอ็นดู

แต่เรฟกลับยอมรับไม่ได้ เขาถูกพรวดและชี้นิ้วมาที่เซโร

“มาพบนกันอีกครั้ง ถ้าฉันชนะต้องยกเลิกสัญญาบ๊อบที่ทำได้กับพ่อของฉัน” เรฟทำ

ทุกคนในรถต่างถอนหายใจออกมาพร้อมกัน นี่เป็นข้อเสียของเรฟที่รักการพนันเป็นชีวิตจิตใจ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สำคัญเท่ากับความตื่นเต้นที่ได้พนัน

“จะพนันอะไรกันดีล่ะ” เซโรยกไหล่

“บนรถแคบๆ แบบนี้จะพนันอะไรได้ นอกจาก...นี่” เรฟคว้าเหรียญทองออกมา

“โอ...เรฟ” ฟรีเซดกุมขมับ หน้าใจที่มีหัวหน้าไม่ค่อยจะเต็มเต็งแบบนี้

“ได้เลย ทีโอจัดการ” เซโรดันให้ทีโอออกไปเล่นแทน

‘เฮ้ย! ตายละ ลืมไปเลยว่าเจ้าหนูนี้มันดวงดี ยิ่งโยนเหรียญที่มีเปอร์เซ็นต์แพ้ชนะกันอยู่ที่ 50/50 แบบนี้ เราเสียเปรียบสุดๆ...ต้องโกง’ เรฟมองทีโอด้วยความวิตก เหงื่อไหลเป็นทาง เขาแอบเปลี่ยนเหรียญที่สั่งทำพิเศษคือทั้งสองหน้าเป็นก้อยหมด ส่วนอีกเหรียญก็เป็นหัวหมด

“เฮอะ จะเล่นหัวหรือเอาก้อย”

เรฟถามหัวนั้นๆ ทีโอเองก็ไม่ได้รับรู้ถึงภาระอันหนักอึ้งที่อยูในการเดิมพันครั้งนี้ เขาเลือกหัวอย่างไม่ลังเล

‘ต่อให้ดวงดีขนาดไหนก็ไม่มีทางชนะพนันคราวนี้ได้หรอกเพ้ย’ เรฟคิดยิ้มเยาะในใจ “จันั่นเอาก้อย”

เขาดัดเหรียญในมือขึ้นไปกลางอากาศ ทุกคนจับตามองอย่างลึนระทึก แต่พอเหรียญตกลงพื้นมันกลับกะเทาะแตกออกเป็นสองซีก แถมยังหงายด้านที่ว่างทั้งสองส่วนจนทุกคนหันไปมองหน้ากันอย่างสงสัย เซโรลุกขึ้นเดินไปหยิบเหรียญมาดู

“ก้อยทั้งสองหน้า... โกงนี่นา เกือบไปแล้ว” เซโรถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเอ่ยขึ้นต่อ “อีกด้านเป็นก้อย แปลว่าด้านเปล่าๆ นี่เป็นหัว แถมทั้งเหรียญที่แตกนี่ก็ออกเหมือนกัน มันแปลว่าพวกฉันชนะใช่ไหม?”

“อะ...เออใช่! ท่านโซเลมชนะแล้ว” เรฟตะโกนออกมาอย่างไม่พอใจก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งกอดอก

“อยากได้อะไรล่ะ เงินหรือสิ่งของ” เรฟถามต่อเพราะเมื่อก็ไม่ได้กำหนดขอบเขตการเดิมพันไว้ เนื่องจากเขาไม่คิดว่าจะแพ้

“เอาเงินเลยเซโร เอาเยอะๆ เลย พวกนี้เป็นถึงเจ้าของกาสิโน มีเงินเป็นถังๆ แน่ พวกเราจะได้ใช้เป็นทุนเดินทางได้สบายๆ หน่อย” ครูซรีบลากเซโรมากระซิบบอก

“เอาเร็วเลยสิ ท้าจะใช้งานได้อีกนาน” เรย์แนะนำบ้าง

แต่เซโรคิดไว้แล้ว เขาเดินตรงไปบอกกับเรฟ ซึ่งทุกคนก็รอฟังกันอย่างใจไม่ดีว่าเซโรจะเรียกร้องเงินเท่าไร ยิ่งตอนนี้เขาใช้ชื่อของโซเลมที่เป็นพ่อค้าอยู่ด้วย สมาคมพ่อค้าขึ้นชื่อเรื่องความหน้าเลือดไม่เป็นสองรองใครอยู่แล้ว

“ฉันจะเลือกรางวัลในฐานะผู้ชนะละนะ” เซโรยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์จนพวกเรฟเลียวสันหลังวาบไปตามๆ กัน

‘อย่าบอกนะว่าจะยึดกาสิโนของฉัน แต่เอาเถอะ ยังไงก็ไม่ได้กลับมาเมื่อนี้อยู่แล้ว ยกให้ไปเลยก็ได้’ เรฟคิด แต่ก็อดเสียตายไม่ได้

“ต่อไปนี่พวกนายต้องเป็นลูกน้องของฉัน” เซโรเอ่ยจบ ทุกคนก็เฝ้ายกรับลงทันที

“อ้อ ก็ได้...เฮ้ย! ว่าไงนะ ไม่มีทาง” เรฟใจหายยิ่งกว่าเดิมที่จะต้องเป็นลูกน้องคนอื่น

“ไม่มีทางนั่นเหรอ...” เซโรแก้มั่งพูดอย่างน้อยอกน้อยใจ พลังหยิบเหรียญที่ใช้พนันเมื่อครูขึ้นมาทำท่าจะประกอบเข้าด้วยกัน จนเรฟต้องรีบลุกขึ้น

มาแย่งมันคืนไปจากมือของเซโร่

“เรฟ ลูกผู้ชายแพ้กี้ต้องยอมรับว่าแพ้สิ” วูดเลกบอกจนอีกฝ่ายทำหน้าที่ไม่ถูก หันไปมองลูกน้องคนอื่นๆ ก่อนจะหยุดอยู่ที่ฟรีเซตซึ่งก็ทำหน้าที่เหมือนกับยอมรับชะตากรรมไว้แต่แรกแล้ว

“ก็ได้ๆ พวกเรา...ลูกเรอริไวอัลจะยอมเป็นลูกน้องท่านโซเลมนับแต่วันนี้เป็นต้นไป” เรฟตะโกนออกมาอย่างไม่พอใจ

‘หาหาสเพิ่มแบบนี้เนี่ยนะ’ ทุกคนในกลุ่มของเซโรคิดขณะมองเหล่าผู้เคราะห์ร้ายตรงหน้า

รถตู้ของเรฟไม่ได้กลับไปกาลีโนหรือเข้าใกล้ท่าเรือเลย แต่กลับมุ่งหน้าไปยังใจกลางเมืองแล้วจอดลงตรงหน้าโบสถ์เก่า โดยมีรถเทรลเลอร์จอดบังเอาไว้ทุกด้านเพื่อไม่ให้ใครเห็น

“ทางนี้” เรฟเปิดช่องบนพื้นออกพอให้ลอดผ่านลงไปได้ ใต้รถที่จอดอยู่คือท่อระบายน้ำนำไปสู่ฐานลับที่ซ่อนอยู่ข้างล่าง

“แอบสร้างกันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” ครูซอยู่เมืองนี้มานานแต่ไม่รู้มาก่อนเลยว่ามีทางน้ำใต้เมืองที่ใหญ่โตแบบนี้

“พวกเราไม่ได้เป็นคนสร้าง แต่นี่เป็นโครงสร้างของเมืองเก่า เพราะแต่ก่อนวูมแฟรมมีปัญหาเรื่องน้ำท่วมบ่อย แต่ภายหลังมีการปรับปรุงทางระบายน้ำใหม่ที่นั่นก็ไม่ได้ใช้อีก พวกเราเลยเอามาใช้แทน” ฟรีเซตอธิบาย แม้แต่เรฟก็หันมาทำหน้าเหลอหลาเพราะไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเหมือนกัน

“ไว้เห็นข้างในก่อนเถอะ แล้วจะยิ่งตกใจกว่านี้”

เรฟดึงอิฐบล็อกที่ซ่อนสวิตช์กลไกไว้ออก ทางลับที่เป็นกำแพงก็เปิด เมื่อเข้ามาแล้วจึงเห็นน้ำข้างในเป็นอุ้งต่อเรือขนาดใหญ่ผุดจากท่อระบายน้ำข้างนอกราวกับอยู่คนละโลก มีข้างต่อเรือและลูกมือนับร้อยคนเดินกันให้ควักแม้จะเป็นเวลาตึกแล้วก็ตาม ตรงกลางเป็นทางน้ำที่กว้างไม่ต่ำกว่ากิโลเมตร และตรงนั้นเอง มีเรือดำน้ำสีน้ำเงินคราม หัวเรือเป็นรูปปั้นหัวมังกร รูปร่างมนๆ สีเงินขาวดูน่าเกรงขาม

“นั่นคือรีไวอัล มังกรแห่งท้องสมุทร” เรฟบอกอย่างภาคภูมิใจขณะเดิน

ไปสั่งให้ทุกคนรีบเตรียมตัวออกเดินทางได้แล้ว

“เรือดำน้ำ ทำไมพวกเราไม่คิดถึงเรื่องนี้มาก่อนนะ” ครูซต่ำตัวเอง อดที่จะกับทความใหญ่โตและสง่างามของมันไม่ได้

“เคยใช้มันนอกทะเลจริง ๆ หรือยังเรฟ” วูดเลกลูบลำเรือก่อนจะหันไปถามลูกชาย

“ก็ต้องเคยสิพ่อ ถึงปกติผมจะใช้เรือพาณิชย์ทำการค้าบังหน้า แต่ผมนำรีไวอัลออกทดสอบประสิทธิภาพเดือนละครั้งอยู่แล้ว” เรฟส่งบันทึกการเดินทางเรือเล่มหนาให้บิดา เพื่อให้ดูประสบการณ์และความเก่งกาจของตัวเอง

“จะต้องใช้เวลากี่วันถึงจะไปถึงฮาซานน่าได้เธอ” เซโรรับถามฟรีเซด

“ก็คงราวๆ สองสามวัน ถ้าไม่โชคร้ายไปเจอพายุไต้ฝุ่นน้ำเข้า”

“เฮ้...รีบขึ้นเรือมาสิ หรือไม่อยากไปกันแล้ว” เรฟตะโกนบอก ทุกคนรีบขึ้นเรือด้วยความรู้สึกตื่นเต้น เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้เดินทางใต้สมุทรด้วยเรือดำน้ำ

ทางด้านพัศดีที่ตอนนี้กำลังปิดอ่าวและให้คนไปล้อมเรือเดินทะเลของเรฟเอาไว้ กำลังยืนหน้าหงิมมองไปที่ทะเลซึ่งกำลังมีพายุเข้าหนัก คลื่นสูงหลายเมตรซัดสาดอยู่ตลอดเวลา

“ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่รีไวอัล” พาศดีกลับออกมาจากท่าเรือ

“แต่เรือนี้เป็นเรือที่พวกมันใช้เดินทะเลอยู่เป็นประจำนะครับ” ลูกน้องคนสนิทเอ่ยขึ้น

“ก็ใช่ แต่คงยังไม่ลืมหรอกนะ แบบโครงสร้างเรือของเจ้าวูดเลกมันไม่ใช่แบบนี้ โครงสร้างแบบเดียวกันกับที่เราให้มันออกแบบสร้างซอร์ดให้” พาศดีพูดพลางหยุดเดินเหมือนจะคิดอะไรออก

“แต่มันถูกพวกเรจจับก่อนจะสร้างรีไวอัลเสร็จนี่ครับ ไม่มีทางที่มันจะ...จริงสิ เจ้าเรฟ” ลูกน้องของพัศดีเริ่มไหวตัว

“ก็เป็นไปได้ที่แบบโครงสร้างที่พวกเราได้มาเป็นสำเนา อาจมีต้นฉบับถูกซ่อนไว้อีก และถ้าเรฟซึ่งเป็นลูกชายของวูดเลกมีมันอยู่ก็ไม่น่าแปลกอะไร สงสัยฉันต้องใช้ไอ้นั่นซะแล้ว” พาศดีโบกมือให้ลูกน้องไปดูต้นทางให้ ส่วนตัวเองหลบ

ไปหลังโกดังเก็บของ

“ฉันคือพัคตีโรแกน ไม่เคยมีใครหนีไปจากฉันได้ ด้วยความสามารถ Spy Eye นี้” โรแกนเอ่ยขึ้น ดวงตาขนาดใหญ่เท่ากับหัวคนนับสิบนิ้วร้อยปรากฏขึ้นมารอบตัวและทวีจำนวนขึ้นเรื่อยๆ

“ต่อให้ดำดินหนี ฉันก็หาตัวแกะเจอ เจ้าูดเล็ก”

“พิพี เานี้ไปให้อิงโฮที่นครเสี่ยงกระชิบทีนะ”

เซโรสั่งให้พิพีนาคจดหมายฉบับหนึ่งไปส่ง ภูตสื่อสารแลบลิ้นให้ก่อนหายตัวไป

“ยัยนี้หน้าวันยิ่งนิสัยเสีย นายต้องอบรมซะบ้างนะ” ครูซเหยียดตัวนอนบนเตียงอย่างสบายอกสบายใจ

“ช่วยไม่ได้ ช่วงนี้พวกเราใช้งานพิพีบ่อยเกินไปด้วยละ” เซโรรู้สึกผิด

“ว่าแต่ส่งอะไรไปให้อิงโฮเธอ” ครูซถามต่อ

“ก็ส่งข่าวว่าพวกเรากำลังไปที่ฮาซาน่า ถ้าหายไปนานๆ พวกนั้นจะเป็นห่วงซะเปล่าๆ...ครูซ”

ขณะที่กำลังเอ่ยตอบ เซโรก็เห็นสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นในห้อง

รอบผนังห้องมีดวงตากกลมโตค่อยๆ แทรกตัวผ่านเข้ามาราวกับเป็นวิญญาณ และลอยเข้ามาช้าๆ แต่จับจ้องพวกเขาเขม็ง เซโรแยกไม่ออกว่าเป็นฝีมือของปีศาจหรือพวกผู้ใช้พลังจิตกันแน่

“ไม่รู้สิถึงไอมารเลยไม่ใช่เธอ” ไทโรบอกเพราะเห็นเซโรสับสน

“ก็ใช่ แต่ในบรรดาพวกปีศาจก็มีพวกที่ใช้พลังโจมตีจากระยะไกลโดยที่เราไม่รู้สิตัวได้เหมือนกันนี่” เซโรแย้งกลับไปจนไทโรเงยบลง

“จะพวกไหนไม่รู้ละ แต่ถูกจ้องแบบนี้ไม่ชอบเลย” ครูซพาดตาไปส่องดวงตาที่อยู่ใกล้สุด แต่กลับทะลุผ่านไปเหมือนฟันใส่อากาศ “ภาพลวงตาเธอ?”

ครูซกับเซโรมองหน้ากันด้วยความสงสัย

ทันใดนั้นประตูห้องพังกก็เปิดออก อีฟเรียกพวกเขา

“ไปที่สะพานดินเรือเร็วเข้าค่ะ”

เซโรกับครูซไม่รอช้า วิ่งตามอีฟไปโดยไม่สนใจลูกตาเหล่านี้ เพราะ

ดูเหมือนมันตามดูพวกเขาแต่ไม่สามารถโจมตีได้ และพอไปถึงพวกเขาก็แทบจะร้องออกมาดังๆ เมื่อมองผ่านหน้าจ่อออกไปเห็นดวงตาเหล่านี้ลอยอยู่เต็มโรงเก็บเรือ

“เจ้าพัศตินั้นเจอพวกเราแล้ว” วูดเลกเอ่ยอย่างหดหู่ เขาจำความสามารถที่จับตัวเขาได้ดีไม่มีวันลืม

“ไม่ยอมหรือ รีบออกเรือ ปล่อยน้ำเข้าระวางเตรียมดำลง เปิดทางออกรีไวอัลจะออกเดินทางแล้ว” เรฟสั่งการทันที ท่าทางสมกับเป็นกัปตันต่างจากปกติเหมือนกับเป็นคนละคน

“อย่างที่คุณคิดไว้เลย พวกมันกำลังมุ่งไปทางใต้...มุ่งหน้าไปหาซานน่า!”

โรแกนตะโกนบอกพลางสลายพลังพิเศษ ลูกตาสลายหายไปจนหมด

“จะใช้ซอร์ดเลยหรือครับ” ลูกน้องคนสนิทถามอย่างรู้ใจ

“หึ สำหรับเรือดำนํ้ารีไวอัลแล้ว ถ้าไม่ใช่ซอร์ดยังมีอะไรไล่ตามมันทันอีกล่ะ” โรแกนกระโดดขึ้นไปนั่งบนรถ

‘ของเก่าคร่ำครึแบบรีไวอัล กับของใหม่ที่ปรับปรุงแล้วอย่างซอร์ด อันไหนจะเป็นจ้าวแห่งท้องทะเลที่แท้จริงนะ ฮ่าๆ’ โรแกนคิดแล้วอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ซอร์ด!”

เรฟร้องเสียงดังเมื่อได้ยินสิ่งที่วูดเลกบอกออกมาเกี่ยวกับเรือพี่น้องอีกลำของรีไวอัล

“อ้อ แถมยังเป็นรุ่นที่ถูกปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพเหนือกว่ารีไวอัลด้วย” วูดเลกบอก แล้วทั้งคู่ก็ปรึกษาหาเส้นทางเดินเรือที่จะหนีให้พ้นจากการตามล่าตัวของพัศติโรแกนให้ได้

เซโรที่อยากอยู่ฟังด้วยถูกครูซลากออกไปนอกห้อง

“เซโร นายรู้สถานการณ์ตอนนี้ดีใช่ไหม” ครูซถามอย่างร่อนรน ซึ่งเรย์กับทีโอก็ยืนรอฟังอยู่เหมือนกัน

“ใช่ พวกเราอยู่ในสถานการณ์ที่แย่มากๆ” เซโรพยักหน้ารับ ทุกคนหน้า

ถอดสีทันที

“พวกเราอยู่ในเรือดำน้ำ ไม่มีทางหนีไปไหนได้เลย ส่วนพลังก็ใช้ไม่ได้อีก ขึ้นสู้อยู่ด้วยพลังจิตมีหัวเรือนี้พึ่งแน่ ตอนนั้นก็แค่หัวพึ่งพวกเรฟแล้วว่าสลัด การตามล่าได้พ้นหรือไม่” เซโรฟุดจบกก็รีบเดินกลับเข้าไปฟังแผนการเดินทางเรือต่อ

“ไม่ต้องทำหน้าแบบนี้กันหรอก ไม่มีปัญหาอะไรที่เจ้าเซโรจัดการไม่ได้ ไปเดินเล่นพักผ่อน ชมบรรยากาศได้ทะเลให้เต็มอ้อมเออะ”

ถึงแม้ครูจะบอกเรย์กับทีโอไปแบบนั้น แต่เขารู้ดีว่าสภาพแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับถูกมัดมือมัดเท้าแล้วโยนลงถึงปิดฝาไว้เลย

“เราจะอ้อมกันนิดหน่อย โดยจะผ่านเข้าไปในเส้นทางปากอสูรแทน”

วุดเลกเอ่ยขึ้นเมื่อเซโรกลับเข้ามาในสะพานเดินเรือ

“มันคืออะไรหรอ...ปากอสูร ฟังดูไม่ดีเลย” เซโรขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินชื่อ

“มันเป็นจุดที่กระแสน้ำห้าสายมารวมกันจนเกิดเป็นพายุใต้ทะเลที่มี อาณาภพลึกเหลือเกินเป็นฟุตๆ ให้กระจุยได้เหมือนกับฉีกกระดาดาชิชชู” เรฟชี้ให้ดูจุดที่ถูกลงไว้ในแผนที่ซึ่งกินบริเวณกว้างมาก

“อ้าว! แบบนี้ก็เข้าไปฆ่าตัวตายนะสิ” ถึงแม้ว่าเซโรไม่รู้จักและไม่เคยเห็น พายุใต้น้ำมาก่อน แต่ก็พอจะเดาได้ว่ามันคงรุนแรงจริงๆ

“ไม่หรอก มันยังมีจุดที่เป็นตาพายุ เราอาจผ่านเข้าไปถึงจุดนั้นได้ด้วย กำลังขับเคลื่อนของรีไวอัล ซึ่งถ้าซอร์ดคิดจะไล่ตามเราเข้าไปมันทำไม่ได้แน่ เพราะจุดอ่อนเดียวของมันก็คือแรงดันที่เกิดจากพายุพวกนี้”

วุดเลกยื่นแบบจำลองของซอร์ดให้เซโรดู เขาเข้าใจทันทีว่าทำไมมันถึงมีชื่อว่าซอร์ด และทำไมถึงผ่านเข้าไปในกลุ่มพายุไม่ได้ ลำเรือของซอร์ดต่างจาก รีไวอัลจนแทบไม่มีส่วนที่เหมือนกันเลย

ซอร์ดเป็นเรือขนาดยาวแต่แบนแคบ ด้านหน้าคมดุจดั่งใบมีด สองข้างมี ช่องติดใบพัดหลายร้อยอันเพื่อทรงตัวในน้ำและเพิ่มความเร็วในการเดินทาง มัน เป็นเรือดำน้ำที่ออกแบบเพื่อจู่โจมโดยการพุ่งเข้าชน ด้วยความเร็วและรูปร่าง ของเรือที่เหมือนใบดาบทำให้ยากที่จะต่อสู้ด้วยได้

“เพราะต้องการให้เป็นเรือพิฆาตที่พุ่งเข้าหาศัตรูได้ด้วยความเร็วสูงจนยิง

ตอบโต้ไม่ทัน เลยลดส่วนเกราะและระวางดันน้ำ การทรงตัวในห้องทะเลของ ซอร์ดต้องอาศัยใบพัดที่อยู่สองข้างลำตัวเรือแทน แต่ตรงนี้ละที่เป็นจุดอ่อน ถึง ซอร์ดจะทรงตัวในน้ำได้ แต่ถ้าถูกระแสน้ำแรงๆ กระแทกเอาก็หมดสิทธิ์ ควบคุมทิศทาง”

“ส่วนพวกเราก็จะพุ่งทะลุผ่านพายุใต้ทะเลเข้าสู่กระแสน้ำวนลึที่จะเพิ่มความเร็วให้เราอีกเท่าตัวตรงไปสู่สาขาน้ำ โดยพวกนั้นไม่มีทางตามทันแน่” เรฟสรุปแทน แต่ทุกคนกลับมีสีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างจากเดิม

“โอกาสที่พวกเราจะผ่านปากอสูรออกไปได้มีเท่าไรหรือครับ” เซโรถามตรงๆ

“ห่าสิบ...ไม่สิ ลักสามสิบเปอร์เซ็นต์หรือน้อยกว่านั้น ไม่เคยมีใครลองมาก่อน เราไม่สามารถกะเกณฑ์ความรุนแรงของมันได้เลย แต่ก็มึ่แต่วิธีนี้เท่านั้นที่จะหนีซอร์ดพ้น ถ้าให้หันหน้าสู้ รีไว้อลคงจมสู่ก้นทะเลแน่” วูดเลกลุกขึ้นหยิบเอาแผนที่ทั้งหมดกลับห้องเพื่อคิดหาวิธีอื่นต่อไป

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า พ่อฉันนะเคยได้ฉายาว่าปีศาจแห่งท้องทะเลเขียวนะ ผู้คิดค้นเรือแบบใหม่ที่สามารถท่องทะเลได้เร็วกว่าใครเหมือนกับใช้เวทมนตร์ แต่ก็เพราะแบบนั้นถึงได้โดนเพ่งเล็งจากทางฝ่ายรัฐบาลที่อยากได้ตัวไปช่วยสร้างอาวุธทางทะเลให้พวกตัวเอง ซอร์ดก็คือคำตอบของเรื่องทั้งหมดนี่ละ”

เรฟเอนตัวลงนอนบนเก้าอี้กับตันแล้วไม่พูดอะไรอีก มีเสียงเตือนและจุดสีแดงกะพริบบนจอเรดาร์ เตือนให้รู้ว่าซอร์ดกำลังไล่หลังมาแล้ว

ตลอดทั้งวัน เซโรและเพื่อนๆ ได้แต่นั่งเฉยๆ อยู่ในห้องพัก มองดูฝูงปลาใต้ทะเลผ่านทางกระจก ก็ถือว่าเป็นการเดินทางที่น่าอภิรมย์อยู่เหมือนกัน ถ้าไม่มีเสียงสัญญาณเตือนภัยดังอยู่ตลอดเวลา เซโรห่มั่นเดินเข้าไปในห้องสะพานเดินเรือเพื่อดูจอเรดาร์ว่าซอร์ดเข้ามาใกล้แค่ไหนแล้วด้วยความวิตก

“ไปนอนพักซะเถอะ พรุ่งนี้เที่ยงๆ มันถึงจะไล่พวกเรากัน” เรฟลุกจากเก้าอี้กลับไปยังห้องนอนของตัวเอง โดยมีฟริเซดที่มีสีหน้าอิดโรยเข้ามาอยู่เวรแทนในช่วงกลางวัน

“เป็นอะไร สีหน้าไม่ดีเลยนะ” เซโรถามคนที่นั่งคอยตักอยู่บนเก้าอี้

“ไม่เป็นไรครับ แค่น้อย วันนี้ทั้งวันผมต้องดูแลโรงอาหารด้วย เพราะมันเป็นหน้าที่ก่อนที่จะมาเป็นรองกัปตัน แถมยังหาคนมาทำแทนไม่ได้เลย ต้องทำสองอย่างเอง”

พรีเซตบอกพลางยิ้มแห้งๆ เซโร่ได้กลิ่นเครื่องเทศมาจากตัวของอีกฝ่าย

“แต่อดัดจริงๆ เลยนะครับ ที่ต้องถูกรื้อล้างสารไล่จี้รูปแบบนี้” พรีเซตเอ่ยต่อเมื่อเห็นเซโร่เอาแต่มองจอร์แดร์เป็นระยะๆ

“ใช่ อดัดจริงๆ” เซโร่เห็นด้วย

“ดูเหมือนพวกคุณจะเคยชินกับสถานการณ์กดดันแบบนี้ดีสินะครับ เพราะดูไม่ตื่นเต้นอะไรเลย” พรีเซตถามต่อ จับจ้องอยู่ที่เซโร่โดยไม่ละสายตาไปมองอย่างอื่นเลย

“ก็ผ่านอะไรมาเยอะเหมือนกัน แต่แบบนี้ก็เพิ่งเคยเจอแหละ” เซโร่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจ

“ว่าแต่คุณเซโร่จะไปที่ฮาซานาทำไมเหรอครับ”

“ก็มีธุระ...” เซโร่เพิ่งรู้สึกตัวว่าพรีเซตเรียกเขาว่าเซโร่แทนที่จะเป็นโซเลม จึงรีบหันไปมองหน้าอีกฝ่ายด้วยความตกใจ

“หลอกพวกเราได้แนบเนียนดีจริงๆ นะครับ”

พวกลูกเรือขยับจะชักปืนออกมา แต่พรีเซตยกมือให้สัญญาณนั่งลงและทำงานต่อไปไม่ต้องสนใจ

“รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่” เซโร่สงสัย

“ก็สงสัยตั้งแต่ตอนที่คุณบุกเข้าไปในเรือนจำแล้วละครับ ถ้าเป็นคุณโซเลมตัวจริง ผมไม่คิดว่าเขาจะเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงแบบนั้นเด็ดขาด พอขึ้นเรือมา ผมก็แอบติดตามพวกคุณตลอด จนได้ยินเพื่อนๆ คุณเรียกชื่อนี้...” พรีเซตเงิบลงพักหนึ่งก่อนจะถามขึ้นต่อ “คุณกับคุณโซเลมเป็นอะไรกันเหรอครับ”

“เราเป็นพี่น้องกัน แต่ก็ไม่ได้สนิทกันนักหรอกนะ” เซโร่ตอบอย่างระวังตัว

“ถึงว่าหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะ...ฮะๆๆ อย่าทำหน้าแบบนี้สิครับ ตอนนี้อย่าคุณเป็นใครก็ไม่สำคัญแล้ว เพราะเรพดันแพ้พันคุณจนพวกเราต้องเป็นลูกน้อง” พรีเซตหัวเราะกลบเกลื่อน

เซโร่รู้ว่าถ้าไม่ติดที่เรพละก็ พรีเซตคงหาวิธีจัดการกับเขาแน่ๆ

และในคืนนั้น ตลอดเวลาที่เซโรอยู่ในสะพานเดินเรือก็เหมือนถูกจับจ้องมาจากข้างหลังอยู่ตลอดเวลา แต่เขาก็พอเข้าใจเหตุผลของอีกฝ่าย ถูกคนอื่นหลอกแบบนี้ ด้วยศักดิ์ศรีของโจรสลัดคงยอมปล่อยผ่านไปไม่ได้ง่ายๆ นึก

“เข้าแล้ว” ทีโอปลุก เซโรกับครูซสะดุ้งตื่น

“เข้าเขตปากอสูรแล้วหรือ” เซโรรับถามขณะวิ่งออกมาจากห้องพักตามหลังทีโอ

“ไม่รู้สิ แต่เห็นกับตันบอกให้มาปลุกอะ” ทีโอบอก เซโรรู้สึกว่าจะเกิดเรื่องผิดปกติขึ้นแล้วแน่ๆ จึงรีบวิ่งไปกับทีโอจนถึงสะพานเดินเรือ

“เกิดอะไรขึ้น” เซโรรับถามทันทีที่เปิดประตูเข้ามา

“ดูเองเถอะ ไอ้เจ้าพัศดีโรแกน แสบนั่นนะ!” เรฟกัดฟัน

เซโรหันไปมองเรดาร์ จุดกะพริบสีแดงจอตติอยู่ตรงกลาง ซึ่งหมายความว่าตอนนี้พวกเขาถูกซอร์ดไล่ตามทันแล้ว

‘ดูถูกกันเกินไป Spy Eye ของฉันไม่ใช่แค่ค้นหาตำแหน่งของศัตรู

หรือกะนะ แต่ยังตรวจทุกสิ่งที่ยากรู้ได้ ไม่ว่าจะเป็นกระแสนลม ความชื้นในอากาศ อุณหภูมิ และแน่นอน...รวมไปถึงกระแสน้ำด้วย’

พัศดีโรแกนหัวเราะในใจเมื่อเห็นเรอร์ไวอัลอยู่ในจอภาพแล้ว

กำลังเครื่องยนต์และโครงสร้างของเรือเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความเร็วในการเดินทางก็จริง แต่กระแสน้ำก็มีส่วนทำให้ความเร็วของเรือเพิ่มขึ้นด้วย และนั่นจึงทำให้ซอร์ดไล่ตามเรอร์ไวอัลทันเร็วกว่าที่ทุกคนคิดเอาไว้

“พวกมันกำลังตรงไปยังปากอสูรครับ” ตันหนรายงาน

“หึ คิดจะใช้พายุใต้ทะเลสัดการตามล่าของพวกเราสินะ...ด้วยความเร็วของเรอร์ไวอัลจะไปถึงที่นั่นในอีกกี่นาที” โรแกนร้องถาม

“ประมาณ 28-30 นาทีครับ”

“จมมันให้ได้ก่อนไปถึงปากอสูร เตรียมโจมตี!” โรแกนสั่งอย่างไม่ลังเล

“ไม่จำเป็นพวกมันหรือครับ” ลูกน้องคนสนิทหันมาถามด้วยความสงสัย

“สภาพแบบนี้ไม่มีทางจับเป็นพวกมันได้หรอก ยิ่งถ้าปล่อยให้มันหลุด

เข้าไปในปากอสุรแล้ว พวกเราก็หมดสิทธิ์ตามล่ามันทันที โอกาสที่พวกเราจะหยุดจุดเล็กได้อยู่ในสามสิบนาทีนั้นเท่านั้น” โรแกนลุกขึ้นยืนและตะโกนสั่งการต่อทันที

“อย่าเพิ่งร้อนรน ซอร์ดเป็นเรือโจมตีระยะใกล้ ไม่มีปืนใหญ่หรือจรวด
เพิ่มความเร็วเต็มที่ รักษาระยะห่างเอาไว้ อีกนิดเดียวเราก็จะเข้าสู่ปากอสุรแล้ว”
จุดเล็กหันมาบอกเรฟซึ่งเป็นคนออกคำสั่งต่ออีกที

“กัปตัน ซอร์ดมีการเคลื่อนไหวแปลกๆ ครับ” ลูกเรือบอกเสียงดัง
ทุกคนรีบหันไปดูจอภาพซึ่งไม่เห็นซอร์ดที่อยู่ด้านหลังอีกแล้ว

“มันหายไปไหน” จุดเล็กรีบเดินกะโผลกกะเผลกมาที่ส่วนควบคุมเพื่อหา
ตำแหน่งซอร์ดด้วยตัวเอง

“มีเสียงเครื่องยนต์ดังมาจากทางซ้ายของเรือครับ” ลูกเรืออีกคนที่มีหน้าที่
ฟังคลื่นเสียงรับรายงาน

“ด้านข้าง...หรือว่า!” จุดเล็กหันตีก่อนจะรีบตะโกนบอกเรฟ “รีบต่ำลง!”

“ต่ำลง!” เรฟรีบสั่งให้เรือดำน้ำให้ลึกลงกว่าเดิม แต่ทันใดนั้นเกิดเสียงดัง
โครมครามพร้อมกับตัวเรือสั่นสะเทือนจนเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ

“เราถูกโจมตีครับ น้ำรั่วเข้ามาที่เขต 5-7”

“ถูกโจมตี!? นรก! มันทำได้ยังไงกัน”

เรฟติดตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ ดวงตาเบิกกว้าง งุนงงกับการโจมตีที่ไม่ทัน
รู้ตัวแบบนี้

“เฉียดไปเธอ” โรแกนร้องอย่างเสียดาย

“ใช่ครับ พวกมันต่ำลงก่อน เลยเฉียดด้านบนของมันไปนิดเดียว จะให้
โจมตีต่อไหมครับ” ดันหนหันมาถาม

“ต่อเลย ไม่มีเวลาแล้ว เปิดระบบไซเรนมูฟเลย ต้องจมรีไว้อลให้ได้!”
โรแกนตะโกนสั่งด้วยความตื่นเต้น

“เปิดระบบไซเรนมูฟ ปิดใบพัดแถวที่ 11-20 สลับแรงขับไปที่ใบพัด

ทันทีที่ลิ้นคำสั่ง ทุกเสียงในเรือก็เงียบลง

ตัวเรือของซอร์ดถูกออกแบบมาอย่างพิเศษโดยลบบจุดด้อยของเรือทั่วไปได้หมด มันไม่ต้องอาศัยการเลี้ยวหรือกลับเรือในการเปลี่ยนทิศทาง แต่กลับเคลื่อนที่ไปทางซ้ายขวาได้อย่างอิสระ และการเคลื่อนที่นั้นก็พาเรือไปสู่ตำแหน่งที่ใช้โจมตีได้อย่างง่ายดายโดยที่ศัตรูไม่ทันรู้ตัว

“จบกันแค่นี้ละมั้ง” วูดเลกเอ่ยขึ้นอย่างหมดหวัง

“นี่เราทำอะไรไม่ได้เลยเหรอ” เซโรรู้สึกผิดที่พาทุกคนมาเจอสภาพแบบนี้ แต่เรพกลับไม่ได้ไว้วางใจหรือหมดหวัง ทว่ายิ่งมกกว้างอย่างมีแผน

“เปิดช่องปล่อยทุ่นระเบิดใต้น้ำออกไป และลดความเร็วลงให้เหลือหนึ่งในสิบของระดับปกติ” เรพร้องสั่งก่อนจะนั่งลงอย่างสงบ

“พวกมันหายไปอีกแล้วครับ” ลูกเรือคนหนึ่งบอก

“ช่างหัวมัน หายไปแล้วไง ในเมื่อมันต้องเข้ามาโจมตีเราแน่ๆ” เรพดำอย่างสบายใจ ยังไม่มีใครอ่านแผนการของเรพออกเลย

เซโรแปลกใจเมื่อคนที่ดูจะไม่ค่อยได้ความอย่างเรพ เวลานั่งอยู่บนเก้าอี้กับตันเรือก็เหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนทันที

“เออละ ดับเครื่องยนต์ เตรียมปืนใหญ่ไว้...เล็งเป้าไปที่ทุ่นระเบิด” เรพสั่งการอย่างใจเย็น

“เรพ เจ้าคิดจะทำอะไร” วูดเลกร้องถาม การดับเครื่องยนต์ก็เหมือนหยุดนิ่ง ลอยล่องเป้าให้ซอร์ดโจมตี

“ผมจะแสดงเวทมนตร์ให้พอได้เห็นเอง เวทมนตร์ของปีศาจแห่งท้องทะเลรุ่นที่สองไงละ” เรพส่ายยิ้ม แต่ทุกคนกลับกลืนน้ำลายดังเอือกเพราะชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่แสนเปราะบางแล้ว

“รีไวอัลหยุดแล้วครับ!” ตันหนของโรแกนบอก

“หือ? หรือว่าจะยอมแพ้” ลูกน้องคนสนิทของโรแกนรีบเข้าไปดูที่หน้าจอตันที

“โจมตีต่อไป” โรแกนไม่สนใจ สั่งให้โจมตีอย่างเลือดเย็น

“ท่านพ่อดี พวกนั้นยอมแพ้แล้วนะครับ ไม่เห็นต้องฆ่ากันเลย”

“พวกนั้นคือโจรสลัดนะ จะจับเป็นหรือตายก็มีค่าเท่ากัน กฎหมายไม่จำเป็นสำหรับพวกมันอยู่แล้ว” โรแกนชี้ไปที่รีไวอัลในจอภาพ “จมนั่นี่ซะ!”

ซอร์ดฟุ้งเข้ารีไวอัลด้วยความเร็วสูงสุดจนเหมือนคมดาบผ่าเปลวคลื่นตรงเข้าฟาดฟันศัตรู

“มันมาแล้ว!” ลูกน้องของเราบอกเพราะได้ยินเสียงแหวนน้ำใกล้เข้ามา
“ให้มันมา” เรฟบอกอย่างไม่สะทกสะท้าน

ลูกเรือทั้งสองลำต่างตื่นตื่นและหวาดกลัว เพราะการโจมตีที่จะตัดสินเป็นตายได้เริ่มขึ้นแล้ว ซอร์ดฟุ้งเข้าหาจากทางด้านข้าง หวังจะเปลี่ยนให้รีไวอัลขาดเป็นสองเสี่ยง และทุกคนก็รู้ว่าความลึกขนาดนี้...ถ้าเรือแตก คนธรรมดาอย่างพวกเขาคงถูกแรงดันน้ำอัดจนปอดฉีกขาดแน่ๆ

“ลาขาดเจ้าวุตเลก!” โรแกนตะโกนลั่นขณะที่ซอร์ดฟุ้งเข้าถึงเรือรีไวอัลแล้ว

ทว่าสิ่งแปลกประหลาดที่สุดในท้องทะเลแห่งนี้ก็เกิดขึ้น เมื่อซอร์ดกลับฟุ้งผ่านรีไวอัลไปราวกับฟุ้งใส่ภาพลวงตา

“เป็นไปได้ยังไง?” ทุกคนต่างร้องออกมาเหมือนกัน

“เฮ้...ถึงเวลาเล่นแล้ว ยิงปืนใหญ่ เติมน้ำมันเต็มกำลัง!” เรฟตะโกนสั่งจนทุกคนสะดุ้งโหยงแล้วรีบทำตาม

ลูกปืนใหญ่ที่ยิงออกไปถูกทุ่นระเบิดที่ปล่อยออกไปก่อนหน้านี้จนระเบิดเป็นคลื่นน้ำรุนแรงไปรอบทิศทาง ผลจากแรงระเบิดนั้นนอกจากจะทำให้ซอร์ดไม่สามารถควบคุมทิศทางได้เพราะคลื่นน้ำแล้ว ยังผลักให้รีไวอัลฟุ้งไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิม

“บ้ายบาย” เรฟสั่งลาซอร์ดก่อนจะหัวเราะชอบใจ

“เมื่อไหร่ซอร์ดถึงโจมตีเราพลาดล่ะ” ทุกคนถามเป็นเสียงเดียวกัน

“มูมมอมมิตีที่สาม” วุตเลกเอ่ยขึ้น พอจะเข้าใจสิ่งที่เรฟทำเมื่อครู

“จริงสิ ในน้ำแบบนี้ ภาพที่เห็นจะคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง” เซโร่ร้องอ้อออกมาเป็นคนที่สอง

“ใช่แล้ว ตำแหน่งที่มันเห็นจะเคลื่อนจากสายตาไปเล็กน้อยด้วยการหักเห

ของแสง และหลักของเรือดำนํ้าที่ใช้จับตำแหน่งของศัตรูมีด้วยกันสามอย่างคือ คลื่นโซนาร์ คลื่นเสียง และความร้อนจากเครื่องยนต์” เรฟอธิบายไ้อวด

“นั่นทำให้หยุดเรือเมื่อกี้...” เซโรเข้าใจแล้ว

“อ้อ คลื่นโซนาร์คือการปล่อยคลื่นเสียงออกมาให้กระทบวัตถุและสะท้อนกลับไปที่เราตำแหน่ง แล้วเราก็ใช้ช่องว่างในเลี้ยววินาทีที่เสียงนั้นเดินทางกลับไปที่หยุดเรือซะก่อน เลยทำให้ตำแหน่งเคลื่อนไปอีก ส่วนการฟังคลื่นเสียงที่ตั้งมาจากเรือพวกเรา พอดับเครื่องยนต์...เสียงพวกนั้นก็หายไปพร้อมกับความร้อนของเครื่อง เมื่อกี้ในขณะที่ยังจะโจมตีใส่ รีไวอัลก็กลายเป็นเรือล่องหนไปก่อนแล้ว”

“และจุดแข็งของซอร์ดกลับกลายเป็นจุดอ่อนอันใหญ่หลวงแทน เพราะการเคลื่อนที่ไปตามแนวขวาง ไม่ยอมเล่นตามหลังพวกเรา ทำให้ไม่เห็นทิศทางร่องน้ำที่พวกเราใช้เดินทางอยู่ เลยทำให้ขาดมุมมองในมิติที่สามไปโดยสิ้นเชิง” วูดเลกเสริม เรฟแกล้งยิ้มรับทั้งๆ ที่ตรงนี้เขาไม่ทันได้คิดถึง

“โธ่เว้ย!” โรแกนตะโกนด้วยความโกรธที่เห็นรีไวอัลหลุดมือไปได้ เขาทุบที่วางแขนจนหัก

“พวกมันกำลังเข้าสู่ปากอสูรแล้วครับ” ลูกเรือเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างเกรงกลัว

“พวกเราคงตามมาได้แค่นี้ละครับ กลับเมืองกันเถอะ” ลูกน้องของโรแกนบอกพลางถอนหายใจโถงอกที่ไม่ต้องฆ่าใครตายที่นี่

“ไม่...ตามมันไป” โรแกนสั่ง ทุกคนหันขวับ

“แต่ข้างหน้านั้นปากอสูรนะครับ ไม่เคยมีใครผ่านตรงนั้นได้มาก่อน” ลูกเรือเตือนความทรงจำของโรแกน

“บอกให้ตามเข้าไปไงละ ทำตามที่ฉันบอก รับรองว่าผ่านพายุได้ทะเลพวกนั้นไปได้แน่” โรแกนบอกเสียงดุนทุกคนต้องก้มหน้าทำตาม เขามั่นใจว่าทำได้เพราะมีพลัง Spy Eye อยู่ ต้องมองหาช่องทางผ่านเข้าไปได้แน่

“ไม่เคยมีใครหนีจากฉันไปได้” โรแกนกัดฟันพูดอย่างโกรธจัด ไล่ตามเรือลำหน้าไปด้วยทิวทัศน์แรงกล้า

นครลอยน้ำ “อาซานา”

“เฮอะ ทีนี้มาพูดเรื่องสำคัญกันดีกว่า”

เรฟโพล่งขึ้นมาขณะที่ทุกคนกำลังตั้งใจที่สละการตามล่าของซอร์ดมาได้ “ความเสียหายเมื่อกี้เหวอ” วูดเลกถาม เขาคิดถึงเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน “ใช่แล้วพ่อ เมื่อกี้พวกเราถูกซอร์ดโจมตีไปครั้งหนึ่ง ถึงทำให้เรือจมไม่ได้ แต่ความเสียหายนั้นก็อาจจะเสียหายหนักขึ้นตอนผ่านเข้าไปในปากอสูร” เรฟพูดจบก็เป็นจังหวะเดียวกับพริเซตวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในสะพานเดินเรือ “ชาวดีครับ เราอุดรอยรั่วที่ให้น้ำเข้ามาได้แล้ว แต่ข่าวร้ายคือ เราเสียหายด้านอากาศในเรือไปมากกว่าที่คิดไว้” พริเซตบอก และนั่นทำให้สีหน้าของเรฟกับวูดเลกเคร่งเครียดจนคิ้วแทบจะผูกโบได้

“แรงดันอากาศในเรือคืออะไรเหวอ” ทีโอสะกิดถามเซโร่

“มันคืออากาศที่อยู่ภายในเรือไง และได้ทะเลลึกลับแบบนี้มีแรงกดอัดมหาศาลบีบเข้ามาจากทุกทิศทาง สิ่งที่ทำให้เรือดำน้ำไม่ถูกแรงกดนั้นบีบให้และเป็นกระป๋องถูกทุบก็คือแรงดันอากาศภายในเรือ” เซโร่อธิบายแบบงูๆ ปลาๆ เท่าที่ตัวเองรู้ แต่ก็พอจะทำให้ทีโอพยักหน้าเข้าใจได้บ้าง

“ไม่มีเวลามาปรับแรงดันอากาศตอนนี้ชะด้วย” วูดเลกชี้ไปที่จอร์แดร์ซึ่งเห็นจุดกะพริบสีแดงใกล้เข้ามา

“ก๊ตไม่ปล่อยเลยแะะเจ้านี” เรฟถอนหายใจพรีด ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบน

เก้าอีกกับตันเรือต่อพร้อมกับสั่งการให้เดินหน้าไป

“เจ้าโรแกนคิดจะพาลูกน้องมาฆ่าตัวตายที่นั่นหรือไงนะ ก็รู้อยู่แล้วว่า โครงสร้างของซอร์ดไม้ไซเรียดำน้ำที่จะใช้ฝ่าพายุได้ทะเลไปได้” วูดเลกพึมพำ

“อย่าเพิ่งไปห่วงมันเลยพ่อ พวกเราต่างหากที่น่าห่วงกว่าเยอะ...ฟรีเซต มีอะไรจะเสนอใหม่”

เรฟคิดอะไรไม่ออกแล้ว เพราะตอนนี้ตรงหน้าพวกเขาคือกระแสน้ำที่ไหลมาปะทะกันจนเกิดเป็นพายุหมุนใต้น้ำอันรุนแรง เสาไม้หลายร้อยกระจะจายอยู่ทั่วบริเวณ เพียงแค่เฉียดเข้าไปใกล้มันก็จะดูดทุกสิ่งเข้าไปฉีกทิ้งจนแหลกลาญ

“มีแต่ต้องเข้าไปในนี้อยู่แล้ว ตอนนี้ใช้ตาเปล่าดูทางเอาแทนดีกว่าครับ” ฟรีเซตไม่มีอะไรจะบอกมากไปกว่านี้

“ลดความเร็วลง เปิดไฟส่องทาง ไม่ต้องใช้เรดาร์แล้ว ไม่มีประโยชน์ ประกาศให้ลูกเรือเตรียมพร้อมรับแรงกระแทกด้วย” เรฟสั่งการพร้อมกับดึงกล้องส่องใต้น้ำลงมาเพื่อใช้มองด้วยตาแทน

ตอนนี้ถึงไม่มีซอร์ดคอยจ่อหลัง เซโรกับคนอื่นๆ ก็หายใจได้ไม่ทั่วท้องอยู่แล้ว เพราะมันเป็นการเดินทางที่เสี่ยงที่สุดเท่าที่เคยผ่านมา มีเพียงช่องว่างเล็กๆ ระหว่างน้ำวนสองลูกให้พวกเขาผ่านเข้าไปได้ ถ้าคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียนั้นก็หมายถึงชีวิตทันที มิหนำซ้ำกระแสน้ำยังเปลี่ยนแปลงอย่างไม่อาจคาดคะเนได้เลย ยิ่งดีที่เรฟเป็นผู้ชำนาญการอ่านกระแสน้ำ บวกกับประสบการณ์และความละเอียดลออของวูดเลกทำให้ช่วยกันพาเรือให้รอดพ้นความน่ากลัวของเขี้ยวเล็บแห่งท้องทะเลไปได้

“ชะ...ซอร์ดหายไปแล้วครับ” ลูกเรือเอ่ยขึ้น

“ช่างหัวมัน!” เรฟตะโกนด่ากลับ เพราะต้องการใช้สมาธิอย่างมากในการอ่านกระแสน้ำ

ความอึดอัดที่กดทับลงมาไม่ได้เบาไปกว่าแรงดันน้ำที่อยู่ข้างนอกเลย เพราะทุกคนล้วนไม่มีใครพูดอะไรออกมา นอกจากเสียงเฮียดอัดที่ดังขึ้นเรื่อยๆ เหมือนเสียงร้องของเรอร์ไวอัลที่บอกว่ามันใกล้จะทนไม่ไหวแล้ว

“อดทนหน่อย อีกนิดเดียว...! รีบหยุดเรือเร็วเข้า!” เรฟตะโกนลั่นจนทุกคนสะดุ้งเฮือก แต่ลูกเรือก็ดับเครื่องยนต์ได้ทันเวลาพอดี เวลานี้ตรงหน้า

พวกเขาเกิดน้ำวนลูกใหม่ขึ้นมาขวางหน้าเอาไว้

“ตายละ! พวกเราโดนขังซะแล้ว” วูดเลกร้องออกมา ตอนนั้นทุกด้านถูกน้ำวนก่อดำขึ้นล้อมรอบจนไม่มีทางขยับออกไปได้เลย เหมือนกับกรงขังของน้ำไม่มีผิด

“เย่แน่ๆ เรฟ ขึ้นรอกอยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ รีไว้อลทนแรงอัดไม่ไหวแตกเป็นชิ้นๆ แน่” พร็เซตบอก ลีหน้าซีดลงอย่างเห็นได้ชัด

“เซโร! ข้ามีวิธีหนึ่งทำให้น้ำวนหายไปได้” ไทโรเอ่ยขึ้น

“แล้วไม่รีบบอกละ” เซโรว่ากลับ

“ข้าไม่แน่ใจว่ามันจะได้ผลหรือเปล่า ดีไม่ดีอาจทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงกว่าเดิมอีก” ไทโรบอกด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ

“ก็ดีกว่าไม่ทำอะไร รีบลงมือกันเถอะ เวลาไม่มีแล้ว” เซโรพูดจบก็รีบเดินออกจากห้องทันที

“ข้าใช้พลังจิตสร้างอวสานที่หนาแน่นป้องกันตัวจากแรงดันของน้ำได้ แต่ก็ยังไม่เคยลองใช้จริงๆ มาก่อน เลยไม่รับประกันความสำเร็จ แต่ถ้าเราทนอยู่ในน้ำได้ก็สามารถเรียกเลเซอร์ออกมา พลังทำลายของมันจะทำให้กระแสน้ำชะงักลง ตรงนั้นแหละที่จะทำให้เสาน้ำวนหายไปได้” ไทโรอธิบายแผนการที่คิดไว้ ขณะที่เซโรกำลังวิ่งไปยังห้องส่งออกฉุกเฉิน

“ก็ฟังดูดีนี่ แล้วมันมีปัญหاتตรงไหน” เซโรถามต่อ

“ทำให้กระแสน้ำหยุดลง แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะหายไปเลยนี่ เราอาจมีเวลาแค่หนึ่งนาทีกหรือน้อยกว่านั้นในการพาเรือลำนี้พุ่งออกไปก่อนที่จะพายุ น้ำวนจะก่อดำขึ้นใหม่ แรงระเบิดอาจทำให้กระแสน้ำปั่นป่วนจนเกิดพายุใต้ฟ้าที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิมก็ได้”

ไทโรพูดจบ เซโรก็ตกใจจนถึงกับหยุดวิ่งทันที

“ข้าไม่ใช่พระเจ้าหรือผู้เชี่ยวชาญด้านท้องทะเลนะ จะได้คาดเดาใจธรรมชาติได้ คิดให้ดีๆ คราวนี้มันเสี่ยงมาก” ไทโรเตือน

เซโรซึ้งใจคิด

“ถ้าเสี่ยงแปลว่ามันต้องมีความเป็นไปได้ที่จะสำเร็จ แต่ถ้าไม่เสี่ยง ความเป็นไปได้อาจจะไม่เกิดขึ้น ไม่เห็นต้องมาคิดให้เสียเวลาเลย... ไปลุยกันเถอะ ไทโร”

เซโรเปิดประตูห้องที่อยู่ข้างหน้า ความมุ่งมั่นและแรงใจที่เกินคาดได้มาจากประสบการณ์ที่ผ่านมา แม้แต่ไทรเองก็รู้สึกถึงมันได้ในตอนนี้

“มีชุดประดาน้ำไหม” เซโรถามลูกเรือคนหนึ่งที่อยู่ในห้องเปลี่ยนชุด ซึ่งกำลังขนชุดประดาน้ำไปแจกให้พวกช่างเพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน

“มะ...มีครับ แต่ว่า...” ลูกเรือตอบไม่ทันจบ เซโรก็คว้าเอาชุดที่อยู่ในมือเขาไปทันที

“จะออกไปข้างนอกตอนนี้ไม่ได้นะครับ ต้องขออนุญาตกับต้นก่อน” ลูกเรือรีบร้องห้ามก่อนที่เซโรจะเดินตรงไปยังห้องที่ปล่อยน้ำเข้ามาได้

“นั่นจะรออะไรอยู่ รีบติดต๋อไปสิ”

ลูกเรือหนุ่มรีบหันไปคว้าโทรศัพท์ที่ติดกับผนังขึ้นมาต่อไปยังสะพานเดินเรือ

“กะ...กับต้นครับ” ลูกเรือกำลังจะบรรยายงาน แต่ก็ถูกเซโรแย่งเอาโทรศัพท์ไปพูดแทน

“เรฟ เดียวฉันจะออกไปข้างนอกนะ”

“อือ...ได้...หา!? ว่าไงนะ” เรฟตะโกนเสียงดังจนเซโรต้องรีบเอาหูออกห่างทันที

“ออกไปข้างนอกไป ฉันพอมีวิธีทำให้น้ำวนหายไปชั่วคราว ส่วนนาย...พอเห็นน้ำวนหายไปก็รีบเดินเครื่องให้เรือแล่นออกไปเลยนะ” เซโรพูดจบก็ส่งโทรศัพท์คืนให้ลูกเรือ โดยไม่สนใจฟังเสียงเรฟที่ดังลั่นออกมา

“ฉันจะออกไปประมาณสามนาที ช่วยอยู่รอเปิดประตูให้ด้วยนะ”

เซโรดับไสลของลูกเรือก่อนจะสวมหมวกครอบแก้ว ชุดประดาน้ำนั้นเป็นแบบดำน้ำลึกจึงเทอะทะเหมือนชุดอวกาศ และพอเข้าไปอยู่ในห้องแล้ว น้ำก็ค่อยๆ ไหลเข้ามาเพื่อให้ร่างกายปรับสภาพให้เข้ากับแรงดันข้างนอกได้ก่อนที่ประตูจะเปิดให้เซโรออกไปข้างนอกเรือดำน้ำ

“ฮิ ยังมีอะไรที่พวกเรายังไม่เคยทำอีกไหมเนี่ย” ไทรเริ่มมีอาการมึนลื้อเล่นเมื่อเห็นว่าเซโรทนรับแรงดันมหาศาลจากใต้น้ำได้ในระดับหนึ่ง

“รีบๆ ทำเข้าเถอะนา” เซโรตอบว่า ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนถูกก้อนหินหนักนับตันกดทับปอดจนหายใจแทบไม่ออกอยู่แล้ว

“นั่นก็...ชิปเปอร์”

“เรียกจันทรอ บุนฮา”

พือกก้าวเข้ามาในห้องพักของบุนฮาที่กำลังเล่นหมากรุกอยู่กับนาเบียส

“ไซ่ นิ่งลงก่อนสิ” บุนฮาชี้ไปที่เก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างๆ โต๊ะ

“นายคนเดียว พือก” นาเบียสคำรามเบาๆ ในลำคอ เขารู้ว่าคนเดียวใช้พลังจิตพรางตัวซ่อนอยู่ข้างหลังพือก

“ซ่อนตัวไว้นานกว่าฉันจะกลับไปนะ” พือกกระซิบบอกก่อนที่จะประตู่ห้องจะปิดลงเอง

“นี่มีอะไรที่รับเข้ามา” พือกทิ้งตัวลงนั่งไขว่ห้างอย่างวางท่า

“เกรู้ไหมว่าพวกเรามาที่ฮาซานน่ากันทำไม” บุนฮามองกระดานหมากรุกโดยไม่หันไปมองหน้าพือกเลยแม้แต่แวบเดียว

“จะไปรู้แกเหร” พือกตอบอย่างไม่มีมารยาทจนนาเบียสหันมามองตาขวาง

“จันมาที่นี่ด้วยเหตุผลสามประการ” บุนฮาพูดต่ออย่างไม่มีสำนึก “หนึ่งอย่างที่เกรู้ ตอนนี้ Type 0 ไม่ลิ...เจ้าลูกชายข้า เซโร กำลังจะมาที่นี่ และเป็นจังหวะที่ไม่ดีเอาเสียเลยที่เวลานี้ฮาซานน่าเต็มไปด้วยเหล่าผู้ผูกใจแค้นเขามารวมตัวกัน งานนี้ถ้าแกอยากจะไปช่วย ข้าก็ไม่ห้ามหรอกนะ แต่ที่แน่ๆ เจ้าเซโร รากเลือดแน่ และข้าก็ไม่ต้องการเห็นมันมาตายที่นี้เยี่ยงสุนัขตัวหนึ่ง”

“อย่างที่สองล่ะ”

“สอง...จะว่าดวงช่วยหรือดวงสมพงศ์กันดิเนะ ตอนนี้น้องสาวของแก...อลิส ฮ่าๆๆ แต่เรียกแบบนี้เสียมารยาทต่อเธอแน่ คงต้องเรียกว่าท่านราชินีปีศาจเอริส ทำจะดีกว่า...ตอนนี้เธออยู่ในเมืองฮาซานน่าแล้ว”

บุนฮาพูดจบ พือกก็ทะเล่ผงาดขึ้นด้วยสีหน้าตกอกตกใจ

“เธออยู่ที่นี้!”

“ใจเย็นไว้ก่อน เรายังไม่รู้ว่าคุณเราอยู่ที่นี้ และถึงรู้ก็คงไม่สนใจนักหรอก แต่เธอกลับเป็นอันตรายต่อแผนการของข้าขึ้นมาซะแล้ว ทั้งพลังของดาบอัลเหมาและพลังที่มากับร่างจตุใหม่ ทั้งสองสิ่งนี้รบกวนจิตใจข้าเหลือเกิน ดาบบ้านนั้นมีพลังขนาดทำลายร่างออลดูลได้อย่างง่ายดาย จนทำให้แผนการที่วางไว้ต้องพังหมด เมื่อไม่มีร่างออลดูลก็ไม่สามารถดึงเอาอาวุธเทพในตัวออกมาใช้ได้ และถ้าเป็นแบบนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากตัวหมากที่หมดประโยชน์หรอก” บุนฮาพูด

ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง พลางบีบตัวม้าที่กินมาจากนาเบียสจนเหลือคณาเมื่อ

“แต่ตอนนี้ยังเร็วเกินไปที่จะคิดแบบนั้น ข้าจะไม่ยอมเสียหมากที่คาดหวังไว้มากที่สุดไปอย่างเปล่าประโยชน์เด็ดขาด เพราะแบบนี้...จนกว่าจะหาทางดึงเอาพลังจากอาวุธเทพในตัวเจ้าเซโรออกมาให้ถึงขีดสุด และเอามาเป็นของข้า เราจะให้มันตายไปไม่ได้ การคงอยู่ของเอริสกลายเป็นผลเสียต่อข้าอย่างใหญ่หลวง

“ฟังให้ดีฟ็อก การที่เอริสมาที่เมืองนี้จะต้องมีแผนการอะไรสักอย่างแน่จับตามดูไว้ และรอจังหวะลงมือทดสอบ เป้าหมายคือต้องรู้ให้ได้ว่าพลังพิเศษของเอริสคืออะไรกันแน่ งานนี้ใช้พวกอึกก็กับวล็อกด้วย สิ่งพวกมันได้เต็มที่”

บุนฮาสั่ง ซึ่งฟ็อกเริ่มเดาความคิดของอีกฝ่ายได้บ้างแล้ว

“ประการที่สามล่ะ”

“อย่างที่คุณเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้หรอก เพราะงานนี้ข้ากับนาเบียสจะลงมือเอง” บุนฮาบอกเสียงขรึมตามเดิมก่อนจะยกมือขึ้นไล่ฟ็อกให้ออกไปจากห้อง

“อย่างที่คุณ คงจะเป็นดวงตาดูราฮานที่อยู่กับเฟรินลีนะ” ฟ็อกเอ่ยลอยๆ ก่อนจะก้าวออกจากห้องไป

“เกรู้!” บุนฮาอ้าปากพะงาบๆ ไม่รู้จะพูดอะไรออกมาดี กลัวยังนี่เป็นแผนการหลอกถาม

“เฮอะ! มันจะเดายากตรงไหนกัน สิ่งที่ทำให้เห็นอนาคตได้นอกจากพลังจิตและอาวุธเทพ ก็มีดวงตาดูราฮาน แล้วยังจะมีสิ่งไหนอีก ชื่อดวงตาดูราฮานก็พอรู้ได้แล้วว่ามันไม่ได้มีอันเดียว ดวงตาก็ต้องเป็นคู่ถึงจะถูก นี่อาจเป็นข้อสันนิษฐานที่ใกล้เคียงที่สุดก็ได้ เพราะเวลาที่เฟรินปรากฏตัวที่ไหนมักจะมิแก่ไปแจ่มอยู่ใกล้ๆ ด้วยเสมอ มันจะเกิดขึ้นได้ยังไงถ้าไม่ใช่เพราะอนาคตที่พวกแกเห็นมันเป็นแบบเดียวกัน เอาเถอะ เรื่องนี้มันก็ขึ้นอยู่กับแก้วมีความสามารถพอหรือเปล่า แต่ขอเตือนไว้หน่อย ระวังเจอสการ่า เพีย ของเฟรินบาตบลังกัน ฮ่าๆ” ฟ็อกหัวเราะกวนๆ ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง

“ฟ็อกรู้แล้ว งานนี้มันต้องหาทางขัดขวางพวกเราแน่” นาเบียสเอ่ยขึ้น รู้ว่าระหว่างฟ็อกกับเฟรินน่าจะมีความสัมพันธ์บางอย่างต่อกันแน่ๆ

“ไม่หรอก มันจะไม่มีโอกาสมายุ่งเด็ดขาด พวกเรายังมีสิ่งที่มันยังไม่รู้

อย่างเช่น แผนการ Song of Destiny ของเอริส...ใช่ไหม ท่านเทพคิวซาน่า”

บุญฮานไปมองหญิงสาวผมสีขาวยาวแกมดงมาหมดจดที่ยืนยิ้มอยู่ใน
เงามืดตรงมุมห้อง

**“นี่ท่านเล่นอะไรของท่านกันแน่ ถึงได้สร้างจำแลงไปบอกแผนของ
เอริสให้เจ้าตัวอยู่นั้นรู้ ท่านเทพคิวซาน่า”** เทพไวเวิร์นถามขณะปรากฏร่างขึ้นที่
เบื้องหลังของเทพคิวซาน่า

“แอบดูคนอื่น นิสัยไม่ดีจริงๆ เลยนะท่านเทพไวเวิร์น ว่าแต่ทำไมท่านถึง
ชอบมาด้อมๆ มองๆ ที่นี่เป็นประจำเลยล่ะ” เทพคิวซาน่าตอบว่าทั้งรอยยิ้ม

“ฮ่าๆ ก็นอกจากที่นี่แล้วยังมีที่ไหนน่าสนใจไปกว่าอีกล่ะ ท่านยังไม่ได้
ตอบข้าเลยนะ ท่านคิดจะเล่นอะไรกันแน่ เปลี่ยนใจไม่เล่นข้างเอริสแล้วหรือ
หรือว่าไม่มั่นใจจนคิดจะลบหลักฐานทุกอย่างทิ้งเพื่อไม่ให้มหาเทพจับได้”
เทพไวเวิร์นนั่งลงและมองไปหน้ายิ้มแย้มจนไม่รู้จะซ่อนความคิดได้ไว้ของ
คิวซาน่าด้วยแวตาทับทึบ

“ข้าแค่ให้ความยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย” เทพคิวซาน่าตอบหน้าตาย

เทพไวเวิร์นยื่นหน้าเข้าใกล้ จนปากที่ยื่นยาวและมีฟันแหลมคมจ่อติดอยู่
กับดวงหน้าใสๆ ของหญิงสาว

“ในนี้มีแค่ท่านกับข้า สิ่งที่เราคุยกันไม่ว่ามหาเทพหรือเทพองค์ไหนก็ไม่มี
ทางล่วงรู้ได้ และท่านก็รู้ว่าข้าไม่สนใจจะเข้าข้างฝ่ายไหน ขอให้มันน่าสนใจ
พอแล้ว เพราะฉะนั้นบอกความจริงข้ามา ท่านคิดจะทำยังไงกับเอริสหรือเจ้าเบี้ย
พวกนั้น” เทพไวเวิร์นถามจริงจัง

“นี่ท่านชอบข้าหรือ”

“อย่าเงื่อน บอกสิ่งที่ข้าอยากรู้มา”

“เฮ้อ...พวกผู้ชายนี่แยจริงๆ ทำไม่ถึงชอบชมผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างข้ากัน
จังเลยนะ” เทพคิวซาน่าถอนหายใจออกมา ก่อนจะยอมบอกความจริง

“แผนการ Song of Destiny ของเอริส เป็นแผนที่แม้แต่ข้าก็ต้องยัง
ชมเชยในความคิดอันหลักแหลมของนาง ยิ่งตั้งแต่สูญเสียเทพผู้สร้างไป เครื่อง
จำลองอนาคตก็ไม่มีผู้ใดบังคับได้อีก เทพองค์อื่นๆ จึงไม่เอาใจในแผนการของ

เอริส แม้แต่มหาเทพก็คงคิดว่าเอริสแค่ต้องการทดสอบพลังของตัวเอง และก็ถือว่าเป็นโอกาสเหมาะที่สุดที่จะกำจัดเอริส เพราะขึ้นปล่อยให้นางกลับโลกปีศาจไปรอบนี้ ครั้งต่อไปที่จะเจอกันอีกก็คงเป็นมหาสงครามระหว่างสวรรค์กับโลกปีศาจแน่นอน ข้าไม่บอกท่านก็คงรู้แล้วใช่ไหมว่า มหาเทพจะส่งใครไปจัดการกับเอริส” เทพคิวซาน่าถาม ซึ่งเทพไวเวิร์นก็พยักหน้ารับ

“ในสายตาของข้า คึกนี้เอริสเสียเปรียบเห็นๆ เพราะต้องสู้กับบนโลกมนุษย์ที่เพิ่งผ่านการชำระล้างวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ วิญญาณของมนุษย์คือแหล่งพลังของปีศาจ ถ้าขาดมันไปพลังของพวกปีศาจก็จะเหลือแค่ครึ่งเดียว ลูซิเฟอร์ก็เพิ่งฟื้นคืนชีพ พลังก็ยังไม่คืนกลับมาเต็มร้อย พวกปีศาจคนอื่นๆ ข้าก็ไม่เห็นใครที่พอจะประมือกับพวกเทพได้เลย” ไวเวิร์นวิเคราะห์คึกล่วงหน้าอย่างผู้เชี่ยวชาญ

“มหาเทพก็คิดแบบนั้น โดยพวกท่านมองข้ามสิ่งหนึ่งไป ลืมไปแล้ว กระมังว่าในตัวของเอริสมีเลือดของเทพอยู่ครึ่งหนึ่ง และพลังของเทพมาจากธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ของโลกแน่นอนว่าเอริสรู้จักวิธีใช้มัน ในสายตาข้า...คิดว่าเอริสเหนือกว่าอยู่สองหรือสามขั้น คึกนี้คงจะตัดสินใจกันที่จังหวะการลงมือ แต่เอริสจัดฉากถึงความสนใจไปได้อย่างแนบเนียนมาก โดยไม่มีใครรู้เลยว่าเป้าหมายของนางเล็งมาที่แดนสวรรค์แต่แรกแล้ว”

พอเทพคิวซาน่าพูดจบ เทพไวเวิร์นก็ผงะ ดวงตาเบิกกว้าง

“เอริสจะใช้โอกาสนี้บุกสวรรค์ขึ้นเหรอ มันเป็นไปได้ยังไง นอกจากนางแล้วยังมีปีศาจตนไหนมีพลังขนาดกล้าเหยียบเข้ามาอีกเหรอ”

“มีสิ มีปีศาจตนหนึ่งที่ทุกคนมองข้ามไป ปีศาจที่เกิดมาเพื่อแผนการนี้โดยเฉพาะ และข้าคิดว่ามันน่าจะสำเร็จซะด้วย”

“อ้อ ข้าพอรู้ละว่าใคร แต่นั่นก็ยังไม่ใช่คำตอบที่ตรงคำถามของข้านี้ท่านเทพคิวซาน่า ถ้าเป็นอย่างที่ท่านบอก ท่านก็น่าจะให้การสนับสนุน แต่สิ่งที่ท่านทำอยู่ตอนนี้ข้าเห็นว่ามันเป็นการสร้างหายนะชัดๆ”

เทพไวเวิร์นดึงกลับสู่คำถามก่อนที่จะถูกอีกฝ่ายหลอกล่อจนลืมสิ่งที่เขาอยากรู้

“บางทีฮามานอาจผิดที่เลือกข้าก็ได้” เทพคิวซาน่าพึมพำ

“ท่านหมายความว่ายังไง?”

“ไม่มีอะไร แต่สิ่งที่ท่านอยากรู้ คำตอบมันอยู่ที่ใจมุกท่านเอง สิ่งเดียวที่จะมีผลกระทบต่อแผนการของเอริสก็คือท่านไงล่ะ เทพไวเวิร์น เพราะถึงแผนการลอบโจมตีสวรรค์ครั้งนี้สำเร็จ แต่หลังจากนั้นท่านจะเป็นผู้ปลิดชีวิตปีศาจตนนั้นลง ซึ่งข้าไม่อยากให้มันจบลงแบบนั้น เลยต้องสร้างทางเลือกของอนาคตใหม่ขึ้นมา แต่ทำเพราะความเห็นใจต่อปีศาจตนนั้นหรือแค่นึกสนุก... อันนี้ข้าเองก็บอกไม่ถูก ชีวิตมีหลายรูปแบบ จะหยอกล้อกับมันสักหน่อยก็น่าสนุกดี ท่านว่างั้นไหม” เทพคิวซานาเอ่ยด้วยสีหน้าไร้เดียงสา แต่คำพูดกลับน่าขนลุกขนพอง

“ท่านนี่...ถ้าเป็นเทพหยานะน่าจะเหมาะกว่านะ” เทพไวเวิร์นลุกขึ้นและเดินจากไปทั้งที่สีหน้าไม่สู้ดีนัก

“แล้วไม่ใช่เพราะความรักหรือที่สร้างความหยานะมานักต่อนักแล้ว”

ทางด้านไทโรที่ควบคุมร่างของเซโรอยู่ก็พบกับปัญหาใหม่ เสา่น้ำวนบิ ตัวเข้ามาอย่างช้าๆ จนใกล้เรือรีไวอัลมากขึ้นๆ ถ้าเกิดเขาให้เลเซอร์ยิงลำแสงออกไปตอนนี้ แรงระเบิดอาจดันให้เรือถอยหลังจนหายเข้าไปในน้ำวนก็ได้ แต่มเวลาก็มีไม่มากนัก แรงดันน้ำอันมหาศาลบีบอัดจนหมวกประดาน้ำเริ่มมีรอย

‘เอาไงดีหว่า ถ้าให้จุดตกของพลังอยู่ใกล้เกินไป แรงระเบิดจะทำให้เรือถูกพัดไปข้างหลัง แต่ถ้าปล่อยให้จุดตกอยู่ไกลเกินไป แรงระเบิดก็จะไม่พอทำให้กระแสน้ำเปลี่ยนทิศได้’ ไทโรคิดอย่างใจเย็น แต่มเวลาก็ไม่รอท่าแล้ว

‘ไทโร ไปท้ายเรือ’ เซโรบอกในหัว ทั้งคู่สื่อสารความคิดกันได้ในทันที ไทโรรีบวิ่งไปยังท้ายเรือและเรียกมังกรเลเซอร์ออกมา โดยให้ปรากฏตัวที่ท้ายเรือและใช้ร่างตัวเองยันเรือรีไวอัลเพื่อไม่ให้ถูกแรงระเบิดผลักถอยหลังจนหลุดเข้าไปในน้ำวนข้างหลัง

“รอไม่ได้แล้ว เริ่มละนะ” ไทโรชี้ไปยังจุดที่ต้องการให้เลเซอร์ยิงลำแสงลงไปซึ่งอยู่ระหว่างเสาน้ำวนสองต้น ลำแสงสีเงินพุ่งออกไปพร้อมกับฟองน้ำฟุดขึ้นเป็นทาง แต่พริบตาที่แรงระเบิดเริ่มขึ้น ทุกสิ่งก็ถูกพัดหายไปทันที เหลือเพียงเส้นทางที่เปิดโล่งอยู่เบื้องหน้า

“เขาทำได้!” ทุกคนในเรือร้องออกมาอย่างตกตะลึง เมื่อเห็นว่าเซโร่สามารถทำให้น้ำวนหายไป

“มัวตะลึงอะไรกันอยู่ รีบเดินเครื่องเร็วเข้า” เรฟตะโกนสั่ง ทุกคนรีบกลับหน้ากลับไปทำหน้าที่ของตัวเองทันที

“ฉันจะไปดูเจ้าเซโร่หน่อย” ครูซบอกคนอื่นๆ ก่อนจะวิ่งออกมาจากห้องตรงไปยังทางออกฉุกเฉิน

“ได้ผลแฮะ” ไทโร่ร้องบอกอย่างดีใจ ซึ่งทำให้เซโร่รู้ทันทีว่าก่อนลงมือ ไทโร่ไม่คิดว่ามันจะสำเร็จเลย

“อย่ามัวแต่ชื่นชมผลงาน รีบกลับเข้าเรือเถอะ จะครบสามนาทีเดียว” เซโร่เตือน

แต่ขณะนั้นเอง เซโร่ก็เลิบบไปเห็นเงาทะมึนขนาดใหญ่พุ่งเข้ามาหาแต่ไกล “นั่นมัน!” เซโร่กับไทโร่เห็นเหมือนกัน จึงรีบวิ่งกลับเข้าเรือก่อนที่ความเร็วของเรือจะเพิ่มขึ้นจนตามไม่ทัน

“เซโร่! ปลอดภัยดีไหม” ครูซถามเมื่อเห็นเซโร่กลับเข้ามาแล้ว

“ไ้ถามทีหลัง ครูซ รีบติดต่อไปยังสะพานเดินเรือเร็วเข้า” เซโร่ตะโกนบอก เขาต้องหวนขวายประดาน้ำออกและวิ่งไปที่โทรศัพท์ ทว่าไม่ทันกาลเสียแล้ว เมื่อสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นทั่วเรือ

“เกิดอะไรขึ้น” เรฟถามหาสาเหตุ

“ชะ...ซอร์คครับ” ลูกเรือขี้ตกใจก่อนจะจ้องบนจอเรดาร์ใหญ่ เพราะจู่ๆ ก็มีจุดสีแดงกะพริบขึ้นมา “มันเข้ามาใกล้ขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“เอาใจดีครับกับต้น ให้สั่ยยิ่งเลยไหม” ฟรีเซดรีบหันมาถาม

“มันพุ่งเข้าหาจากด้านข้างด้วยความเร็วขนาดนี้ ไม่มีทางจับระยะยิงมันได้หรอก ปล่อยทุ่นระเบิดออกไป แล้วก็เร่งความเร็วเต็มที่ ไม่ต้องสนใจซอร์ค” เรฟสั่งการ ทุกคนรีบทำตามโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

“เรฟ พวกเราหลบไม่พ้นหรอก รีบสั่งให้ลอยลำขึ้นและยอมแพ้อะ” วูดเลนเสนอ แต่เรฟกลับส่ายยิ้มกว้าง

“คำว่ายอมแพ้ไม่เคยมีอยู่ในสารบบของผม พวกเราเกิดมาเป็นโจรสลัด ชีวิตก็ฝากไว้กับท้องทะเลอยู่แล้ว ถึงต้องตายที่นี่ก็ไม่ขอแพ้” เรฟเถียงอย่างดื้อดึง

“เจ้าเด็กโง่ ยอมตายโดยไร้ค่าแบบนี้มันจะได้อะไร” วูดเลกว่า แต่เรพไม่สนใจ กลับหันไปสั่งการต่อ

“ใครบอกว่าพวกเราจะแพ้ ถ้าเป็นเรอริวอัสแบบเดิมอาจจะใช่ แต่ผมดัดแปลงเพิ่มเติมอะไรไปอีกนิดหน่อย พ่อคอยดูละกันว่ายุคสมัยมันเปลี่ยนไปถึงไหนแล้ว...ส่งสัญญาณเตือนให้ลูกเรือมารวมกันที่ส่วนกลางซะ ถึงเวลาที่เราจะสั่งสอนพวกรัฐบาลแล้วว่าไม่ใช่ลูกไล่ของพวกมัน”

“รีวอัสปล่อยทุ่นระเบิดออกมาพร้อมกับเร่งความเร็วครับ” ลูกน้องของโรแกนหันมาบอก

“คิดจะใช้แผนเดิมอีกหรือไง ฉันไม่เื่องขนาดติดกับซ้ำสองหรอก ไม่ต้องสนใจทุ่นระเบิด ฝ่ามันเข้าไปเลย!” โรแกนตะโกนสั่งเตรียมพร้อมเผด็จศึกรีวอัสให้ได้

“เรพ ชอร์ตมันโผล่มาแล้ว”

เซโรรีบวิ่งมาที่สะพานเดินเรือแล้วตะโกนบอกทันที

“รู้แล้ว ตอนนี้หาที่จับไว้ดีๆ เตรียมรับแรงกระแทก” เรพชี้ไปยังเก้าอี้ที่ยังว่างอยู่

“อีกสิบวินาทีจะปะทะกับชอร์ตครับ” ลูกเรือตะโกนบอก

และแทบจะไม่มีเวลาให้คิดอะไร เสียงระเบิดก็ดังมาให้ได้ยินรัวเป็นปืนกล เพราะชอร์ตฝ่าทุ่นระเบิดเข้ามาแล้ว ถึงแม้ทุ่นระเบิดจะทำงานได้ผลดี แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชอร์ตหยุดหรือเสียหายได้มากนัก เพราะความเร็วกับตัวเรือที่หนาจึงทำได้แค่เพียงทำให้ชอร์ตโคลงเคลงไปมา

และเมื่อเสียงหายไป เพียงชั่วครู่ก็เกิดแรงสั่นสะเทือนทั่วลำเรือจนบางคนกลิ้งตกจากเก้าอี้ เรย์กับทีโอเองนึกว่าคราวนี้ต้องตายแน่ๆ จึงนั่งหลับตาไม่กล้ามองอะไรอีกเลย เซโรคิดภาพสถานการณ์ตอนนี้ได้อย่างเดียวคือ รีวอัสเพิ่งถูกชอร์ตเสียจนลำเรือน่าจะขาดครึ่งไปแล้ว แต่พอเห็นสีหน้าของเรพ...เขาก็เปลี่ยนความคิดทันที เพราะนั่นไม่ใช่สีหน้าของคนที่ยอมตายแน่นอน

“ตอนนี้ละ ปล่อยมันगर”

“อะไรกัน?”

โรแกนลุกจากเก้าอี้ราวกับมันร้อนเป็นไฟ จ้องมองจอบี้องหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ

ส่วนหน้าที่เป็นรูปปั้นมังกรสีเงินของเรอริไวอัลแยกออกให้เห็นเรือดำนํ้าขนาดเล็กอีกลำ

“แย่แล้วครับ แรงระเบิดของหุ่นพวกนั้นทำให้ความเร็วของเราตกลง เลยไม่อาจพุ่งทะลุลำเรือของรีไวอัลไปได้ครับ” ลูกเรือร้องบอก คราวนี้โรแกนเข้าอ่อนทรุดลงไปนั่งกับเก้าอี้

“มันวางแผนไว้หมดแล้ว...” โรแกนนั่งตาลอย ผิดหวังที่ปล่อยให้รีไวอัลหนีไปได้

“ทำไมต่อดีครับ ตอนนี้น้ำหนักของเรอริไวอัลกำลังดึงให้เราจมลงตามนะครับ” ลูกเรือรีบหันมาขอคำสั่งต่อไป เพราะซอร์ดเสียอยู่ที่ส่วนของเรอริไวอัลที่ถูกทิ้งไว้ซึ่งไม่รู้ว่ามันจะระเบิดเมื่อไร

“หัวหน้า” ลูกน้องคนสนิทของโรแกนตะโกนข้างหูเพื่อเรียกสติกลับคืนมา

“ยิงระเบิดได้น้ำออกไปให้หมด ระเบิดซากเรอริไวอัลซะ” โรแกนสั่งเสียงเครื่อราวกับเป็นคนละคน

“แต่ถ้าทำแบบนั้น เรือของพวกเรา...” ลูกเรือทำท่าจะคัดค้าน แต่โรแกนพูดสวนขึ้นมาก่อน

“ต้องทำ เพราะถ้าไม่ทำ ซากเรือของรีไวอัลจะถ่วงให้เราจมลงไป พลังเครื่องยนต์ของซอร์ดก็ไม่มีเพียงพอจะดึงตัวเองให้ออกมาจากรีไวอัลได้ด้วยอย่างชักช้า ยิ่งเลย” โรแกนตะโกนสั่งอีกครั้ง

ท่อปล่อยระเบิดข้างลำตัวเรือเปิดออกพร้อมกับปล่อยระเบิดออกมา ถึงมันจะเป็นการระเบิดในระยะประชิดจนทำให้ตัวเรือของซอร์ดเสียหายไปด้วย แต่ก็ทำให้หลุดออกมาจากซากเรอริไวอัลได้สำเร็จ

“ลอยลำขึ้น” โรแกนสั่งต่อ เพราะความเสียหายมันมากเกินไปจะตามรีไวอัลไม่ได้ “บัดซบ! ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้เจ้าวุฒเลก”

โรแกนโกรธจนเดินกระเทีบเท้าออกไปจากสะพานเดินเรือทันที แต่ลูกเรือส่วนใหญ่กลับโล่งอกที่ผลออกมาเป็นแบบนี้ เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ต้อง

ตายอยู่ใต้ทะเล

“สองสวน!? นี่เจ้าสร้างให้ไรวัลมีสองสวนนั้นหรือ”

วูดเลกถามเมื่อได้ฟังลูกเล่นที่ซ่อนอยู่ในเรือจากปากของเธอ

“ใช่แล้ว ส่วนตัวเรือนั้นจริงๆ แล้วก็เหมือนกับกระดาดที่ตอนแรกจะใช้เป็นโล่ป้องกันตัวจากกระสุนปืนใหญ่ แต่ไม่คิดว่าจะเอามาใช้กับพวกนั้นได้ในสถานการณ์แบบนี้ แต่ว่าเรือนี่ก็ยังมีข้อเสียอยู่ดี” เธอเอ่ยเบาเสียงเหมือนกับทำอะไรผิดลงไป

“ข้อเสีย” เธอไร้กับครูซร้องขึ้นพร้อมกัน

“ใช่ เพราะเราทั้งสองที่เป็นเครื่องยนต์หลักกับอาวุธทั้งหมดของไรวัลไปตอนนี้เลยทั้งเข้าแล้วก็ไม่มีอาวุธเลย นี่ถ้าพวกซอร์ดตามมาอีก เราคงถูกมันจมนั่นๆ ฮ่าๆ” เธอหัวเราะแก่เขิน แต่ก็ถูกวูดเลกชักท้องจนลงไปในนอนกองกับพื้น

“เจ้าโง่! ทั้งอาวุธไปแบบนี้ก็เหมือนฆ่าตัวตายนั่นแหละ”

“เอาเถอะครับ ยังไงพวกเราก็ครอดมาได้เพราะเธอ อย่าไปว่าเธอเลย” เธอรีบเข้าไปห้าม

“ใช่แล้วครับ แกมตอนนี้เราเข้าสู่กระแสน้ำวิลลีแล้ว มันจะเพิ่มความเร็วให้เรือจนไปถึงฮาซานน่าเอง ถึงซอร์ดตามมาตอนนี้ก็ไม่ทันแล้วครับ” ฟรีเซดหันมาบอกก่อนจะหันไปสั่งให้ลูกเรือกลุ่มแรกไปพัก และให้อีกกลุ่มเข้ามาทำงานต่อแทน

“นั่นแบบนี้ก็แปลว่า...” ที่โอริบเข้ามาถาม ดวงตาเบิกกว้าง

“ใช่ พวกเรารอดแล้ว ฮาซานน่ารอเราอยู่ข้างหน้า” เธอพยักหน้าตอบทุกคนเฮ้ขึ้นมาทันที

“เฮ้...ครูซ เป็นอะไร สีหน้าไม่ดีเลย เธอเรือหรือ”

เธอไร้ถามเมื่อทั้งคู่เดินออกมาจากสะพานเดินเรือเพื่อกลับไปยังห้องพัก

“เปล่าหรอก เพียงแต่คิดว่าถ้าพี่เธอรู้ว่าฉันมีเอี่ยวในเรื่องทั้งหมดนี้ด้วยจะทำหน้ายังไงนะ”

ครูซเสียงลั่น และนั่นก็ทำให้เธอไร้มีสีหน้าแบบเดียวกัน เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าตอนนี้คนที่เขาไม่อยากเจอมากที่สุดคือชินฮะหรือเธอไร้กันแน่

“มาถึงกันจนได้นะ”

เทพคิวซานำมองเรือรีไวอัลเข้าไปใกล้ท่าเรือของฮาซานนำผ่านทางคอบแก้ว

“ยินดีต้อนรับสู่ดินแดนแห่งการล่มสลาย การต่อสู้ที่แท้จริงของพวกเจ้ามันจะเริ่มจากที่นี่แหละ พยายามกันต่อไปนะ” หญิงสาวหัวเราะอยู่คนเดียวอย่างอารมณ์ดี

“เอ๋!? นี่เธอฮาซานนำ แต่ว่ามัน...”

เซโรร้องเหวอออกมาเมื่อเรพชีให้ดูสิ่งก่อสร้างที่อยู่เบื้องหน้า มันใหญ่โตอลังการมาก เพียงแต่ทั้งหมดมันลอยอยู่เหนือพื้นผิวน้ำทะเล

“ใช่ นั่นละฮาซานนำ หรือที่เขาเรียกกันอีกชื่อว่ารันครอยน้ำฮาซานนำ แหล่งรวมวัฒนธรรม ศาสนา และอยู่ต่อเรือที่ใหญ่ที่สุด มันสร้างอยู่บนฐานหลักที่ข้างในกลวง เวลาที่น้ำขึ้นหรือเกิดคลื่นยักษ์ มันจะอัดอากาศเข้าไปในฐานหลักเพื่อดันตัวให้สูงขึ้น ที่นี้มีกองกำลังทางทะเลที่แข็งแกร่งมาก เลยแทบไม่มีใครกล้าบุกมาที่นี่เลยแม้แต่พวกโจรสลัดแบบพวกเรา แต่ไม่ต้องห่วง นี่เป็นเมืองที่เปิดให้คนเข้าออกได้อย่างอิสระ แค่ว่าบัตรผ่านก็เข้าเมืองได้แล้ว” เรพชีในกระดานที่มีข้อความให้กรอกยาวเหยียดหลายสิบแผ่นให้เซโรกับคนอื่นๆ

“ครูซ สถานะของนักเดินทางนี่มันคืออะไรเธอ” เซโรเอปากกาเกาหัวก่อนจะหันไปถาม

“หือ? หมายถึงเดินทางมาในฐานะพลเรือนหรือทูตทางการเมือง หรือว่าอื่นๆ อย่างเช่นผู้อพยพ อะไรทำนองนี้แหละ” ครูซตอบพลางชะงักปากกาอยู่ที่สถานที่ที่สามารถติดต่อกับครอบครัวของท่านได้

“เอ่อ...ครูซ อีกที กลุ่มแลกเปลี่ยนที่ต้องการคืออะไรเธอ” เซโรถามเบาๆ อย่างเกรงใจ แต่เขาไม่เข้าใจข้อความยุ่งยากเหล่านี้เลย

“หมายถึงกลุ่มสกุลเงินที่เราจะใช้แลกเปลี่ยน แต่ไม่ต้องกรอกหรอก เพราะในกลุ่ม G-Tec ใช้สกุลเงินเดียวกันหมด”

หลังจากนั้นเซโรก็ถามถึงแบบทุกระทัดที่อยู่ในรูปแบบฟอร์ม จนกระทั่งครูซต้องเอามากรอกให้เสียเอง

“ยังไม่ทันเข้าเมือง แต่ทำไมรู้สึกเหนื่อยแบบนี้ล่ะ” ครูซบ่นอุบขณะส่ง

เอกสารคืนให้เรฟ

“เฮะๆ ขอโทษ” เซโรบออย่างรู้สึกผิด

“เออ...นี่ แล้วจะให้พวกข้าทำอะไรต่อหรือ” วูดเลกเดินมาถามเซโร ซึ่งทั้งเรฟและฟรีเซดก็รอฟังอยู่

“ก็ใช้ชีวิตให้สบายในเมืองนี้ละครับ ที่นี้เป็นกลาง พวกที่ตามมาจากรูมแพรงคงไม่กล้าทำอะไรหรอก อีกอย่างเรฟเองก็มีธุรกิจส่งสินค้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ก็ทำงานต่อไปเถอะ แต่อย่าไปสร้างความเดือดร้อนให้ใครละกัน...ดูสิชีวิตทุกวันนี้มันก็สงบสุขดีแล้ว จะทำลายมันไปเพื่ออะไร” เซโรหยิบข้าวของขึ้นมาเตรียมไปรอที่ทางออก เพราะตอนนี้เรือเข้าสู่ด่านตรวจคนเข้าเมืองซึ่งเป็นหอยามตั้งอยู่สองข้างของประตูเหล็กบานใหญ่ที่เข้าสู่ฮาซาน่า

“เอาใจดีเรฟ” วูดเลกหันไปถามเรฟซึ่งนั่งบิดขี้เกียจอยู่บนเก้าอี้

“พ่อว่าไงผมก็ว่างั้นละ แต่ตอนนี้อยากหาเหล้ากินแล้วไปหาบ่อนกาสิโนเล่นให้หายคันมือก่อน”

“แบบนี้จะรออะไรอยู่อีกละ พ่อก็เปรี้ยวปากจนจะทนไม่ไหวแล้ว” วูดเลกรู้ว่าตัวเองต้องการเวลาสงบสุขที่จะได้อยู่กับลูกชายมากกว่าสิ่งใด จึงพากันถอดคอเดินทางตามพวกเซโรไป

หลังจากผ่านด่านตรวจมาได้โดยไม่มีปัญหาแล้ว เรฟก็ให้ลูกเรื่อนำเรือไปจอดไว้ยังฐานลับที่มีอยู่ในฮาซาน่าเพื่อซ่อมบำรุงต่อไป เรฟเองก็ชวนเซโรให้ไปดื่มกินด้วยกัน แต่ว่าพวกเขาไม่มีเวลาร่างขนาดนั้นจึงรีบปฏิเสธไป

ก่อนจะแยกตัวออกไป ฟรีเซดกลับยืนดักรออยู่

“คงต้องลากันตรงนี้นะครับ” ฟรีเซดยิ้มแย้มและรักษามารยาทเช่นเดิม

“อ้อ ขอบใจนะที่ช่วยพามาถึงที่นี่” เซโรพยักหน้ารับ แล้วรีบดึงให้ทุกคนเดินตามมาเพราะไม่อยากอยู่ใกล้คนคนนี้อีก เขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะมีลูกไม้อะไรมาทำให้พวกเขาปวดหัว แต่แล้วสิ่งที่เซโรกลัวอยู่ก็เกิดขึ้นจริงๆ เวลานี้เบื้องหน้าพวกเขามีชายฉกรรจ์หลายสิบคน แต่งกายแตกต่างกัน ทั้งสวมสูทเหมือนนักธุรกิจและบางคนก็สวมเพียงเสื้อกั๊กหนังตัวเดียวเหมือนพวกพ่อค้าปลา

“ผมจำได้ว่าคุณไซเลมเป็นหัวหน้าสมาคมพ่อค้าของฮาซาน่าด้วย เลย

ติดต่อกับพวกเขาให้มาอำนวยความสะดวกให้ เดินทางให้สะดวกครับ” ฟรีเซตเดินมากระชับขางหูของเซโรอย่างเย้ยหยันก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับเสียงหัวเราะ

“ฝากไว้ก่อนเถอะ เจ้าฟรีเซตตัวแสบ” เซโรหัวเราะบ้าง นานแล้วที่ไม่ถูกคนอื่นยอหรือย่ำยีให้แบบนี้

“คุณโซเลม จะทำอะไรไม่ติดต่อกับพวกเราก่อนล่ะครับ พวกเราจะได้เตรียมการต้อนรับให้ดีกว่านี้” ชายสวมสูทสีดำเดินเข้ามาก้มทักทาย พลังกระตือรือร้นให้ลูกน้องเข้ามายกส้อมภาระของเซโรกับคนอื่นๆ ไปขึ้นรถ

“เอ่อ...คือว่า...” เซโรไม่ได้คิดหาคำแก้ตัวไว้ก่อน จึงได้แต่อึ้ง

“แล้วพวกนี้เป็นใครครับ ผมไม่เคยเห็นหน้าเลย ลูกน้องใหม่หรือครับ” ชายสวมสูทถามต่อ พลังมองครุ่นกับคนอื่นๆ ที่ยืนแข็งเป็นหินเพราะรู้สึกเหมือนกำลังจะโดนอ้อมไม่มีผิด

“ปะ...เป็นเพื่อนเก่าของฉันนะ” เซโรตอบตะกุกตะกัก

“เฮ้ย คุณโซเลมเพิ่งเดินทางมาเหนื่อยๆ จะถามอะไรให้มากความ รีบพาไปที่พักกันดีกว่า” ชายอีกคนवाद เขาสวมโคตสีน้ำตาลแก่ ผูกไท สวมหมวกเจมส์บอนด์และสวมแว่นดำดำทำทางเหมือนมาเฟียหลงยุค ส่วนพวกลูกน้องที่อยู่ข้างหลังก็หัวเราะหึๆ แกรมมีท่าทางไม่น่าไว้วางใจเลยสักคน

“ก็จริง นั่นเชิญคุณโซเลมทางนี้ครับ” ชายสวมสูทเดินนำไปเปิดประตูรถคันหรูที่ยาวกว่ารถทั่วไป แกรมมีแปดล้อ มีสีขาวเหมือนไข่มุกตลอดทั้งคัน ข้างในบุด้วยเบาะที่นุ่มจนนั่งที่ตัวยวบจมลงไป

“การเดินทางครั้งนี้เป็นยังไงบ้างครับ เห็นทางสำนักงานใหญ่บอกว่าไปถึงนครเหนือเลย” ชายคนเดิมถาม

เซโรได้ยืนยันว่านครเหนือก็ทำตาโตด้วยความตกใจ พลังคิดว่าโซเลมไปที่นครเหนือตั้งแต่เมื่อไร และจะได้เจอกับมีอาไหม เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า จนทำให้ลืมคำถามที่อีกฝ่ายถามไป จนกระทั่งได้ยินเสียงกระแอมเรียกความสนใจของเซโรกลับมาอีกครั้ง

“อ้อ ก็ราบรื่นดี ไม่มีปัญหาอะไร”

“แต่สีหน้าไม่สู้ดีนะครับ คงเป็นการเดินทางที่เหนื่อยเอากว่า” ชายสวมสูทถามต่ออย่างนอบน้อม แต่ชายที่ทำทางเหมือนมาเฟียกลับนั่งจุกอย่างไม่พอใจ

ตลอดเวลา

“ไม่...”

ยังไม่ทันตอบ จู่ๆ รถก็จอดลงอย่างกะทันหัน พวกที่นั่งอยู่ในรถจึงหันไป
 ดាំคนขับ ทว่าพอมองไปข้างหน้าก็รู้สาเหตุ บนถนนมีรถสีดำจอดขวางทางอยู่

“ใครกันอีกล่ะ” ครูชกระซิบถาม เซโร่สายหน้าตั้งแต่ก่อนจะได้ยินคำถาม
 เสียอีก

ประตुरถสีดำคันนั้นเปิดออก หญิงสาวคนหนึ่งก้าวลงมา เธอสวมกางเกง
 ยีนสีดำและรองเท้าส้นสูงสีขาว เสื้อยืดสีชมพูสวมทับด้วยเสื้อคลุมที่มีเนื้อผ้า
 บางๆ ผมยาสลวยไฮไลต์หลายสี มีทั้งสีน้ำตาล แดง และน้ำเงิน จนไม่แน่ใจว่า
 สีผสมจริงๆ ของเธอสีอะไรกันแน่ ริมฝีปากทาลิปสติกสีแดงอ่อนๆ ดูไม่น่าเกลียด
 ขนตาก็ดกอน ดวงตาคม แต่แวตาดูสุกใสแฝงความร่าเริง

“ตาย...มีใครโทร. บอกคุณแม่คนเดียวหรือยัง” ชายสวมสูทถาม ทุกคน
 ที่นั่งมาด้วยต่างสายหน้าก่อนจะเสียวไปครู่หนึ่ง

“เรื่องนี้เป็นเรื่องในครอบครัว ให้เขาจัดการกันเองดีกว่า” ชายสวมสูท
 เปิดประตูดอกแล้วปล่อยเซโร่ลงไป หลังจากปิดประตูแล้วรถก็พุ่งออกไปอย่าง
 รวดเร็รรวากับพยายามหนีผู้หญิงคนนี้ไปให้เร็วที่สุด โดยพวกครูชก็ติดไปกับรถ
 คันนั้นด้วย

“โซเลม...” หญิงสาวลากเสียงขณะก้าวเท้าฉับๆ เข้าหาด้วยท่าทางเดือดดาล
 “จะกลับมาทำไมไม่ติดต่อมาบอกกันเลย แล้วนี่...”

เธอกระซอกคอเสื้อของเซโร่ขึ้นมา แต่พอเห็นหน้าไถ่ๆ ก็ตกใจและรีบ
 ปล่อยมือทันที

“เธอไม่ใช่โซเลมนี้ เธอเป็นใครกันแน่” หญิงสาวชักปืนจ่อหน้าเซโร่

“คือ...ผมอธิบายได้ แต่ช่วยเก็บปืนก่อนได้ไหมครับ” เซโร่บอกพลางใช้นิ้ว
 ดันปืนให้หันไปทางอื่นเบาๆ

เซโร่เล่าความจริงให้ฟังจนจบ หญิงสาวมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ ตั้งแต่
 หัวจดเท้ารอบหนึ่ง แล้วจึงยิ้มออกมาและเชิญให้ขึ้นไปบนรถของเธอ

“เคยได้ยินโซเลมบอกเหมือนกันว่ามีพี่น้องอยู่ แต่ไม่คิดว่าหน้าตาจะ

เหมือนกันแบบนี้ อี้...ขอโทษค่ะที่ลืมแนะนำตัว ฉันชื่อเมลเดีย เป็นภรรยาของโซเลม ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณพี่” เมลเดียรับคว้ามือของเซโร่ไปเขย่าทำความรู้จักด้วยสีหน้าเบิกบาน

“อะ...ครับ ยินดีค่ะ...! เฮ! ภรรยาของโซเลม!” เซโร่ร้องลั่นรถ

“คือ...เรายังไม่ได้แต่งงานอย่างเป็นทางการหรอกค่ะ แต่คงเร็วๆ นี้...ไม่พลาดแน่นอน” เมลเดียตาเป็นประกาย และยกมือขึ้นมากำแน่นแสดงถึงความมุ่งมั่นจนเซโร่สียวสันหลังวาบแทน

‘โซเลมเป็นคนยังงี้กันแน่นะ’ เซโร่ร้องในใจ ดูเหมือนชีวิตของน้องชายคนนี้นั้นพลิกผันอย่างไรชอบกล

“เอาเถอะค่ะ ฉันจะช่วยเก็บความลับเรื่องนี้ให้ แล้วจะพาไปชมเมืองให้ทั่วเลย” เมลเดียออกกรทันทันทีโดยไม่รอฟังคำตอบ

‘แม่นี่เคยฟังใครไหมนะ’ เซโร่หันไปมองเมลเดียพลางถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะหันไปสนใจทิวทัศน์ข้างนอกซึ่งสวยงามจับใจมาก

เมืองฮาซานน่าที่มองจากข้างนอกเหมือนกับเกาะเหล็กที่ลอยน้ำอยู่ แต่พอมายู่ในเมืองแล้วเหมือนอยู่คนละโลกกับที่เห็น ตึกเล็กตึกใหญ่กระจายอยู่ทุกหนแห่งแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรือง แต่ก็มีสถานที่ทางศาสนาอย่างเช่นโบสถ์อยู่มากมาย คนที่เห็นเดินอยู่ตามทางก็สวมชุดต่างศาสนากัน ทำให้เห็นถึงความหลากหลายและอิสระในการปกครอง

ส่วนที่น่าสนใจของเมืองคือสะพานที่มีมากกว่าครึ่งของถนนทั้งหมด เพราะฐานแต่ละอันถูกแยกออกจากกันและเชื่อมต่อกันได้ด้วยสะพานพอมองลงไปก็เห็นว่าเส้นทางน้ำในเมืองมีมากแตกแขนงกันไปจนเหมือนกับเป็นแม่น้ำลำคลอง ซึ่งบางพื้นที่ก็ถูกจับจองทำการค้าขายโดยมีเรือขนาดเล็กจอดเรียงคิวกันแน่นขนัดไปหมด

‘เป็นเมืองที่สวยงามแล้วก็สงบสุขดีจริงๆ ว่าแต่เทพคิวนาน่าให้เรามาดูอะไรที่นี้กันแน่นะ’

ระหว่างที่เซโร่คิดอะไรเพลินๆ เสียงโทรศัพท์ของเมลเดียก็ดังขึ้น

“ค่ะ...ค่ะ...อ๊า...แยจ้ง หนูลืมไป จะรีบไปเดี๋ยวนี้ละค่ะ” เมลเดียคุยโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะวางสายและหันมามองเซโร่ด้วยสีหน้าเสียใจ

“ขอโทษนะคะ พอดีมีงานด่วนเข้ามา ไว้หลังจากเสร็จงานแล้วจะพาไปชมเมืองต่อนะคะ” เมโลเดียจอตกรุดและรีบขอโทษขอโพยเซอร์

“ไม่เป็นไรๆ เต็มผมมลงที่นี้ก็ได้ ไปทำงานเถอะครับ” เซโรคิดว่าดีแล้ว เพราะเขาจะได้แยกตัวไปเสียที่ แต่ก่อนจะก้าวลงจากรถก็ถูกเมโลเดียคว้าแขนเอาไว้

“ไม่ได้ ชินโซเลมรู้ว่าฉันดูแลคุณพี่ไม่ดี จะไม่พอใจเอา เพราะฉะนั้น...” เมโลเดียเอ่ยด้วยรอยยิ้มเจิดฉายแฝงความหมายที่น่าขนลุก ก่อนจะเหยียบคันเร่งออกรถโดยพาเซโรไปด้วยกัน

‘โซเลมมันต้องเจอแบบนี้ทุกวันเลยหรอ’ เซโรอดเห็นใจโซเลมไม่ได้ที่ต้องโดนลากไปไหนมาไหนด้วยตลอดแบบนี้

“แล้วเมโลเดียทำงานอะไรหรอครับ” เซโรเริ่มสงสัย เพราะเห็นว่าอายุยังน้อย น่าจะรุ่นเดียวกับเขา

“ไว้ไปถึงก็จะรู้เองละค่ะ ว่าแต่เรียกว่าเมลดี้ก็ได้ค่ะ” เมโลเดียเร่งความเร็วจนแซงรถคันอื่นๆ ไปอย่างน่าหวาดเสียว

หญิงสาวขับรถตรงเข้าไปยังใจกลางเมือง ปริมาณรถเริ่มหนาแน่นจนติดขัด ขยับไปได้อย่างช้าๆ เซโรเริ่มเบื่อสภาพแออัดแบบนี้จึงนั่งทอดถอนใจ มองไปยังพระอาทิตย์ที่กำลังจะตกดิน พลองคิดทบทวนสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ใจหนึ่งก็คิดถึงมีอาว่าตอนนี้สบายดีอยู่ไหม ส่วนอีกใจก็เป็นห่วงสงครามที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นที่นครเสียงกระซิบที่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะอิงโฮคิดวางแผนจะทำอะไรต่อ หรือจะเป็นประเทศใหม่อย่างอาคินนาตินายใต้การนำของชินฮะ

ถึงเซโรจะไม่ชอบสงครามนัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าถ้าคู่ต่อสู้เป็นชินฮะละก็ช่างเป็นการยั่วชวนให้เขาหาทางทัพไปสู้ด้วยเหลือเกิน แต่พอคิดถึงเรื่องของเอริสที่ไร เรื่องอื่นก็ดูเล็กน้อยไปทันที

‘ที่เธอพูดตอนนั้นหมายถึงอะไรกันแน่นะ แล้ว Song of Destiny มันคืออะไร มันจะเกี่ยวอะไรกับที่จะทำให้จิตใจของอลิสหายไป แล้วเราจะไปหาเธอเจอได้ที่ไหน...’ คิดถึงตอนนี้ เซโรก็ถอนหายใจแบบหมดแรงจนแทบจะปล่อยให้ตัวเองไหลลงไปกับพื้น ตอนนี้เขามืดแปดด้านจริงๆ

เซโรเฝยหน้ามองริมถนนซึ่งมีผู้คนเดินไปเดินมา มีพระอาทิตย์ตกดินเป็น

จากหลังอันสวยงาม ทว่าสิ่งหนึ่งที่สะดุดตามากกว่าความสวยงามใดๆ ก็คือ หญิงสาวในชุดแขนงุด กระโปรงสีฟ้า สวมหมวกฟาง ผมสีทองยาวสลวยสยายไปตามแผ่นหลัง เธอค่อยๆ หันมายิ้มให้เขา

“อลิส!” เซโรชัยบตัวและยื่นหัวออกไปนอกตัวรถเพื่อมองหาอลิส ซึ่งตอนนี้เธอหายไปจากสายตาแล้ว

“มีอะไรหรือคะ” เมโลเดียสงสัย

“ปละ...เปล่า ไม่มีอะไร” เซโรกลับเข้ามานั่งในรถและตอบด้วยสีหน้าผิดหวัง

“อ้อ ถึงแล้วค่ะ” เมโลเดียขับรถมาถึงโดมขนาดใหญ่ และพาเซโรซึ่งกำลังเหม่อลอยลงจากรถเข้าไปข้างใน

“เมโลเดีย ทำไมเพิ่งมาเอาป่านนี้ รีบๆ เข้าเถอะ งานจะเริ่มแล้ว” หญิงสาววัยกลางคนที่ยืนรออยู่หน้าประตูรีบตรงเข้ามาหาแล้วลากเมโลเดียเข้าไปอย่างร้อนรน โดยมีพนักงานแต่งหน้าอีกกลุ่มหนึ่งเดินตามแต่งหน้าทำผมให้เธอไปตลอดทาง

“คุณผู้จัดการคะ ใจเย็นๆ ก็ได้ ซ้ำไปหน่อยงานก็ไม่ล่มหรอก” เมโลเดียหยอกล้อแบบเด็กๆ จนถูกหญิงวัยกลางคนหันมาเอ็ดไ้

“อ๊ะ! คุณไซเลมเข้าไม่ได้ค่ะ ช่วยรอตงนี่ก่อนนะ” ผู้จัดการของเมโลเดียหันมาบอกเซโร

รอบๆ ตัวของเซโรมีเสียงโหวกเหวกดังขึ้นเรื่อยๆ จนผนังรอบด้านสั่นสะเทือนเหมือนกับจะพังทลายลงมา เขาหยุดคิดเรื่องอลิสแล้วหันไปใส่ใจรอบตัวอีกครั้ง ห้องที่เขาอยู่ในเวลานี้มืด แต่ก็ยังมีเสียงคนเดินไปเดินมาและพูดคุยกันให้แซด

“หนูเมโลเดียพร้อมหรือยัง” ผู้จัดการร้องถามมาจากข้างๆ ตัวของเซโร

“พร้อมแล้วเจ้าค่ะ เจ้านาย” เมโลเดียตอบโดยเดินโขยกเขยกออกมาจากห้องแต่งตัว เธอแต่งหน้าเข้มและทำผมดูฟูๆ เครื่องแต่งกายน่ารักบนเช็กสีนิตหน้อย สวมกางเกงสแตยสีดำสูงเหนือเข่า ผูกผ้าลายจุดที่เอว สวมเสื้อกล้ามสีแดงที่ขอบแขนมีระบายสีชมพู

“นี่เธอ!” เซโรตกใจ แวบแรกก็เห็นเขาจำแทบไม่ได้เลยว่านี่คือเมโลเดีย

“นี่ละค่ะ งานของฉัน ไอศอลอันดับหนึ่งแห่งฮาซาน่า เมโลเดีย”
เมโลเดียหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์แต่ก็แฝงความน่ารักเอาไว้

“อ้าว...อย่าเพิ่งคุยกันตอนนี้ รีบขึ้นเวทีได้แล้ว”

ผู้จัดการรีบดันเมโลเดียให้ขึ้นไปบนเวที ตอนนี้เสียงผู้ชมดังกระหึ่มจน
หือฮอไปหมดแล้ว และยิ่งเมโลเดียปรากฏตัวบนเวทีเสียงกรี๊ดก็ดังสนั่น ทุกคน
ต่างโห่ร้องอย่างบ้าคลั่งราวกับจะรอตไปไม่ไหว

“เตรียมแสงให้พร้อม นางฟ้าของเราจะเริ่มขับขานแล้ว” ผู้จัดการสาวหัน
ไปสั่งพวกช่างไฟที่กำลังเหม่อมองเมโลเดียจนลืมทำงานกันไปชั่วขณะ

“นี่มันอะไรกัน อย่าให้เป็นอย่างที่ฉันคิดเลย”

เซโรเริ่มเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่เทพคิวซาน่าอยากให้เขามาเจอคืออะไร แต่เขา
กลับไม่ยากให้เป็นเธอคนนี้...คนที่เกี่ยวข้องกับโซเลม พี่น้องคนสำคัญของเขา

แต่เมื่อเสียงดนตรีดังขึ้น เซโรก็ตัวซารากับถูกชอร์ตด้วยไฟฟ้า เสียง
ร้องของเมโลเดียเหมือนกับเสียงร้องของเบล และแน่นอนว่ามันคล้ายกับเสียง
ของอลิสด้วย แต่สิ่งที่เหมือนกันนั้นไม่ใช่เสียง เป็นความรู้สึกที่แผ่ออกมายามที่
หญิงสาวเปล่งเสียงต่างหาก ความรู้สึกที่ทะลวงเข้าถึงจิตวิญญาณจนแทบจะล่อง
ลอยไปกับบทเพลง

พรึบตาที่หญิงสาวหันมาสบตากับเซโร ชายหนุ่มก็ได้เห็นสัญลักษณ์ไปไม่
สามแฉกสว่างวูบในดวงตาของเธอ ตลอดเวลาเขาแทบไม่ได้ใส่ใจผู้หญิงคนนี้
มาก่อน จึงไม่เคยคิดเลยว่านี่คือผู้มีสัญลักษณ์คนที่สอง

“สมบูรณ์แบบมากจะหนูเมโลเดีย”

ผู้จัดการส่วนตัวรีบเข้ามาดูแลทันทีเมื่อเธอลงจากเวทีด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน

“ขอบคุณค่ะ” เมโลเดียยิ้มตอบ แล้วรีบตรงมาหาเซโรที่ยืนทำหน้าตื่นๆ
เธอกระซิบบอกเขาก่อนจะดึงแขนให้ตามไป “งานเสร็จแล้ว ไปกันเถอะค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนจ๊ะ คืนนี้ยังต้องไปสัมภาษณ์ออกอากาศต่ออีกนะ” ผู้จัดการ
ส่วนตัวเดินตามมาพาลงเปิดสมุดจดรายคิวที่แน่นเอียดให้ฟัง

แต่แล้วเมโลเดียก็หยุดเดินและหันไปคว่ำสมุดเล่มนั้น พาลงขีดเขียน
ลงไปอย่างรวดเร็วก่อนจะส่งคืนให้ ข้อความที่เธอเขียนไว้ก็คือ ‘ยกเลิก’

“แต่ว่า...” ผู้จัดการส่วนตัวทำท่าจะเกลี้ยกล่อมต่อ แต่ก็ถูกเมโลเดียจ้องมองด้วยดวงตาคมกริบ

“หนูชอบร้องเพลง แต่ไม่ชอบให้ใครมาสดัรเรื่องส่วนตัว” เมโลเดียเอ่ยเสียงเครว ก่อนจะลากเซโรเข้าไปในห้องแต่งตัวและล็อกไม่ให้ใครเข้ามา

“เมลดี้ กลับบ้านไปพักเถอะ แสดงคอนเสิร์ตมาเหนื่อยๆ เดี๋ยวผมกลับเองได้ ไม่เป็นไรหรอก” เซโรเห็นท่าทางของหญิงสาวไม่สู้ดีนัก

“ทำไมถึงต้องมายุ่งกับฉันด้วยนะ ฉันแค่อยากร้องเพลง แต่ทำไมต้องมามองและคิดแบบนั้นกับฉันด้วย ทำไม...” เมโลเดียซบหน้าลงกับโต๊ะกระจกและตะโกนออกมาพร้อมกับน้ำตาไหลพราก

‘คงเป็นความสามารถของแองเจลิสนะ’ เซโรพอจะเข้าใจแล้ว สายเลือดแองเจิลเข้าถึงความคิดและความรู้สึกของคนอื่นๆ ได้ง่ายอยู่แล้ว และถ้าต้องอยู่ในกลุ่มคนยอมไม่แปลกที่จะประสาทเสียเอาได้ง่ายๆ อย่างเช่นที่เคยเกิดขึ้นกับอลิส

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ ฉันลืมไป นึกว่าอยู่กับไซเลม” เมโลเดียเพิ่งนึกขึ้นได้เลยรีบลุกขึ้นมาขอโทษที่แสดงกิริยาไม่ดีออกมา

“ไม่หรอกๆ อย่าคิดมากเลย” เซโรทิ้งตัวนั่งลงที่ม้านั่ง พลังคิดว่าควรจะบอกเธอเรื่องสัญลักษณ์และเรื่องที่เป็นแองเจิลดีใหม่ แต่ถ้าพูดออกไปอาจทำให้เมโลเดียรู้สึกแย่กว่าเดิม

แต่ทันใดนั้น ประตูห้องก็ถูกผลักออกจนล็อกหลุดกระจาย

“เมลดี้ ไซเลมกลับมาแล้วจ้า” ไซเลมก้าวเข้ามาพร้อมกับดอกกล้วยไม้สีขาวที่สีเหมือนกระจุกช่อใหญ่จนบังหน้าเขามิด

“กรี๊ด! ไซเลม” เมโลเดียหันไปเห็นไซเลมก็กรี๊ดร้องขึ้นสุดเสียงด้วยความดีใจ และพุ่งเข้าไปกอดไว้แน่น

“ขอโทษนะที่มาไม่ทันคอนเสิร์ตเริ่ม พอดีไปนั่งรดดอกกล้วยไม้กระจุกมันบาน ตั้งสามวันเนะ แต่นี่ก็รีบกลับมาเพราะคิดถึงเมลดี้ตลอดเลยนะ” ไซเลมรีบหยอดคำหวาน จนเซโรที่นั่งฟังอยู่ยังรู้สึกเวียนแทน

“ตายแล้ว ปากหวาน” เมโลเดียชินพรางพริกแก้มของไซเลมจนแดง

“อ้อ...จริงสิ มีคนที่เธออยากเจออยู่ด้วยเนะ” เมโลเดียรับช่อดอกไม้มา

ถือไว้อย่างทะนุถนอม

“ใครกันเธอ...โอ้ พี่ชาย...พะ...พะ...พี่เซโร!”

โซเลมเห็นเซโรแล้ว รอยยิ้มที่ฉีกกว้างค่อยๆ หุบลง ทำหน้าไม่ถูก

“หวัດดี” เซโรยกมือทักอย่างเชินๆ

‘ตายๆ ให้พี่มาเห็นตอนเราอยู่กับเมลดี้แบบนี้...เสียภาพพจน์หมด! แล้วต่อไปนี่พี่เขาจะมองเรายังไง โอ้ย...แล้วทำไมเขามาอยู่ที่นี่ได้พะ ใครก็ได้บอกที!’
โซเลมแทบร้องไห้ออกมาในใจ กับคนอื่นนั้นเขาจะสร้างภาพลักษณ์ที่น่าเชื่อถือ แต่กับเมลดี้แล้วเขาจะปล่อยตัวตามสบายโดยไม่สนใจภาพลักษณ์ และยังอีกฝ่ายเป็นเซโรซึ่งเป็นพี่น้องกัน เขาก็อยากให้เห็นเขาเป็นน้องชายที่น่าภาคภูมิใจมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้

‘ถ้าไม่รีบเปลี่ยนเรื่อง มีหวัง...ความสัมพันธ์ของพวกเราจ้าวานแน่’ ทั้งเซโรและโซเลมต่างคิดเหมือนกัน

“เอ่อ...คือว่า...” ทั้งคู่เอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“ได้ยินว่าไปที่นครเหนือมาเธอ” เซโรหาเรื่องคุยได้จึงเริ่มก่อน

ตอนนั้นเองผู้จัดการของเมลดี้ก็เข้ามาในห้องเพราะกลอนประตูพังด้วยน้ำมือของโซเลมไปแล้ว พอมาเห็นเซโรกับโซเลมยืนคุยกันจึงเข้าใจไปว่าเห็นโซเลมสองคน เลยตกใจเป็นลมไป

“คุยที่นี่ไม่สะดวก ไปกันเถอะ” โซเลมพยักหน้าให้เซโรตามออกไปที่รถของเมลดี้ ก่อนจะตรงไปยังบ้านพักของเธอ

“อ้อ เป็นอย่างนี้เอง แต่เนี่ยยังดีนะที่ความไม่แตก เพราะถ้าพวกนั้นรู้ว่คนอื่นปลอมเป็นผมละก็คงจับสับแล้วโยนให้กลามในทะเลกินแล้ว” โซเลมหัวเราะเหมือนกับเป็นเรื่องปกติ

“ส่วนพวกเพื่อนๆ ของพี่ ไม่ต้องห่วงนะ ผมจะโทร. ไปบอกให้พวกนั้นรับรองให้เป็นอย่างดีเลย” โซเลมเสริมต่อจนเซโรเบาใจลง

“แล้วนายจะไปทำอะไรที่นครเหนือเธอ” เซโรถามบ้าง โซเลมจึงเล่าเรื่องของเขาให้ฟัง ซึ่งน่าตื่นเต้นและหวาดเสียวไม่แพ้การเดินทางของเซโรเลย

“หา!? นายเข้าไปถึงนครไร้ดาวที่กัศกาลเลยเธอ” เซโรอ้าปากกว้างด้วย

ความตกใจ

“ใช่ครับ ผมมีเส้นสายอยู่ทุกที่นั่นละ มีที่ไหนที่สมาคมพอเข้าไปไม่ถึงบ้างล่ะครับ พอได้ข่าวแล้วผมก็นำไปมอบให้องค์หญิงมีอาใช้แพรวภาพเพื่อสร้างกระแสต่อต้านสงครามขึ้นมา” โซเลมเล่าต่อ

“นายได้เจอกับมีอา!” เซโรตกใจ

“ใช่ครับ เธอคงงมและเก่งกาจ เต็มไปด้วยบาร์มียิ่งกว่าคำเล่าลือซะอีก ขนาดผมยังแทบคุกเข่าอย่างไม่รู้ตัวต่อหน้าเธอเลย” โซเลมพยักหน้าสำหรับ เซโรยิ้มน้อยๆ เมื่อรู้ว่าอย่างน้อยมีอาก็ยังสบายดีอยู่

“อิ๊ว ดูท่าพี่กับองค์หญิงจะมีความรู้สึกให้กันเกินเพื่อนนะครับเนี่ย เพราะเวลาผมพูดถึงพี่ชาย เธอก็ทำหน้าแบบเดียวกับพี่ตอนนี้นี่เลย” โซเลมพูดจบเซโรก็หน้าแดง

“คิดไปถึงไหน นั่นองค์หญิงคนสำคัญของนครเหนือละ” เซโรว่าแค้น

“แหม... พี่เองตอนนี้ก็กระจอกที่ไหน ผมรู้นะเรื่องตำแหน่งราชาแห่งนครเสี่ยงกระชิบนะ”

เซโรแทบเดินหันทีก่อนจะเล่าเรื่องที่อิงโฮทำตามอำเภอใจ ขณะที่โซเลมก็ให้ข่าวคราวต่างๆ ที่รู้มาแลกเปลี่ยนกันอย่างเฟลิดเฟลิน แม้แต่ไทโรกับเทเซลก็ปรากฏร่างออกมาพูดคุยกัน แต่จากคุยกันดีๆ ก็กลายเป็นทะเลาะกันจนได้ กระทั่งเวลาล่วงเลยมาจนถึงตอนเช้า

“ปานนี้แล้วหรอ ฉันกลับไปหาพวกเพื่อนๆ หน่อยดีกว่า พวกนั้นคงเป็นห่วงแยะแล้ว” เซโรเห็นแสงแดดวันใหม่ส่องเข้ามาในห้องจึงลุกขึ้น

“ให้ผมหารถให้ไหม” โซเลมถาม

“เหอะๆ ขอบใจ แต่ไม่ต้องหรอก รถติดจะตาย เมืองใหญ่ๆ แบบนี้เดินเท้าเอาเร็วกว่าเยอะ นายเองก็เพิ่งกลับมาจากเดินทาง พักผ่อนซะเถอะ ขอโทษนะที่ชวนคุยซะนานเลย” เซโรบอก โซเลมยิ้มเป็นเชิงบอกว่าเขาเองก็ดีใจที่ได้คุยกันแบบนี้

“พูดอย่างกับผมเป็นคนอื่นคนไกล เอาเป็นว่าถ้าอยากได้อะไรก็บอกคนของสมาคมพอคำได้เลยนะครับ ผมจะบอกพวกนั้นไว้ว่าให้จัดการให้พี่ทุกอย่างเลย”

“เฮ้ย ไม่ต้องๆ แค่นี้ชื่อนายตอนเดินทางมาก็สร้างความลำบากให้นายมากพอแล้ว” เซโรรีบห้ามทันที

“เอางี้ก็ได้ครับ...จริงสิ ผมมีอีกเรื่องที่จะต้องบอกพี่” โซเลมหุบยิ้มและเริ่มทำหน้าที่ซีเรียส ก่อนจะบอกเรื่องที่ทำให้ทั้งคู่ต่างหนักใจขึ้นมา

“เนใจเหรออ” เซโรถามหลังจากได้ฟังจนจบแล้ว

“ใช่เนครับ ถึงจะแค่แวบเดียวและไม่ชัดเท่าไร แต่ในบรรดาไทป์ด้วยกัน มีแต่เขาเท่านั้นที่มีคลื่นพลังวิญญาณแบบนี้” โซเลมพยักหน้ารับ

“อ้อ ขอบใจมากนะที่บอก นายเองก็ระวังตัวไว้ด้วยละ เพราะถ้าเขาอยู่ที่นี้ก็แปลว่าข้างๆ เขาต้องมี...” เซโรพูดไม่ออก

“ผมเข้าใจครับ” โซเลมตอบไล่เซโรเบาๆ ต่างก็เข้าใจความรู้สึกของกันและกันเป็นอย่างดี

หลังจากลาลากันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เซโรก็เดินกลับออกมา เขาเดินทอดน่องไปตามถนนที่ตอนนี้อยู่ผู้คนและรถรา ซึ่งเหมาะกับการใช้เวลาอยู่ตามลำพังกับการคิดอันยุ่งเหยิงในสมอง

“โซเลมเองก็รู้สึกถึงนาเบีสด้วย แบบนี้คงยากที่จะไม่ให้ทั้งคู่ปะทะกัน” เซโรเอ่ยคล้ายรำพึง

“แล้วถ้ามันเกิดขึ้น เจ้าช่วยโซเลมไหมเซโร” ไทโรปรากฏร่างออกมาข้างบนหัวไหล่ของเซโร

“ไม่รู้สิไทโร ฉันอยากช่วยโซเลม แต่ก็ไม่อยากสู้กับนาเบีส แถมฉันเองก็ไม่ใช่ออลดูลแล้ว ถึงอยากจะเข้าไปห้ามแต่จะใช้อะไรห้ามสงครามระหว่างออลดูลได้ละ” เซโรยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาและกำแน่นราวกับว่าทุกอย่างมันว่างเปล่าเสียเหลือเกิน

“อาจเป็นอย่างที่พี่กพูดก็ได้นะ” ไทโรเอ่ยขึ้นลอยๆ

“อะไรเหรออ”

“ก็สู้กันไปสู้กันมาแบบนี้ สุดท้ายที่ปลายทางมันจะเหลืออะไรอีกเหรออ”

คำพูดของไทโรทำเอาเซโรสะท้านขึ้นมา แต่อีกใจหนึ่งทั้งคู่ต่างก็เข้าใจดีว่าถ้าไม่สู้ก็ไม่มีทางไปถึงปลายทางได้

“สิ่งนั้นมันไม่สำคัญหรอกไทโร แต่พวกเราสู้เพื่ออะไรต่างหากละ โซเลม

เองตอนนี้ก็กำลังเสียใจอยู่แน่นอนที่ต้องเตรียมใจจะฆ่าพี่น้องของตัวเอง แต่เขาเลือกการปกป้องโลกนี้เป็นเป้าหมาย” เซโรบอกอย่างหนักแน่น เพราะประสบการณ์ได้สอนเขาว่าทุกสิ่งมันไม่ได้ง่ายตายขนาดจะจบลงด้วยคำพูดแค่คำหรือสองคำ

“แล้วพวกเราละเซโร ลู้กันเพื่ออะไร” ไทโรถามต่อ เซโรหยุดเดินและมองออกไปทางทะเล

“เมื่อก่อนฉันอาจจะลู้เพื่อระบายความแค้น แต่ตอนนี้ฉันจะลู้เพื่อทวงถามความยุติธรรมให้มาย และลู้เพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่” เซโรหาคำตอบในใจตัวเองเจอจนได้ ถึงแม้จะยังไม่รู้ว่าต้องทำอะไรก็ตาม

“นั่นก็ดีแล้ว ตราบใดที่ยังมีใจจะลู้ก็ลู้ต่อไปเถอะ” ไทโรบอกเหมือนกับให้กำลังใจ แต่เซโรกลับหันมามองเขาด้วยสายตาแปลกๆ

“แต่สำหรับนาย คงลู้เพื่อความสนุกส่วนตัวแหละ”

ไทโรก็อ้าปากไม่ออก ได้แต่โวยวายกลบเกลื่อน

“ไอ้โห เจอจริงๆ ด้วย พลังของนายกล้าแข็งขึ้นจนเกือบเท่าท่านแอนนาแล้วนะ มาร์คัส”

มัลคูล ชายร่างใหญ่หนึ่งในการ์เดียนอย่างมาร์คัส หัวหน้าคนใหม่ของการ์เดียนที่ยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งกำลังจ้องมองเซโรอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ซี!” มาร์คัสสละบดหน้าและเดินไปยังถนนที่อยู่อีกฟาก

“ดีแล้ว มาร์คัส เขาเองก็ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ท่านแอนนาตายสักหน่อย” คาริเซียบอกขณะพาร่างที่ผอมแห้งและสกรปรกเดินโซซัดโซเซตามมา

“หุบปากซะ ใครบอกว่าไม่ใช่เพราะมัน ทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะมันต่างหากละ ฉันไม่มีวันยกโทษให้เด็ดขาด” มาร์คัสเหวี่ยงดาบจนทั้งมัลคูลและคาริเซียต้องเงยบลง

“แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาลงมือ เพื่อที่จะฝังร่างมันที่นี้อย่างแน่นอน ฉันได้จ้างพวกสเลเยอร์มาแล้ว ไว้นิ่งดูพวกมันถูกฆ่าไปต่อหน้าดีกว่า แบบนั้นละถึงจะสะใจ” มาร์คัสหัวเราะออกมาจนน้ำกล้ว มัลคูลกับคาริเซียไม่รู้จะห้ามปรามอย่างไรดี เพราะมาร์คัสก้าวเข้าสู่วังวนแห่งความแค้นที่ไม่รู้จบไปอีกคนแล้ว

เซโรเดินต่อไปเรื่อยๆ จนถึงปลายสะพาน ก็เห็นใครบางคนยืนอยู่ท่ามกลางสายหมอกยามเช้า ที่แรกเขาไม่สนใจและเดินเลี้ยวไป ทว่าพอได้ยินเสียงของอีกฝ่าย เขาก็แทบจะแข็งเป็นหิน เพราะนั่นคือเสียงที่เขาไม่มีวันลืมเด็ดขาด...เสียงของเพื่อนที่เขารักมากที่สุด

“ท่าทางสบายดีนี่ เซโร” ซิลินที่สวมชุดกันฝนสีเหลืองเอ่ยขึ้นพลางดึงหมวกที่คลุมหัวอยู่ลงจนเห็นใบหน้าได้อย่างชัดเจน

“ซิลิน!” เซโรหันมาหา เขาทำหน้าไม่ถูกว่าสมควรดีใจหรือกลัวที่จะต้องสู้กันแน่

“อืม...ดีๆ สภาพดีกว่าช่วงไว้วิญญาณตอนที่อยู่ในคุกขึ้นมาหน่อย แปลว่ามีใจจะสู้ขึ้นมาแล้วสินะ” ซิลินมองสำรวจเซโรก่อนจะฉีกยิ้ม

“เดี๋ยวก่อนซิลิน ฉันมีเรื่องจะถามนาย” เซโรรีบร้องห้ามไว้ก่อนจะมีการลงมือเกิดขึ้น

“เรื่องอาคาลัมละสิ” ซิลินเอ่ยอย่างรู้ใจ อย่างน้อยเขาก็เป็นเพื่อนสนิทกันในสมัยก่อน

“ใช่ จริงหรือที่อาคาลัมล่มสลายไปแล้ว” เซโรร้องถาม

“จริง และฉันก็เป็นคนลงมือเองด้วย” ซิลินตอบทันที

“ถึงนายจะเกลียดฉัน แต่นั่นคือแผ่นดินที่พวกเราปกป้องมันมาด้วยกันนะแบบนี้มันจะเกินไปหน่อยแล้ว!” เซโรโกรธจนเลือดขึ้นหน้าเพลอชกหน้าซิลินไปหมดหนึ่ง แต่อีกฝ่ายไม่หลบหรือโต้ตอบกลับมา เพียงแต่ยิ้มกว้างกว่าเดิม

“ฮึๆ น้าหนักหมดแค่นี้หะหรือที่คิดจะปกป้องสิ่งที่ตัวเองรักเอาไว้ มันไม่พอหรอกเพี้ย!” ซิลินกระซอกคอเสื้อของเซโรและตะโกนใส่หน้า แต่ไม่ได้ลงมือลงไม้ แถมยังหันหลังเดินจากไปเฉยๆ “คืนนี้ฉันจะไปรอเก้อที่ท่าเรือทิศเหนือ ถ้าไม่ยอมมาหรือคิดหนี ฉันจะทำให้สาขาน่าเป็นแบบเดียวกับอาคาลัม”

“เดี๋ยว...ซิลิน” เซโรจะเดินเข้าไปหา แต่จู่ๆ อีกฝ่ายก็ปล่อยพลังจิตทะลวงศูนย์ขั้นที่ 3 ผลักเขาล้มลง ละอองเลือดที่กระจายออกมาทำให้ออร่าและหมอกในบริเวณรอบๆ กลายเป็นสีแดงจนหมด

“ถ้าคิดว่าฉันเหมือนเมื่อก่อน แก่ก็เตรียมตัวตายได้เลย ฉันให้เวลาแก่ไปล่าเพื่อนและคนที่รักซะให้เรียบร้อย ถ้าแกยังมีคนแบบนั้นอยู่นะ”

ซีลินสลายพลังจิตและเดินไปหาเด็กผู้หญิงที่ยืนรออยู่ เห็นแวบเดียวเซโร่ก็จำได้ว่านั่นคือแอปเปิลไม่ผิดแน่

“ซีลิน...”

เซโร่หุบกำปั้นลงกับพื้นอย่างเจ็บใจ เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมโชคชะตาถึงต้องให้พี่น้องอย่างโซเลมและนาเบียส หรือเพื่อนรักอย่างเขากับซีลิน ต้องหันหน้าเข้าทำหั่นกันแบบนี้ด้วย